

Giới thiệu Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng

Truyện Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng, nếu đã yêu nhau và muốn kết hôn với nhau thì hãy tin tưởng lẫn nhau vì niềm tin đó rất quan trọng trong cuộc sống hôn nhân chỉ vì một lý do nào đó rất nhỏ mà gây hiểu lầm tranh chấp với nhau thì không đáng. Muốn có được một hôn nhân hạnh phúc bền vững trước kết phải tin tưởng sau là phải biết nhường nhịn bao dung cho nhau thì cuộc sống mới cân bằng và ôn hòa.

Những ngày đầu kết hôn sống chung với nhau thì cặp vợ chồng trẻ này đã bắt đầu nảy sinh vấn đề cực đoan cả người trong cuộc cũng không lý giải được. Cô tỏ vẻ bức mình với anh và nói anh có những hành vi bộc lộ lảng tránh bên ngoài khiến cô bức bối khó chịu, nhưng tất cả chỉ là những suy nghĩ trong đầu cô mà thôi thật chất cô không nói mà chỉ im lặng và đưa ra tờ giấy ly hôn bắt anh ký.

Thật sự lúc đó anh không biết mình đã làm gì sai đến nỗi phải ra có sự như thế này, rõ ràng anh chưa từng làm gì có lỗi với cô và cũng rõ ràng cô là một người con gái dịu dàng ôn nhu nhưng sao lại có thái độ cau có với anh. Bây giờ anh biết cô không chịu cứng mà phải dùng dây lạt mềm mà buộc chặt thì mới được, lúc đó cô sẽ ngoan ngoãn mà theo anh về.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

“Gi, cậu muốn kết hôn ?”

Cơ hồ tất cả bằng hữu nghe đến tin tức cô muốn kết hôn xong, giây tiếp theo sẽ lộ ra cái loại bộ dáng như gặp quỷ này...

Biểu tình khiếp sợ, dùng sức thờ đốc vì kinh ngạc, hai mắt đăm đăm hoàn toàn tối sầm, miệng lại há hốc, nhét một quả quýt vào chắc chắn vẫn còn thừa, còn có người hướng bàn thờ cúng bái, ngay cả sắc mặt so sánh với lợn bị chọc tiết còn thất sắc hơn.

Hơn nữa khi bọn họ biết được người đàn ông mà cô sắp gả, không phải là cái tên hai bữa ba bữa lại đưa đến một bó hoa tươi hay giỏ hoa quả, hay là tên thật thà chất phác đem cô trở thành thần thánh mà cung phụng, mà chính là cái người cô mới quen biết chưa đầy ba tháng Thường Khắc Khiêm, nghe đến đó mọi người đều giống như trúng gió ra sức lắc đầu xua tay, bộ dáng vô cùng đau đớn giống như sắp cử hành không phải hôn lễ, mà là tang lễ, tề lễ, mà Uông Mộ Di cô chính là tề phẩm duy nhất.

A, không phải là cô không muốn cười, nhưng Uông Mộ Di muốn nói cái gì cũng phải nhịn xuống, miễn làm cho mọi người càng tức giận.

Nói thật, nếu cô không phải trăm phần trăm chắc chắn, khẳng định Khắc Khiêm cùng những người này trước nay chưa hề gặp mặt, cô thật là muốn hỏi anh một chút, rốt cuộc anh tại thời điểm nào đã đắc tội với bọn họ, bằng không sao có thể gặp toàn biểu hiện kinh hãi đến vậy? Xem ra, Khắc Khiêm vạn người mê này cũng có thời điểm “không nhạy” nha! Ha ha!

Nghĩ đến anh, Uông Mộ Di nở nụ cười.....

Thường Khắc Khiêm, vị hôn phu của cô, hiện đang nhậm chức tại cơ đội a340-300 hãng hàng không Hoàn Mỹ.

Trước kia khi làm thành viên của một công ty du lịch, một lần vì bị gió thổi bay mất mũ ngoài biển, sáng sớm cô đã khăn trương ra bãi biển tìm rồi bắt gặp gặp gỡ anh.

Không thể không nói, anh quả thật là một người đàn ông có suất khí vĩ đại lại trần đầy vẻ tự tin, ngũ quan tuần dật xuất chúng, thân người cao 1m80, nhìn điều kiện bên ngoài của anh mà nói, hoàn toàn không thua kém các người mẫu nam nổi tiếng hàng đầu hiện nay, nhưng anh không chỉ có ngoại hình đẹp xuất chúng, kỹ thuật nghề nghiệp của anh lại vô vùng chuyên nghiệp!

Anh tuy tuổi còn trẻ nhưng đã thông qua nhiều khảo nghiệm liên tiếp, trở thành cơ trưởng trẻ tuổi nhất trong cơ đội 300, có thể nói là nhân vật phong vân số một số hai của hãng hàng không Hoàn Mỹ, phẩm là những người đã cộng tác cùng anh dù chỉ một lần, cũng không thể không khắc sâu ấn tượng với tác phong tự tin lại chuyên nghiệp của anh, giám đốc tin tưởng anh, đồng nghiệp bội phục anh, còn phụ nữ ái mộ anh.

Khi đáp ứng lời cầu hôn của anh, Uông Mộ Di tuyệt không cảm thấy hối hận.

Cô biết chính mình bộ dáng thường được mọi người nói ngọt ngào, cá tính ôn thuận hiền lành, khi còn học đại học không thiếu các nam sinh thầm mến theo đuổi, sau khi ra ngoài xã hội, nhưng người ái mộ cô không còn lấy các phương thức trẻ con như viết thư tình hay tặng sôcôla này nọ nữa, mà sử dụng các thủ đoạn theo đuổi còn khoa trương hơn, như là tiếp cận bạn bè của cô, nhưng đáng tiếc là, cô chưa bao giờ từng cảm động qua.

(Min: haizz, hai anh chị đều thuộc loại mê hoặc chúng sinh thế này, e tui thân a...)

Cô đương nhiên biết những người đàn ông đó đều đối với cô tốt lắm, nhưng tình cảm chính là thứ không thể gượng ép, không phải chỉ đối với người ta tốt, là có thể khiến cho người ta yêu mình, bằng không tại sao lại xuất hiện những thứ như kẹp tóc lượng bài danh thứ nhất? (Min: cái này em chịu luôn

a...)

Cô chưa từng động tâm với ai, nên sẽ không vì những việc như vậy mà xúc động, thiếu đi xúc động, quan hệ tự nhiên cũng sẽ không thể tiến triển thêm, tình huống như vậy cùng với mặt nước phẳng lặng không có gì khác nhau, có khác cũng chỉ khác là mùi vị.

Nhưng cô đối với Thường Khắc Khiêm lại không giống như vậy...

Không có lãng phí vô số tiền của mua hoa tươi, cũng không có bữa tối lãng mạn xa hoa với ánh nến, càng không có việc khoa trương đến mức e sợ thiên hạ không biết mình đang yêu, anh chính là mỗi khi công tác từ nước ngoài trở về, đều mua cho cô những vật bé nhỏ khác nhau.

Có thể là một tấm bưu thiếp, một chiếc lược có khắc khoa văn, một cái chén ôn tuyền... Đối với người khác mà nói, có thể những thứ đó không đáng kể, nhưng cô lại cảm nhận được, đó đều là do anh có tâm ý thật tỉ mỉ chọn lựa trân quý.

Anh không cần đăng hoàng nói yêu, nhưng cũng đã đem cô vốn tâm luôn bình tĩnh như mặt nước mà nâng lên tận mây xanh, làm cho cô cam tâm tình nguyện trở thành tù binh dưới tình yêu của anh.

Đừng nói là ba tháng, chỉ sợ mới quen biết nhau chỉ có ba ngày, cô tin tưởng chính mình cũng sẽ tình nguyện đáp ứng lời cầu hôn của anh, bởi vì.... Cô thích người đàn ông này.

Trong góc tường cho tới lúc này vẫn còn những phản ứng khoa trương như hài kịch vậy, còn trước mặt cô lúc này là vài người bạn học cùng ba năm trung học nên hiển nhiên trấn tĩnh hơn, cầm lấy thiếp mời chậm rãi nhìn thoáng qua, lại không hẹn mà cùng thả trở lại mặt bàn, tiếp theo đó còn âm thầm truyền cho nhau những ánh mắt sắc bén lần lượt thay đổi...

Ô ô, không phải trấn định, mà là hiện tại mới bắt đầu dốc toàn bộ hỏa lực khai hỏa a!

“Uông Mộ Di, cậu không phải là đã mang thai chứ?” Người lên tiếng đầu tiên là Hồng Đình Đình hiện đang đảm nhiệm chức vụ luật sư.

“Vương bát đản, nếu thế thực nên thiên cái tên kia!” Tiểu Diệu hiện giờ là cảnh sát còn biểu hiện lòng đầy căm phẫn hơn.

Cô lắc đầu, “Mình không có mang thai, thật sự.” Uông Mộ Di nhanh chóng giải thích, khuôn mặt trắng nõn đáng yêu cười meo meo, biểu tình tràn đầy vui sướng.

“Vậy tại sao cậu lại phải vội vã gả cho anh ta vậy?” Tiểu Diệu không thể lý giải.

“Bởi vì bọn mình muốn đi Czech hưởng tuần trăng mật.” Uông Mộ Di không cần nghĩ ngợi nói.

Gi? Vì đi hưởng tuần trăng mật mà kết hôn như chớp vậy sao? Đây là cái lời lẽ sai trái gì a? “Mộ Di, cậu đang nói bấy cái gì vậy hả, đầu cậu bị đông cứng rồi sao? Khắp thế giới có người nào ngu ngốc vì muốn hưởng tuần trăng mật mà liền tìm đàn ông để kết hôn không? Người có đầu óc đều biết, muốn ra nước ngoài du lịch thì phải tìm công ty du lịch, không phải là đi tìm công ty in thiếp cưới.” Uông Mộ Di này quả thật là “không giống người thường” mà, làm cho Tiểu Diệu đột nhiên cảm thấy đau đầu quá.

“Những quyết định trọng đại trong đời mình, luôn cần nguyên nhân có chút điên cuồng dẫn đến, còn chưa kể, Czech thật sự rất đẹp nha!” Uông Mộ Di nói một câu rất “triết lý”, đương nhiên, trên mặt không quên duy trì nụ cười ngọt ngào.

“Cậu điên rồi sao? Hai người mới quen biết nhau còn chưa được ba tháng a!” Hoàng Ý Như đảm nhiệm chức vụ giáo viên tiểu học giảng lại từ đầu cho cô nàng này nghe.

Hoàng Ý Như cô trước lúc kết hôn, tốt xấu gì cũng cùng với ông xã nói chuyện yêu đương tới bốn năm, tuy rằng trong đó có hai năm là tên kia phải tham gia nhập ngũ, nhưng bọn họ ít nhất cũng trải qua thời kì khảo nghiệm, sống qua thời kì “nguy cơ binh biến hoạn nạn” rồi.

Trái lại Mộ Di cùng cái tên họ Thường cái quý gì tên kia.... Cô mở thiếp mời ra xác nhận lại tên chú rể. Nha! Gọi Thường Khắc Khiêm! Xem xem, hai người bọn họ vừa mới kết giao chưa được ba tháng, mà cô thân là chị em tốt của Mộ Di, thậm chí ngay cả đối phương tên gọi là gì cũng không rõ ràng lắm, sao Mộ Di lại có thể cư nhiên gả như thế được!

Từ khi quen biết Mộ Di tới nay, biết cô vẫn luôn theo khuôn phép cũ rất ngoan ngoãn, chưa từng làm chuyện gì sai trái, thiên chân đơn thuần như vậy, một người tính tình ôn hoà như vậy, hiện tại cư nhiên muốn kết hôn tia chớp, đáng giận, nhất định là tên đàn ông thối tha kia có ý định giật dây cô ấy. (Mìn: e hèm, chị này từ nãy giờ đụng chạm soái ca của ta nhiều rồi đấy nhá...)

“Mình biết mình cùng Khắc Khiêm quen biết nhau chưa lâu, nhưng bọn mình ở chung rất khá.”

“Mình vẫn thấy chỗ này thực không thể, đây là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời, cậu phải lo lắng nhiều hơn một chút mới đúng.” Hoàng Ý Như lại từng bước hướng dẫn, quyết không buông cơ hội làm cho bạn tốt nhận rõ sự thật.

“Đây là chuyện tớ đã lo lắng suy nghĩ rất nhiều mới quyết định nha!” Uông Mộ Di vẫn là một bộ dáng tươi cười hi hi.

“Cậu không biết phi công thường có bao nhiêu hoa tâm sao? Mình vừa tiếp nhận một vụ tố tụng ly hôn, người chồng chính là phi công hàng không, kết hôn chưa đến nửa năm liền đi ăn vụng, vợ hắn tra xét nửa ngày mới phát hiện, nguyên lai ba gồm cả cô ấy, tên kia bên người tổng cộng có đến ba người phụ nữ, mà trong đó cô ấy lại là kém nhất.

Đầu tiên cô ấy nghĩ rằng chồng mình thương mình, nên mới muốn cô ấy không vội mà sinh con, sau mới phát hiện thì ra người phụ nữ ở bên ngoài kia sớm đã giúp hắn sinh tiểu hài tử, cần bản là không cần cô vào góp vui thôi.” Hồng Đình Đình bình tĩnh nói, giống như là đang nói đến thời tiết hôm nay hay là mấy việc vặt trong cuộc sống, nhưng nội dung lại thật tàn khốc.

“Mộ Di, cậu suy nghĩ lại một chút đi, nếu anh ta thật sự yêu cậu, thì nên có kiên nhẫn một chút, chứ không phải trong thời gian ngắn như vậy liền bức cậu gả.” Hoàng Ý Như cũng chưa từ bỏ ý định.

Nhưng là..... Không ai bức cô phải gả a! Chính là cô muốn nhanh gả cho Khắc Khiêm một chút, còn chưa nói đến, sau hôn lễ hai người liền lập tức ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, vì vậy cô đã đến công ty du lịch làm tốt thủ tục đăng ký rồi.

“Mà anh ta đâu? Hôm nay tại sao không cùng cậu đến?” Tiểu Diệu muốn trực tiếp đem chú rể bắt qua đây mà giáo huấn.

“Anh ấy đã bay sang Châu Âu rồi, tối mai mới trở về.”

“Mộ Di, chẳng lẽ anh ta nói vậy cậu liền tin sao? Anh ta suốt ngày bay, ai biết hắn không phải là ở từng quốc gia đều để bố trí tình nhân, hôm nay bay đến mạn cốc, liền cùng với bạn gái ở mạn cốc, ngày bay bay đến là mã, lại đổi một cô người yêu là mã, tuy tăng thời gian dài ngắn không thể dùng để bình luận cảm tình sâu cạn, nhưng biết người biết mặt không biết lòng a....” Không phải Tiểu Diệu muốn nói chuyện giật gân, mà là sự thật có nhiều khi lại ở ngoài dự đoán của mọi người.

Cứ như vậy các chị em tốt của cô liền tiếp khuyên bảo, nhưng Uông Mộ Di cái gì cũng không phản bác lại, thuy chung chỉ bảo trì nụ cười vô cùng ngọt ngào, bộ dáng là cho người ta cảm thấy bất khả tư nghị. (không biết phải làm sao)

“Cậu có thể không cần ngoan ngoãn như vậy được không?” Tiểu Diệu da đầu run lên kêu to.

Uông Mộ Di vẫn là tươi cười như trước. Ở trong mắt mọi người, Uông Mộ Di cô chính là bày ra bài “tính tình ngoan ngoãn”, làm một quả hồng mềm, mặc dù có người khi dễ cô, cô vẫn luôn không giận mà chỉ bất động ôn dịu ngoan ngoãn, có thể nói cô bẩm sinh không hiểu thế nào là tức giận, thậm chí chưa từng cãi nhau.

Đến ngay cả Khắc Khiêm cũng thường nói cô là tiểu quái quái*, làm cho người ta nhìn không được lại muốn sủng ái tiểu quái quái cô thật nhiều.

(* : quái là lâu lỉnh a)

Kỳ thật ngoan cũng không có gì là không tốt, tục ngữ không phải có nói ngọc nhân có ngọc phúc sao, cô tin tưởng lão thiên gia (ông trời) sẽ không bạc đãi cô, như vậy liền lạc quan một chút đi!

“Cậu có nhiều người theo đuổi như vậy, sao lại phải vội vã kết hôn, không bằng nhìn xem những người khác một chút.”

“Nhưng mình chỉ động tâm với một mình Khắc Khiêm nha!”

Cũng không thể trách nhóm bạn tốt của cô kinh động như thấy yêu quái như vậy, tuy rằng tình yêu cũng không cần phải chạy dài tới mười mấy năm mới kết hôn, nhưng theo lẽ thường mà nói, cô cùng Khắc Khiêm quen nhau chưa đến ba tháng đã kết hôn, tựa hồ là quá nhanh, nhưng bất quá có làm sao? Cho dù thời gian yêu nhau thực ngắn, nhưng là, sau khi kết hôn bọn họ có thời gian là cả cuộc đời, hơn nữa cô cũng không muốn bỏ qua người đàn ông này, người đàn ông cô yêu.

“Các cậu lạc quan một chút đi, tại đây trên thế giới này, còn có gì hạnh phúc hơn là gả cho người đàn ông mà mình yêu đâu?” Uông Mộ Di cười meo meo nói ra kết luận cuối cùng của mình.

Xong rồi, thực là một cô em gái ngọc ngà, không thể cứu được nữa rồi! Gả đi gả đi, dù sao ngăn cũng không ngăn được, con người ta nếu không một lần vấp ngã, thì sẽ vĩnh viễn không học được cái gì gọi là “đau”.....

“Em xác định là muốn gả cho anh? Hiện tại chạy trốn còn kịp nha!” Trên tấm thảm hồng, Thường Khắc Khiêm vô cùng suất khí bước tới ra vẻ thoải mái trên ghẹo hỏi. (Mìn: nam chính lên sàn nè... *ngắt ngắt* *nước miếng rùng rùng*...)

“Thật sự là có thể chạy sao?” Uông Mộ Di cũng cực kì vô tội hỏi lại.

Chỉ thấy khuôn mặt tuần tú thoáng chớp lạnh lùng, hai tròng mắt mị bật ra những tia nhìn nguy hiểm “Dám chạy, dù là chân trời góc bể anh cũng đều có thể bắt em trở về.” Nghiến răng nghiến lợi, đồng thời anh cũng không quên buộc chặt cánh tay, đem tay cô vây khốn chặt chẽ.

Hành động bá đạo của anh chọc cho cô vợ mới của mình nở nụ cười, chủ động dựa vào ngực anh như chú chim nhỏ nép vào, cần được anh che chở bảo bọc.

Vừa rồi vừa mới bước tới đầu cầu thang, Thường Khắc Khiêm trong lúc vô tình nghe được vài người tân khách đang bàn bạc, nguyên rủa quan hệ hôn nhân của anh cũng Mộ Di không thể chống đỡ qua nửa năm, làm anh tức giận đến nổi thổi râu trừng mắt. (Mìn: ai za, anh có râu rồi a... già rồi...^^~ đùa chút thôi, đây chỉ là để chỉ quá tức giận thôi nha...)

Không xem trọng có phải hay không? Không quan hệ, anh trời sinh đã thích đối ngược với kẻ khác, người khác càng không xem trọng, Thường Khắc Khiêm anh lại càng phải làm cho thật hoàn mỹ, dám cược bọn họ không qua nửa năm sao, đã thế anh phải dùng vô số cái nửa năm bịt miệng những

người này lại, làm cho bọn họ ghen tị đến chết đi!

“Mộ Di, chúng ta nhất định sẽ thật hạnh phúc, tin tưởng anh.”

“Ân, em tin anh.”

Không xem trọng lời nói của mọi người (Min: sao nghe có vẻ mất dạy thế này nhỉ??), Thường Khắc Khiêm và Ưông Mộ Di vẫn đứng theo dự kiến hoàn thành ệc chung thân đại sự, kế tiếp cũng theo đúng kế hoạch lúc trước, hôm sau ngày hôn lễ, bọn họ liền chuẩn bị lên đường đi Czech hưởng tuần trăng mật.

Bởi vì hãng hàng không Hoàn Mỹ không có chuyến bay thẳng đến Czech, cho nên bọn họ bay qua Frankfurt tại Đức trước, rồi mới chuyển máy bay đi Czech.

Trước khi xuất phát, Thường Khắc Khiêm mang Ưông Mộ Di đến cửa hàng ăn sáng phụ cận ăn sớm một chút, không gian của cửa hàng hơi nhỏ, hai người nào đó gặt gao ngồi ở vị trí trong góc, chia sẻ bữa ăn cùng nhau đầu tiên sau khi kết hôn.

Ưông Mộ Di trời sinh ăn cái gì cũng chậm, cái miệng nhỏ nhắn luôn miệng nhấm nuốt, làm cho khi Thường Khắc Khiêm đã một hơi quét hết đĩa bánh trứng ngô bột cùng hành cuốn, thì cái tài trước mặt cô vẫn còn cao hơn phân nửa, mà anh cũng không thúc giục, chính là một tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, cúi đầu nhìn về phía cô, ánh mắt thâm thúy của anh gặt gao khoả trên người cô, phảng phất nhưng đang thưởng thức cảnh đẹp vong tình có một không hai.....

Đôi mắt trong suốt, hai hàng lông mày thanh tú, cái mũi thẳng tắp nhỏ nhắn, đôi môi phấn nộn.... Ánh mắt một đường cong lượn xuống, dán vào xương quai xanh kêu gọi của cô, Thường Khắc Khiêm hai tròng mắt trở nên vi mị, bắt động thanh sắc nhìn cô vợ nhỏ của mình, điều chỉnh ánh mắt xuống một chút, dưới áo quả nhiên có dấu một phong cảnh xinh đẹp vô cùng. (Min: ặc ặc...)

Tâm ý viên mãn, hình ảnh kiều diễm tối hôm qua lại tràn ngập trong lồng ngực anh.....

Anh còn nhớ rõ thân thể anh có bao nhiêu hương, nhớ rõ thứ nắm trong lòng bàn tay mình có bao nhiêu mềm mại e thẹn, còn có khoảnh khắc đạt tới cực hạn khoái trá trong nháy mắt kia... trời ạ, chỉ là hồi tưởng một chút, cả người anh đều nóng lên. (Min: ặc ặc lần 2...)

Không phải là anh rất thú tính, mà là cô rất mê người.

Xem xem, cô ngay cả ăn cái gì cũng đều thanh tú như vậy, nhìn đẹp như vậy... Mà cô cũng không phải ai khác, chính là cô vợ nhỏ bé của anh a.

Rốt cục cảm giác được ánh mắt của anh, Ưông Mộ Di nâng mắt nhìn lại, phát hiện Thường Khắc Khiêm anh khí bức người trên khuôn mặt lại có chút đậm cười, thấy khó hiểu hỏi: “Anh đang cười cái gì?”

“Vợ yêu à, em ăn cái gì nhìn bộ dáng cũng rất đẹp.” Anh kim lòng không được cong ngón tay, trên khuôn mặt phấn nộn của cô vuốt ve qua lại, bữa bãi hưởng thụ gương mặt mê người một cách cẩn thận.

Ánh mắt anh quá nóng bỏng, làm cho cô không tự chủ được ngừng thở, “..... Đừng động thủ động cước!” Cô cố gắng lên tiếng ngăn anh lại.

“Hắc, anh chỉ là giúp em sửa lại tóc thôi mà.... Nhưng thật ra em, đang suy nghĩ cái gì, hả? Tại sao đến cả tai đều đỏ lên vậy?” Thường Khắc Khiêm giao hoạt thân thủ vuốt vuốt mái tóc mượt mà của cô, ngữ khí trêu chọc hỏi.

“Em đâu có, nào có suy nghĩ cái gì...” Cô không nhìn anh, ra vẻ trấn định đáp lại, nhân tiện đưa cù cái lên miệng.

Nghe vậy Thường Khắc Khiêm nâng mặt lên, thừa dịp người bên ngoài không chú ý tới, bèn hôn lên vành tai đã sớm nóng lên của cô, đã vậy còn chặt chẽ ngâm ở miệng, thỉnh linh xảy ra hành động vô cùng thân thiết làm cho cô đang giả ngốc trốn tránh liền sùng sốt, hít một hơi thật mạnh mẽ, muốn lên tiếng ngăn cản nhưng lại như bị vướng ở cổ họng, không thể nói thành tiếng, nguyên bản đang gấp cù cái cũng bởi vậy mà làm rơi xuống mặt bàn, tiếp theo cù cái lại lăn đi, còn suy sụp đến mức lăn đến chỗ người ngồi trong quán.

Ưông Mộ Di không dám hô hấp, sợ hãi nếu thở mạnh, không chỉ dạt ra hơi thở mà còn có cả tiếng rên ái muội, cả người cứng ngắc không dám nhúc nhích, chỉ sợ tuy lúc sẽ bị người khác nhìn ra manh mối.

Đáng giận là, cái tên Thường Khắc Khiêm còn không chịu bỏ qua, răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn vành tai cô, đầu lưỡi còn ngả ngón đùa, hơi thở ấm áp của anh còn thỉnh thoảng phả vào tai cô mỗi khi anh hô hấp, làm cô như có cảm giác gãi ngứa tê dại mãnh liệt ập tới....

Không, rất kích thích, cô không có cách nào ra vẻ trấn định nữa!

Ngón tay mềm nhũn, nguyên bản đang cầm đùa làm rơi xuống bàn, tạo ra tiếng va chạm tương đối vang, tuy rằng âm thanh không lớn, nhưng qua tai Ưông Mộ Di, lại nghe giống như là cả thiên hạ đang phát hiện ra chuyện xấu của mình.

Thường Khắc Khiêm cuối cùng cũng chậm rãi thối lui, không kiềm chế được ý cười, đặc ý nhìn về mặt xấu hổ của cô, càng nhìn, miệng cong lên độ cong càng lớn.

Ánh mắt anh vừa sâu thẳm lại sắc làm cho lòng cô âm thầm rung động, hai vai mảnh khảnh không tự chủ được co rúm lại, gương mặt tràn đầy ủy khuất ngược nhìn anh, nhưng người nào đó không những không cảm thấy xấu hổ hay có lỗi, ngược lại lại cười càng thoải mái hơn, toàn bộ trong ngực đều chấn

động, hai cô tức giận đến mức vươn tay đánh anh một cái. “Quá đáng!”

Bất quá tiếng mắng khi vào tai Thường Khắc Khiêm, lại không cách nào nhận ra được là cô đang tức giận mắng, mà âm thanh mềm mại nhẹ nhàng giống như một miếng bánh kem ngọt ngào, giống như là đang làm nũng, hồi lâu sau, người nào đó mới chịu thu hồi ý cười, thấp giọng hỏi: “Tại sao lại không ăn nữa?”

“Ăn không vào nữa.” Cái miệng nhỏ nhắn cong lên hờn dỗi. Bị anh trêu đùa như vậy, cô sao còn có thể nuốt trôi?

“Không thể lãng phí đồ ăn.” Anh cầm lấy đĩa của mình, gấp một miếng thức ăn đưa đến miệng cô, một bộ dáng khiến cô lâm vào tình trạng không thể không ăn.

Anh thật hư hỏng! Trong lòng lắm bả mắng vài câu, nhưng Uông Mộ Di vẫn ngoan ngoãn há mồm ăn.

“Như vậy mới đúng là tiểu quái quái của anh nha” Anh vừa lòng mỉm cười.

“Em cũng không phải sủng vật của anh.” Ai đó đang đô miệng lắm bả.

“Em đương nhiên không phải sủng vật của anh, em là vợ yêu của anh, là tiểu ngoan của anh.”

Nghe được anh nói như vậy, đôi mắt đen bóng của Uông Mộ Di kinh ngạc nhìn anh... tuy rằng ngữ khí nghe qua thực bá đạo, nhưng cô lại không có cách nào ngăn được trong lòng lặng lẽ dâng lên ngọt ngào, cánh môi cong lên, ý cười còn nhảy lên tận hai tròng mắt.

Cô cả đời này được người ta khen nhiều nhất, chính là cái “ngoan” của mình, chỉ cần anh thích, cô nguyện ý cả đời đều nhu thuận nghe lời như vậy, khi anh gọi cô là tiểu quái quái... cứ như là gọi một con mèo nhỏ, một con chó nhỏ vậy

Chờ Uông Mộ Di ăn xong bữa sáng, hai người liền lập tức ra sân bay.

Thường Khắc Khiêm ôm tận thế tử của mình, một thân nhẹ nhàng xuất hiện ở trước sân bay của hãng hàng không Hoàn Mỹ, khiến cho những người có mặt ở “hiện trường” được một trận xôn xao, vài cô gái nhỏ còn đem hai người bao vây, trái một câu huấn luyện viên, phải một câu huấn luyện viên, gọi một cách thật chân thành, đến ngay cả trưởng quan có đi thị sát cũng không được gọi nhiệt tình như vậy.

“Huấn luyện viên, đã lâu không gặp a, hôm nay anh không có mặc đồng phục, là muốn ra nước ngoài nghỉ phép sao?”

“Ừm, đi hưởng tuần trăng mật, cô ấy là phu nhân của tôi, Uông Mộ Di.” Thường Khắc Khiêm đem hộ chiếu, visa, vé máy bay đưa cho nhân viên ở quầy xong, quay trở lại ôm chặt lấy tiểu kiều thế của mình, đem cô còn đang thẹn thùng ra giới thiệu cho mọi người biết.

“Oa, bà xã của huấn luyện viên thật xinh đẹp nha, khó trách huấn luyện viên vội vã đem lấy về nhà.”

Cho dù là nói năng bình thường, cũng nói thật ngọt cực kỳ, quả không hổ là nhân viên bộ phận giao tiếp phục vụ.

“Cảm ơn mọi người, mọi người vất vả rồi.” Uông Mộ Di ngại ngùng mỉm cười.

“Nghe nói hôm qua là lễ thành hôn của hai người, nhưng là người ta vừa vặn có phiên trực ban, thật đáng tiếc.... Mặc kệ, lần sau huấn luyện viên kết hôn, ta nhất định phải đi tham gia.” Một cô tiếp viên hàng không nói.

“Phi phi phi, huấn luyện viên người ta vừa mới tân hôn, cô nói linh tinh cái gì vậy?” Cả nhóm các cô gái thi nhau quở trách, làm cho cô gái vừa “phát ngôn bừa bãi” không dám mở miệng, bất quá lập tức lại có người khác sáp vào Thường Khắc Khiêm.

Uông Mộ Di vẫn biết chồng mình thực mê người, nhưng là khi chính mắt nhìn thấy anh bị một đám phụ nữ vây quanh rầm rộ, vẫn thực giật mình, cô dám nói, nếu không phải là anh thủy chung gắt gao nắm lấy tay cô, chỉ sợ cô đã sớm bị “đàn” các tiểu thư nhiệt tình này đẩy qua một bên rồi!

“Ủa! Huấn luyện viên, rốt cục anh dùng mỹ phẩm gì, tại sao mỗi lần nhìn thấy đều suát khí như vậy?” Một nhân viên vừa đưa số liệu vào lập giấy đăng kí, một bên vẫn không quên tán gẫu vài câu. (Mìn: ta sặc, cái câu kia không phải dùng để hỏi các quý cô sao????)

“Đó là bởi vì bà xã của tôi dùng tinh yêu để tưới a.”

Trong khi nói chuyện, Thường Khắc Khiêm vẫn cố ý vừa thâm tình vừa chân thành nhìn về phía Uông Mộ Di, chọc cô không biết nên khóc hay nên cười.

“Ai da, rõ ràng còn đang nháy mắt với nhau a, em thấy anh rõ ràng là tới kích thích những phụ nữ độc thân như chúng ta thôi a.”

Nội dung đối thoại không hề kiêng kỵ, mọi người đều cười nói rất thoải mái, đột nhiên truyền đến những tiếng thì thầm cảnh báo dồn dập....

“Hừ, tránh mau tránh mau, Hứa tổ trưởng đến đây.”

Chỉ thấy nguyên bản các muội muội còn đang vây kín Thường Khắc Khiêm trong nháy mắt đã giải tán, tự giác trở lại làm việc, tốc độ nhanh đến mức làm cho Uông Mộ Di được mở rộng tầm mắt, cô còn đang buồn bực không hiểu phát sinh chuyện gì, không bao lâu sau, liền thấy một người phụ nữ bộ dáng thật xuất sắc chậm rãi hướng quầy tiếp tân đi tới, về mặt tựa hồ có điểm nghiêm túc.

Đối phương ánh mắt đang lơ đãng, khi đảo qua Thường Khắc Khiêm, đột nhiên một trận kinh ngạc, qua vài giây mới lấy lại tinh thần, khôi phục lại trấn định.

“Đã lâu không gặp.” Thường Khắc Khiêm chủ động chào hỏi.

“..... Nhĩ hảo, huấn luyện viên Thường.” Người phụ nữ cố ý đè cho bằng thanh âm để không lộ ra nỗi lòng.

Bỏ qua bước chào hỏi ân cần đơn giản, Hứa tổ trưởng ra và bận rộn kiểm tra các bộ chấp hành, sau đó đó thấp giọng ra vài chỉ thị, hình như vẫn còn cảm thấy không hài lòng, sau lại chính mình tiếp nhận bàn phím để trực tiếp làm việc.

Không khó để nhận ra rằng Hứa tổ trưởng hẳn là một người uy nghiêm. Xem, các muội muội vừa rồi còn hoạt bát lên tiếng huyền nấp, hiện tại lại trở thành một đám rất ngoan ngoãn, ngay cả khí cũng không dám hít mạnh, bộ dáng thật giống như con chuột gặp phải mèo.

Sau chút thời gian chờ đợi ngắn ngủi, Hứa tổ trưởng ngừng đầu nói: “Huấn luyện viên Thường, bởi vì hôm nay khoang hạng nhất không còn chỗ, công ty bên này đã chủ động giúp anh rồi, hiện tại sẽ lập tức hoàn thành công việc vận chuyển hành lý, thỉnh chờ thêm một chút.”

“Cám ơn.” Nghiêng người một chút, anh nhẹ nhàng néo mũi Uông Mộ Di, “Là tại em ăn lâu đó nha!”

Uông Mộ Di cười khê nhần nhần cái mũi, né tránh bị anh đùa.

Hoàn thành các thủ tục đăng kí xong, bọn họ xoay người rời khỏi quầy, không biết có phải do cô quá mức miễn cảm hay không, nhưng Uông Mộ Di luôn cảm thấy sau lưng có ánh mắt nó rục rứt gắt gao đuôi theo bọn họ, kiểm chế tò mò không được, cô quay đầu nhìn lại, ánh mắt trùng hợp gặp ánh mắt của Hứa tổ trưởng...

Hai người trong lúc đó nhất thời đều có chút xấu hổ, Uông Mộ Di vội vàng nở nụ cười yếu ớt hướng ứng, Hứa tổ trưởng cũng không dự đoán được cô sẽ quay đầu lại nhìn như vậy, nên cũng cứng ngắc kéo kéo khoé miệng, vội vàng cúi đầu che đi ánh mắt nhất thời loé sáng của mình. (Min: hừm, ý đồ đen tối đây mà.)

Uông Mộ Di không phải là không nhận ra điểm kì quái, mấy vấn đề tình linh nhảy lên trong lòng, cô âm thầm suy tư...

Vì sao thời điểm Hứa tổ trưởng nhìn Khắc Khiêm lại xuất hiện biểu tình kì quái như vậy? Vì sao cô ấy muốn cố ý biểu tình kì lạ, nhưng khi bọn họ rời lại dùng ánh mắt truy đuổi để nhìn như vậy? Cô ấy cùng Khắc Khiêm rốt cục là có quan hệ gì?

“Khắc Khiêm, anh cùng Hứa tổ trưởng quen nhau lâu chưa a?”

“Em là nói Mai Lâm sao, có một khoảng thời gian không gặp cô ấy rồi, cô ấy trước kia cũng là tiếp viên hàng không, bọn anh cũng cùng nhau bay vài chuyến, sau lại bởi vì một số lý do cô ấy lại chuyển công tác, làm sao vậy, lại đột nhiên đối với cô ấy hiếu kì sao?”

“Mọi người đều giống như thực kính sợ cô ấy.”

“Hiện tại cô ấy đang là tổ trưởng, nếu nhóm mấy tiểu nha đầu kia không đủ ôn trọng, cô ấy đương nhiên phải nghiêm túc mới nhắc nhở được mọi người.” Thường Khắc Khiêm nhìn đồng hồ, “Còn một ít phút nữa mới đến thời gian làm thủ tục lên máy bay, anh cùng em đi qua mấy cửa hàng miễn thuế xem nha.”

“Àn, đi thôi.”

Không biết có phải là cô rất dễ dàng thoả mãn hay không, nhưng cô cảm thấy chỉ cần ở cùng Khắc Khiêm tay trong tay đi cùng một nơi, như thế đã là hạnh phúc rồi.

Uông Mộ Di khoé miệng thủy chung loan loan ý cười, đến ngay cả nghi vấn phức tạp của cô mới rồi, đều trong nháy mắt tan rã hết.

Ở cửa hàng mua một quyển tiểu thuyết, tính trong lúc bay sẽ dành thời gian đọc, bọn họ lại tiếp tục đi, còn chưa kịp đi đến khu bán đồ trang điểm, cô đã lập tức miễn cảm hết xì.

“Em có lạnh không?”

“Không lạnh, là nước hoa quá nồng, mũi em vốn mẫn cảm, ắt xì, ắt xì.....”

Thấy cô hơi hắt xì ba lần, Thường Khắc Khiêm nhanh tay lấy khăn tay che mũi của cô, nhanh chóng bước qua khu bán nước hoa.

Vợ yêu của anh là một cô gái vốn tôn trọng thiên nhiên rừng rậm, mặc kệ là nước hoa hay mỹ phẩm, thậm chí là sữa tắm, dầu gội đầu, chỉ cần có thêm một lượng nhiều hương liệu hoá học, chẳng những sẽ làm da cô sưng đỏ, mà sẽ hắt xì mãi không ngừng, mỗi lần nhìn thấy cô bộ dáng nước mắt đáng đầy, thống khổ không chịu nổi, tâm anh đều cảm thấy thật đau.

Nói đến đây, thật không thể không kể tới sự kiện kia.....

Chương 2

Còn nhớ rõ thời gian bọn họ mới bắt đầu yêu nhau, thừa dịp bay đi Los Angeles, anh thuận đường tới thăm nơi định cư của người nhà, mấy hôm trước, anh đi trên đường, lơ đãng thấy một gian tủ kính ở góc đường trưng bày một loạt các lọ hương nước hoa cao cấp xinh đẹp, mỗi lọ nước hoa đều làm bằng thủy tinh với những màu sắc rực rỡ trông như những đoá hoa, hoa lệ mà không tục diễm.

Khi đó anh lập tức đã nghĩ đến Mộ Di, không cần nghĩ ngợi đẩy cánh cửa thủy tinh rồi bước vào, mắt không ít thời gian để chọn lựa, thử hương, cuối cùng anh mua một mùi hương cao cấp là hoa lài cùng vài lọ nước hoa, âm thầm chờ mong khi cô mở lễ vật này ra sẽ kinh hi tươi cười.

Đây là lần đầu tiên anh lo lắng như vậy khi chọn quà cho một cô gái!

Quả nhiên, khi anh trở cầm quà tặng đưa đến trước mặt cô, cô hàm súc mà thẹn thùng nở nụ cười, giống như một cô gái nhỏ nói lời cảm ơn với anh.

Thường Khắc Khiêm vĩnh viễn nhớ rõ ánh mắt hồn nhiên xán lạn kia, làm cho anh cảm thấy máu trong người chảy như điên tán loạn, cả người hưng phấn như một đứa nhóc mười bảy, mười tám tuổi đang xúc động.

Nhìn cô yêu thích không buông tay, ân cần vuốt ve lọ thủy tinh hình đoá hoa rất khác biệt kia, anh cảm thấy thật thoải mái, nhưng không đến một giờ, bọn họ đã phải đến bệnh viện...

Cô giấu diếm chuyện mắc cảm đối với những chất hoá học, tuy rằng đã khẩn cấp tiêm, uống thuốc, thuận lợi khống chế được bệnh dị ứng khi đó, nhưng là vì trận chạy chữa ngoài ý muốn này do mình mà ra, làm cho Thường Khắc Khiêm vô cùng ảo não và tự trách....

Sau khi rời khỏi bệnh viện, anh lái xe đưa cô về nhà, dọc trên đường đi hai người đều trầm mặc không nói gì, làm cho không khí có chút cổ quái, thẳng đến khi đưa cô về đến phía dưới lầu của nhà trọ, cảm xúc ần ần lâu ngày của anh rốt cục bùng nổ.

“Vi sao em không nói cho anh mình bị dị ứng? Không thích thì không thích, làm gì phải uỷ khuất chính mình? Anh không cần em lấy lòng anh, như vậy thực giả tạo.” Anh nhăn mày lại, giọng điệu mang theo vài tia tức giận.

Anh biết lên án như vậy thực đã thương người, anh nghĩ cô sẽ tức giận khóc lóc một phen, nhưng cô chính là vẻ mặt thực bình tĩnh nhìn anh một cái, sau đó dùng loại ngữ khí cực nhẹ cực lạnh, chậm rãi trả lời anh: “Nếu không để ý, cần gì phải lấy lòng?”

Lời của cô giống như một đạo sấm rền, mạnh mẽ đánh vào ngực anh, Thường Khắc Khiêm quả thực không thể tin những gì mình nghe được, chỉ có thể thật cẩn thận âm thầm miệt mài theo đuổi tâm ý sau lời nói này.

Nếu không để ý, cần gì phải lấy lòng? Nói cách khác, chính là bởi vì cô để ý đến anh, cho nên muốn lấy lòng anh phải không?

Tình huống thỉnh linh xảy ra làm cho anh đứng ngồi không yên, tư duy tạm ngừng, trong nháy mắt, anh cảm thấy tâm của mình đột nhiên vừa xuất hiện một khe hở, giống như vừa có cái gì đó đi vào, anh kéo kéo khóe miệng cứng ngắc, vui vẻ muốn cười, lại giống như đứa ngốc vò đầu bứt tai.

“Ngủ ngon, cảm ơn anh đã đưa em về.”

“Anh...” Tài hùng biện bình thường không ai sánh được Thường Khắc Khiêm, giờ phút này cư nhiên ngay cả một câu đều không nói được, ngay cả anh cũng không nhận được tự mắng mình ngu xuẩn.

Dưới ánh mắt tràn đầy chán nản của anh, Ưông Mộ Di mở cửa xe chậm rãi rời đi.

Không, không thể để cô đi! Một ý niệm mãnh liệt hiện lên trong đầu anh, anh vội vàng mở cửa xe đuổi theo, lúc Ưông Mộ Di lấy chìa khoá nhà ra, chuẩn bị mở cửa vào nhà trọ, anh một phen ôm lấy cô từ phía sau...

Ưông Mộ Di cả người rét run một chút, tay cầm chìa khoá thoáng chốc cứng đờ. “... Khắc Khiêm?”

Anh chặt chẽ vòng tay ôm lấy cô gái xinh đẹp, cúi đầu xuống, đem mặt vùi vào gáy cô, nhiệt năng hô hấp không ngừng phảng phất ở trên cổ cô. “Thực xin lỗi, Mộ Di, không cần tức giận, vừa rồi là anh không tốt, là anh quỳnh lên liền nói năng lung tung, anh sẽ giải thích với em.”

Cô nói rất đúng, nếu không cần, cần bản là không cần lấy lòng, anh mua này mua nọ tặng cô, xuất phát điểm không phải là muốn lấy lòng cô sao? Nếu sự lấy lòng của cô, bị anh lên án là giả dối, vậy thì chính anh chẳng phải càng dối trá? Anh vừa rồi quả thực không nên nói những câu như vậy với cô!

Bị giam trong lồng ngực anh, Ưông Mộ Di lưng tiếp xúc với sự nóng cháy của hắn, nhỏ giọng nói: “Em, em không có tức giận...”

Cô ngay từ đầu chợt nghe ra anh tự trách, cũng hiểu vì sao anh ảo não, cho nên cũng không có đem những lời anh nói vừa rồi để trong lòng, đương nhiên, trong lòng cũng có bao nhiêu điểm khổ sở. nhưng thật sự không phải tức giận, huống chi anh hiện tại chủ động giải thích, khổ sở lập tức đã tan biến.

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Thực xin lỗi, anh nghĩ, anh rất để ý đến em.”

Anh thẳng thắn, làm cho cô không tự giác cúi đầu, ngượng ngùng mím môi nở nụ cười.

Anh ôm cô, nhân cơ hội ghé sát vào tai cô nói rất nhiều lời ngon tiếng ngọt, làm cô thẹn thùng, ngay cả tai đều đỏ bừng, bỗng nhiên, cô cảm giác được trên cổ có cảm giác ướt át ẩm ướt, còn hơi hơi có lực hút, gọi lên cảm giác tê dại khó tả.

Là hôn, Khắc Khiêm hôn cô cô cũng không hề có cảm giác chán ghét anh đụng chạm, chỉ là. Nơi này tùy thời đều có các hộ gia đình ra ra vào vào, hai người bọn họ lại ở trong đây diễn cái vở kịch tình yêu, vạn nhất bị gặp được, cô chẳng phải là rất mất mặt hay sao?

“Khắc Khiêm, đã khuya, em, em muốn trở về!”

Nàng ý đồ giãy ra khỏi vòng ôm của hắn, một cổ lực lượng thuận thế kéo cô vào lòng, làm cho cô xoay người đối mặt với anh, còn chưa kịp phản ứng, một bóng ma liên ngành điện đèn ép xuống dưới, hai cánh môi rực lửa liền ngăn chặn cô, khát vọng làm khó dễ cái miệng nhỏ nhắn dễ thương, đem toàn bộ thanh âm của cô nuốt hết vào miệng.

Đó là một loại cảm thụ thật kỳ lạ, cả người như là pháp phệ ở trong không gian dị thứ nào đó, đầu lưỡi thom tho mãnh liệt quấn lấy nhau, mang lại rất nhiều hưng phấn khoái cảm lại làm cho người ta lâm vào tình trạng hít thở không thông.

Anh như là đói khát khẩn thiết muốn ăn cô, lại dùng lực đạo tràn ngập triu mến cùng cô gắn bó giao lưu hơi thở, thoái mái, vô cùng thân thiết, choáng váng huyền hoặc, lại vô cùng ngọt ngào.

Thường Khắc Khiêm sau khi thoáng thoả mãn, mới lưu luyến chấm dứt nụ hôn này, mà Uông Mộ Di thật vất vả mới làm cho lý trí trở về vị trí cũ cảm thấy tình yêu thực khó khăn, tính trẻ con cúi đầu xuống, nói cái gì cũng không chịu ngẩng đầu lên, anh khuyên can mãi, cô mới cố mà ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỡ bùng không thua kém gì quả hồng.

Cô rất ngoan, ở trước mặt cô, anh luôn cảm thấy chính mình giống như con sói hoang phạm phải tội ác tày trời!

Tiểu nhạc đệm ngoài ý muốn như vậy, làm cho anh bất giác phát hiện ra thể chất mãnh cảm của cô, cũng làm cho ngày nào đó trở thành ngày kỉ niệm nụ hôn đầu tiên của bọn họ.

Nhưng nói ra cũng thật kỳ quái, rõ ràng không bao giờ dùng nước hoa, nhưng trên người Mộ Di luôn luôn phát ra một loại hương thơm không nồng nhưng cũng không đậm, dễ ngủi vô cùng, mỗi lần đứng bên cạnh cô, chỉ cần nhẹ nhàng hít vào, mũi sẽ tràn đầy hương vị của cô, nếu không phải hiện giờ cô bộ dáng rất đáng thương, anh thật muốn cùng cô hảo hảo nghiên cứu một chút.

“Vẫn thực không thoải mái sao?” Anh thân thiết hỏi.

Tuy rằng đã rời khỏi khi đồ trang điểm nồng đậm hương khí, nhưng Uông Mộ Di vẫn không ngừng hít xì, cô đơn giản nắm cái mũi, khó chịu nói: “Em đi toilet một chút.”

“Hào, anh ở chỗ này đợi em.”

Cầm khăn tay của Thường Khắc Khiên, Uông Mộ Di đi vào toilet nữ, mở nước, dùng lượng nước lớn chụp lên rửa mặt, hơn nữa gãi cái mũi bất an ngứa ngứa, quả nhiên có hiệu quả.

Phải tẩy trừ như vậy vài lần mới hết, cô đóng vòi nước lại, lấy khăn tay ra lau đi nước còn sót lại trên mặt, thể này mới cảm thấy bệnh trạng mãnh cảm của mình thư hoãn không ít.

Đợi đến khi cô trở về bên cạnh, Thường Khắc Khiên vẫn có chút lo lắng hỏi: “Thể nào, có tốt hơn chút nào không em?”

Cô bướng bỉnh nhăn nhúm mặt làm mũi xấu, lại tính trẻ con chu môi nói, “Anh xem, tốt lắm.”

Lúc này, tiếng loa thông báo chuẩn bị đến giờ làm thủ tục đăng kí truyền đến, cô kéo tay anh, khẩn cấp muốn chạy tới cửa đăng kí.

“Không vội, chậm rãi đi, máy bay sẽ chờ chúng ta.”

“Không được, em đã muốn khẩn cấp nhanh chút đến Czech !”

Rất cực, trải qua một quãng đường bay thật dài, khi bọn họ ra đến đại sảnh sân bay, Uông Mộ Di lập tức giang hai cánh tay nhìn lên phía chân trời, trên mặt là nụ cười sáng lạn mà cả đời Thường Khắc Khiêm cũng không thể quên được.

Cả đời chỉ có một lần đi hưởng tuần trăng mật, Thường Khắc Khiêm mang cô đi du ngoạn khắp nơi như những thành nội với những kiểu kiến trúc kinh điển, ở trong quán cà phê trong tân thành lại thăm dò, còn mang cô đi du thuyền đến ngoả tháp. (Min: cái đoạn ni hông chắc lắm.^^)

Đến ôn tuyền ở Karo du ngoạn an dưỡng, bọn họ cầm chén ôn tuyền mới mua, cùng uống một chén nước, Thường Khắc Khiêm đột nhiên theo cảm tính nói, “Chờ khi chúng ta kết hôn được mười năm, chúng ta lại đến nơi này chơi, nhưng khi đó anh muốn dẫn tiểu hài tử của chúng ta cùng đến, mang theo cái cốc này đứng lại chỗ này, cả nhà cùng nhau uống một ly nước ôn tuyền.”

Uông Mộ Di vừa nghe, hốc mắt nhất thời nóng lên, “Àn, mười năm sau nhất định chúng ta lại đến đây.”

Khi đó, cô cũng âm thầm hạ quyết tâm, cho dù cuộc hôn nhân này trong tương lai không tránh được sẽ có những khúc chiết, nhưng cô cũng nhất định dùng thái độ bao dung cũng anh làm hoà, trừ phi.

Anh thay lòng đổi dạ, có người phụ nữ khác.

Thường Khắc Khiêm mặc đồng phục, anh tuần đứng ở trong tổ viên phái trung tâm, vừa chấm dứt chuyến bay, tên mặt anh nhìn không ra một chút mệt mỏi nào, vội vàng xử lý mọi thủ tục, còn không quên cùng đại tỷ trung tâm phái tới nhân nói việc nhà.

“Tháng này lại phải bay mấy chuyến?”

“Ba chuyến.”

Nguyên bản tháng này anh vốn nghĩ sẽ được thoải mái một chút, ai biết được ngày họp giao ban hôm đó, anh cư nhiên bị chỉ định bay, chết tiệt hơn nữa là phải bay đi châu Âu mười ngày, thật sự đen đủi hết mức, anh hoài nghi nhất định ông trời cho rằng anh và Mộ Di quá hạnh phúc, mới có thể luôn tìm anh gây phiền toái.

Bình thường một chuyến bay tới mười ngày đã chạy không thoát, một tháng có hai chuyến đã thực thê lương, đã thế anh có tình trong một tháng tận ba chuyến! Anh cơ hồ nghĩ không ra, cứ mỗi lần cũng vợ yêu hảo hảo ăn cơm một bữa, là y như rằng có việc gì xảy ra.

“Ba chuyến?” Đại tỷ phía bên trung tâm vội vàng nhìn lại lịch bay tháng này, xác nhận xong, về mặt thật có lỗi nhìn Thường Khắc Khiêm, “Thực xin lỗi, cái lỗi cơ trưởng kia nhất thời xảy ra trạng huống gì đó, nên đành phải khẩn cấp bắt người.”

“Tôi hiểu các người cũng thực khó xử, nói cho cùng, nếu không phải tôi thì cũng sẽ là người khác, mọi người cũng không thích bị bắt như vậy.”

“Tháng sau, tháng sau tôi cam đoan nhất định giúp cậu sắp xếp thật tốt thời gian biểu, cho cậu nhiều thời gian một chút có thể cùng bà xã của cậu.”

“Đây là do đại tỷ nói nha, tôi trí nhớ nhưng là tốt lắm, nếu tháng sau còn như vậy nữa, tôi nhất định sẽ đến trung tâm kháng nghị.” Hần trên gheo nói.

Đại tỷ phía trung tâm cười cười, “Đúng rồi, câu kết hôn bao lâu rồi?”

“Bảy tháng.” Thường Khắc Khiêm cười cười đáp.

Thật nhanh, nhoáng một cái đã nửa năm trôi qua, bất quá, điều anh đặc ý chính là, những người lúc trước không xem trọng cuộc hôn nhân của bọn họ, hiện tại nhất định được mở rộng tầm mắt đi! Hừ, cư nhiên dám cá cược hôn nhân của hắn không qua nổi nửa năm, thật sự vô liêm sỉ. (Min: thù dai quá... @.@)

“Thế tính khi nào thì sinh tiểu hài tử?”

“Khi nào đại tỷ cho tôi thời gian biểu tốt một chút, tôi mới có thời gian cố gắng tạo người a!”

Anh suốt ngày phải bay không ngừng, ngắn thì dăm ba bữa, lâu là hơn mười ngày, bình thường ngày nghỉ của người khác lại chính là ngày anh bán mạng công tác, có đôi khi ngàn dặm xa xôi về nhà, vợ yêu của anh đã ngủ đến cửu trọng thiên ngoại rồi, muốn thân mật một chút, nhưng lại lo lắng vợ yêu ngày mai không có tình thần đi làm, đành phải tắm nước lạnh hạ hỏa. (Min: tội anh, nhịn nhiều là hông tốt cho sức khỏe nha.^^)

Chờ khi anh tỉnh ngủ, Mộ Di đã rời nhà đi làm, giường đôi trong nhà căn bản là để hai người thay phiên ngủ, biết thế lúc trước mua giường đơn là tốt rồi, ít nhất vào thời điểm chỉ có một người ngủ trên đó sẽ không cảm thấy tịch mịch.

Kỳ thật, anh cũng rất muốn nhanh sinh tiểu hài tử, xem tình huống bây giờ, nếu có tiểu hài tử, anh thực sợ ngày nào đó tan tằm về nhà, tiểu hài tử của mình sẽ nghĩ anh là một thúc thúc xa lạ nào đó, nói không chừng tiểu hài tử này còn đối với bảo vệ dưới lầu thân thuộc hơn với phụ thân thân sinh ra nó a!

Ai, ngẫm lại thật có điểm bi ai.

“Cậu chụp mũ cho tôi như vậy, xem ra tháng sau nếu tôi không cho cậu một cái thời gian biểu vừa lòng, tôi sẽ biến thành tội nhân mất.” Đại tỷ tức giận liếc hần lườm hần một cái.

“Cho nên tôi nói đại tỷ a, cô hiện tại là thân mang trọng trách nha, hạnh phúc của tôi cùng bà xã liền do cô nắm giữ trên tay.”

Nói chuyện thêm vài câu, anh cầm tư liệu long long trong tay, chuẩn bị đi báo cáo kết quả công tác, quay người lại, liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc thoáng qua. “Dì, kia không phải Mai Lâm sai?”

“Nha, đúng rồi, cô ấy vừa đến đây xin tạm giữ chức ngừng lương.”

“Giữ chức ngừng lương? Vì sao? Cô có biết nguyên nhân không?” Thường Khắc Khiêm kinh ngạc hỏi.

“Cô ấy chỉ là nhân tốt tư nhân, chi tiết tôi cũng không rõ ràng lắm, cậu có lẽ phải hỏi chính cô ấy mới biết được.” Đại tỷ nhất thời cảm thán nói: “Trước kia Mai Lâm là một cô gái hoạt bát cỡ nào, tôi còn nhớ rõ cô ấy mỗi lần nói chuyện cùng tôi, hai ánh mắt luôn loé sáng tự tin, cũng không biết là do nguyên nhân gì, làm cho cô ấy biến thành cái dạng này.”

Thường Khắc Khiêm trầm mặc không nói, anh biết là do nguyên nhân gì, nhưng cũng giống như người khác hi vọng cô ấy có thể nhanh chóng thoát khỏi, nhưng là cô ấy tựa hồ thậm chí sẽ đem chính mình tự vây trong cái vòng thống khổ ấy.

Trầm ngâm giây lát, anh vội vàng giao văn kiện trong tay, sau đó nhanh nhẹn đăng kí rồi xoay người đuổi theo.

Bên ngoài mưa không ngừng rơi xuống, anh nhìn thấy một thân ảnh Hứa Mai Lâm quật cường, cô ngay cả ô cũng không mang theo, cứ như vậy giống như một cô hồn giữa trời mưa, chậm rãi đi ra.

Thường Khắc Khiêm nhất thời cảm thấy buồn phiền, mở ô trong tay ra, đuổi theo, “Mai Lâm!”

Hứa Mai Lâm nghe thấy thanh âm của anh, tạm dừng cước bộ, thân mình run nhẹ một chút, nhưng cũng không có quay đầu nhìn lại, vài giây sau, lại vội vàng vội khai bộ pháp. (Mìn: thật giống cô hồn a... @>@)

“Mai Lâm, dừng lại một chút.” Thường Khắc Khiêm cảm tức quát khẽ, bước nhanh đuổi theo, tiếp theo chân dài sải một bước, chắn ngang đường đi của Hứa Mai Lâm, “Vì sao lại chạy?”

Tự biết trốn không thoát, Hứa Mai Lâm bây giờ mới tươi cười một chút hơi ngại ngùng cứng ngắc, ngẩng đầu lên nhìn anh, “Huấn luyện viên tìm tôi có việc sao?” Cô dùng ngữ khí xa lạ có phép mở miệng nói.

“Muốn đi đâu?” Anh cầm ô che tạm cho Hứa Mai Lâm.

“Về nhà.”

“Anh đưa em về.”

Hứa Mai Lâm hoảng sợ, ngây người trong vài giây, sau đó vội vàng rút ra khoảng cách, “Không cần phiền toái, em có thể tự về.”

Bọn họ trong lúc đó đã có nhiều lời đồn đại chuyện nhảm, bây giờ không cần nhiều thêm một cái làm đảo loạn cuộc sống đang yên bình của nhau, vẫn nên bảo trì khoảng cách thì tốt hơn.

Thường Khắc Khiêm hiểu rõ cổ kị của cô, “Không cần phải để ý người khác nghĩ như thế nào, đi thôi, xe của anh ở bên kia.”

Thấy cô chậm chạp không hề có động tĩnh, anh thân thủ khẽ đẩy bờ vai cô, cô giật mình lao đảo, nhú mi lại, tựa hồ còn có kháng cự, anh quyết định không chậm chạp vô ích nữa, một tay đặt lên lưng cô, dẫn đo gắng sức đem cô đi về phía trước.

“..... Khắc Khiêm ca, em không sao, anh thật sự không cần đưa em về.”

“Nếu em vẫn coi anh là người một nhà, còn gọi anh một tiếng Khắc Khiêm ca, vậy ngoan ngoãn lên xe, anh có chuyện muốn nói rõ ràng với em.”

“Chẳng lẽ anh không sợ lại có những lời đồn đại khó nghe sao? Anh hẳn là muốn bảo trì khoảng cách với em” Cô vội vàng nói.

“Nếu chỉ là lời đồn, tự nhiên sẽ không bao giờ có thật, trước kia không sợ, về sau cũng sẽ không.” Anh đem cô hướng về phía ghế lái phụ bên phải của xe, mở cửa, rồi dường như là nhét cô vào trong xe, sau đó lướt qua thân xe, thu hồi ô, rất nhanh ngồi vào ghế điều khiển.

“Lau nước mưa ở trên mặt đi.” Anh lấy khăn tay ra đưa cho Hứa Mai Lâm.

“..... Cảm ơn.”

“Anh nghe nói em xin giữ chức ngừng lương.”

Động tác chà lau tạm dừng, cô cả người trầm mặc hồi lâu, “..... Ừ.” Dường như phải cố lấy hết dũng khí để trả lời.

“Vì sao?”

“Em muốn đi tìm anh ấy.”

Hai hàng lông mày thất lại, “Mai Lâm, em cũng không thể lừa gạt chính mình mãi như vậy được, hấn đã chết rồi!”

“Không, anh ấy không chết! Em. Tháng trước em ở trên đường. Nhìn thấy anh ấy.”

“Em nhìn thấy Chấn Quốc? Làm sao có thể?” Thường Khắc Khiêm vẻ mặt kinh ngạc, giống như gặp quỷ.

Nếu như cô thật sự nhìn thấy Chấn Quốc, vậy thật là kỳ lạ, bởi vì một người đã sớm chết, không có khả năng lại xuất hiện.

“Là thật, ngay tại gần nơi trước kia bọn em từng sống, lúc ấy em đang ở trong xe đậu ở đầu đường, em rõ ràng nhìn thấy anh ấy đi qua phía trước xe.” Giọng nói của cô thập phần chắc chắn.

“Mai Lâm, có thể là em.” Nhìn lầm rồi. Anh không đem ba chữ cuối cùng nói ra, bởi vì, không đành lòng. “Anh muốn nói, có những người rõ ràng không hề có quan hệ huyết thống, nhưng ở trong mắt người khác, ở góc độ nào đó cảm thấy có nét tương đồng, có thể là em vừa gặp được người trùng hợp như vậy không?”

“Không phải trùng hợp, em thật sự thấy được!”

Thường Khắc Khiêm thờ dài. Mai Lâm yêu học đệ đại học của anh Phương Chấn Quốc, nhưng bởi vì người nhà đối phương cảm thấy gia thế của cô rất không vừa mắt, vì thế luôn tìm mọi cách ngăn cản họ ở chung một chỗ, làm cho con đường tình yêu của họ cực kì vất vả, nhưng bọn họ đều chưa bao giờ nghĩ tới việc chia tay lẫn nhau, thẳng cho đến khi vụ tai nạn giao thông kia xảy ra.

Lúc ấy Mai Lâm cũng ở trên xe, Chấn Quốc bị thương nặng không thể cứu chữa, nhưng cô lại lông tóc nguyên vẹn, nghe nói trước khi phát sinh tai nạn, hai người ở trên xe đã xảy ra tranh chấp, sau đó cô chẳng những bị người nhà của Chấn Quốc công kích khéo, lại còn bị mất đi người mình yêu thương nhất, mất đi tình cảm chân thành, chuyện này đối với cô là đã kích rất lớn, có một khoảng thời gian dài, cô căn bản không thể tự mình sống được.

“Mai Lâm, hãy nghe anh nói, hiện tại em phải bình tĩnh lại, Chấn Quốc cũng sẽ không hy vọng nhìn thấy em như vậy.” Anh tận lực bình tĩnh khuyên bảo cô.

“Khắc Khiêm ca, em thật sự đã cố gắng, nhưng. Em không nghĩ để mất cơ hội lần này. Thời điểm Chấn Quốc ra đi, em ngay cả nhìn anh ấy lần cuối cũng không được, không có di thể, không có tang lễ, ngay cả anh ấy được an táng ở nơi nào cũng không biết, em rất rất muốn bình tĩnh tiếp nhận chuyện anh ấy đã rời xa em, nhưng là, em thật sự đã nhìn thấy anh ấy, rõ ràng ở ngay trước mắt như vậy, làm sao em có thể thờ ơ? Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để em có thể bồi thường lại tất cả!” Bị thống ảm nhẫn lâu ngày rốt cục bùng nổ, Hứa Mai Lâm lệ rơi đầy mặt, toàn thân run run.

Từ khi sự tình phát sinh đến nay, cô không có một ngày ngủ yên mà không từ trong hồi hận tỉnh lại, trình độ thống hận chính mình của cô, ngay cả đến chính cô đều cảm thấy sợ hãi.

Cô cũng không khẩn cầu có người tin tưởng mình, bởi vì, thời khắc nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia một lần nữa xuất hiện trước mắt, chính cô cũng không chỉ một lần hoài nghi có phải là sự thật hay không.

“Khắc Khiêm ca, em thật sự mệt chết đi, rất thống khổ, không thể bù lại sai lầm mình đã phạm phải, đã làm cho em cõi lòng tan nát, anh có biết hay không?” Hai vai vô lực của cô cúi xuống, bởi vì khóc mà run run.

“Mai Lâm.” Anh vỗ vỗ lưng của cô, “Khóc đi, hạo hạo khóc đi.”

Vừa dứt lời, tiếng khóc của người đang tan nát cõi lòng kia càng lúc càng lớn, cô giống như một con sông lớn bị tràn nước, nước mắt kích động tràn ra.

Thường Khắc Khiêm không có ngăn cản, hào phóng đem cả vai cho cô mượn, để cô có thể thống thống khoái khoái khóc một hồi, khóc xong rồi, lại một lần nữa đứng lên, tiếp tục đi lên phía trước.

Đêm đó, anh mang cô đi ăn cơm, giống như một vị huynh trưởng dặn dò cô phải biết tự chiều cố mình cho tốt, thẳng cho đến khi tâm tình cô đã tốt lên một chút, anh mới yên tâm đưa cô về nhà.

“Khắc Khiêm ca, cảm ơn anh, chuyện giữ chức ngừng lương em sẽ lo lắng rõ ràng, còn khăn tay lần khác sẽ giặt trả lại cho anh.” Tâm tình của cô đứng là đã bình tĩnh không ít.

“Được, nhớ rõ phải ăn cơm đầy đủ, lần sau còn ở sân bay gặp em, nếu em còn yếu đuối như vậy, có tin anh sẽ đem đến nhà em một xe tải đồ ăn hồng.” Anh trêu ghẹo đe dọa.

Cô bắt đầu đi lác đầu, “Cũng thật là, Khắc Khiêm ca sau khi kết hôn cũng không thay đổi nhiều lắm, nhưng có vẻ ôn trọng a!”

Anh khoanh hai tay trước ngực, bày ra bộ dạng người làm khó dễ được ta sao.

Hứa Mai Lâm thực không cố động nhẹ nhàng trừng mắt liếc nhìn anh một cái, tiếp theo lộ ra vẻ tươi cười đã lâu không thấy, “Tốt lắm, em không sao, anh nhanh chút trở về cùng bà xã đi!”

“Anh đi đây, đừng nghĩ nhiều nha! Bái bai.” (Min: Bái bai là nguyên gốc... mọi vô can >”

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trên bàn ăn là năm món ăn và một bát canh, tuy rằng chỉ là chút đồ ăn, nhưng lại tốn rất nhiều tâm tư thu xếp, độ tinh xảo ngon miệng một chút cũng không thua bất kì khách sạn năm sao cao cấp nào, chỉ cần nhìn qua, sẽ làm cho người ta nhất định không thêm không được.

Hai chiếc ghế dựa đặt đối diện nhau giữa chiếc bàn bày đồ ăn, ánh nền vàng nhạt cũng được thấp lên trên bàn com, không khí của một gia đình nhỏ ấm cúng lập tức hiện lên ngay trước mắt.

Uông Mộ Di vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, trong lòng nhin không được tự khen ngợi!

Nhìn đồng hồ đã sắp đến lúc rồi, cô chạy nhanh trở về phòng tắm rửa, tẩy đi mùi vị khói dầu trên người, tâm tình vui vẻ chờ ông xã trở về dùng bữa tối.

Sau khi kết hôn, Uông Mộ Di mới biết làm vợ của phi công có bao nhiêu khổ cực, bởi vì ông xã của cô căn bản như là bán cho trời vậy.

Nếu là chuyến bay vào buổi sáng, thì anh ngay từ khi sáng sớm tỉnh mơ đã phải sửa soạn rời khỏi nhà, nếu là chuyến bay trễ thì nửa đêm mới có thể trở về nhà, nhiều khi đều là cô ngủ rồi thì anh mới trở về, khi cô tỉnh dậy thì anh còn đang ngủ, có chuyện gì cũng không thể cùng nhau nói rõ, đành chỉ biết nhấn lại cho đối phương, có đôi khi lấy giấy viết tay, có đôi khi còn truyền tin nhắn, về phần đối phương có thấy hay không, kỳ thật chính mình cũng không chắc lắm.

Kết hôn đến thời điểm này đã hơn nửa năm, nhiều khi cô đều chính là một mình... một mình ăn cơm, một mình xem tivi, một mình vượt qua cuối tuần, còn có các ngày lễ, ngày hội... người khác vui vẻ thoải mái bên gia đình, còn cô lại cô đơn chiếc bóng, nếu không phải có phần thông cảm cùng yêu thương kia làm sức mạnh hậu thuẫn, kì thực trong lòng thực cô đơn.

Khi vừa kết hôn, anh nói sẽ chăm sóc cho cô thật tốt, nếu cô không muốn công việc hiện tại, liền có thể từ chức, an tâm ở nhà làm “tiểu quai quai” của anh, cô không phải là không động tâm khi nghe anh nói vậy, nhưng sau khi xem xét lại, cô phát hiện làm như vậy thật không được....

Anh bận rộn như vậy, thường xuyên không ở nhà, cô lại một mình ở trong phòng, chẳng lẽ lại muốn mỗi ngày giống như đứa ngốc, làm bầm lầy bầu với không khí hay sao?”

Nói cho cùng, cuộc sống thiếu anh đã đủ chán nản, nếu cô lại nghỉ không đi làm nữa, không dùng bận rộn để quên đi nỗi buồn khi thiếu anh, cô tin tưởng không cần bao lâu, cô sẽ bị cô đơn ăn mòn a.

Cô chán ghét cảm giác cô độc.

Xem ra hôn nhân thật sự không phải dễ dàng như vậy, phải nhẫn nại, phải bao dung, còn phải học bình tĩnh chờ đợi. Công việc của anh cô không giúp được gì, việc cô có thể làm, chính là mỗi ngày cầu nguyện cho anh sau mỗi chuyến bay có thể bình an trở về, cầu nguyện anh ngẫu nhiên rảnh rỗi có thể cùng cô.

Cố gắng làm ông trời có thể nghe được ước nguyện của cô, rốt cục cho cô một cơ hội hai người không hề có việc bận, hào hứng nấu một bữa tối, cô liền vọt tới siêu thị mua đồ, chuẩn bị cho cơ hội khó được này.

Cô lo mọi việc chu đáo, rốt cục làm ra được bàn tiệc này, kế tiếp chỉ cần Khắc Khiêm trở về, là có thể thúc đẩy a!

Sau khi tắm rửa, cô ra phòng khách mở nhạc, nghe tiết mục trên radio, cũng không ngừng chú ý đến động tĩnh phía cửa, ngẫu nhiên ăn vụng mấy quả nho, để cho thời gian chờ đợi rút ngắn lại.

Cô xem đồng hồ, 6 giờ rưỡi, liếc mắt nhìn ra cửa một cái; Cô nhin không được lại xem đồng hồ, 7 giờ rưỡi, lại nhìn ra cửa một cái, tiếp theo 8 giờ rưỡi, 9 giờ rưỡi, mắt cô cơ hồ cứ cách năm phút lại nhìn ra cửa bồi hồi một lần.

Cô đương nhiên cũng có gọi điện thoại cho Khắc Khiêm, nhưng là anh tắt máy, điện thoại đến đều được chuyển qua hộp thư thoại, cô cũng không muốn đối với cái microphone làm bầm lầy bầu, cho nên trực tiéc cắt đứt.

Thời gian cứ như vậy từng phút từng giây trôi qua, nguyên bản thân mình đang ngồi thẳng tắp càng ngày càng co lại, tâm tình hứng phấn chờ mong cũng càng ngày càng sa sút, cuối cùng cô đơn giản cả người ghé vào bên bàn com, giống như thất bại nản lòng.

Cô từ chờ mong thành bất đắc dĩ, từ hy vọng thành thất vọng.

Đồ ăn đều đã nguội lạnh, gà hầm rượu cô tốn bao nhiêu thời gian làm cũng trở thành gà đông lạnh, mì thì đầy văng dầu, mà thời gian đã vượt quá 10 giờ rưỡi.

“Anh rốt cuộc đang đi đâu? Không phải nói phải về nhà ăn bữa tối sao?” Cô ngồi trước bàn ăn, thì thảo tự nói.

Đợi hồi lâu, ngay cả câu đáp lại cũng không có (Min: chỉ nói 1 mình sao lại đòi đáp lại nhỉ???), cô không muốn bị ủa oải đánh bại, hấp hấp cái mũi, “Không đợi nữa, ta muốn ăn cơm, thật đói a.” Đáng thương hể hể mở miệng.

Uông Mộ Di gấp một miếng thức ăn, lại ăn một ngụm thịt, nhưng lại tìm không thấy cảm giác đói khát nữa, hơn nữa anh không có ở đây, cả bàn đồ ăn ngon cũng chỉ còn lại chưa sót, không bao lâu sau, cô liền cảm thấy không muốn ăn gì nữa.

Một chuỗi nước mắt không báo động trước rơi xuống.....

Cô biết chính mình không phải tiểu hài tử, hẳn là nên độc lập một chút, dùng cảm một chút, nhưng là, vì sao ngay cả muốn cũng ông xã ăn hảo hảo ngồi xuống ăn một bữa cơm cũng khó đến vậy?

Nếu anh không nói sẽ về, sẽ không cho cô hy vọng, ít nhất cũng sẽ không có chờ mong, sẽ không có thất vọng, khổ sở làm cho cô không thể thừa nhận.

Đột nhiên có một cỗ xúc động ở cổ, hận không thể đem toàn bộ đồ ăn đã tốn biết bao tâm tư thu xếp này đồ đi hết, đang giờ tay định thu dọn, cô lại do dự, cảm thấy không nên lãng phí đồ ăn.....

Cô thờ dài khe khẽ, mở hộp tiện lợi ra, sửa lại một ít đồ ăn để làm cơm trưa ngày mai, cầm lấy màng giữ tươi*, đem đồ ăn còn lại gói cẩn thận, chuẩn bị bỏ vào trong tủ lạnh, trở thành món ăn cho vài ngày tới.

(*: là cái màng ni-lon mỏng mỏng mua ở siêu thị để giữ đồ ăn cho tươi khi để vào tủ lạnh đông....)

Đứng ở trước tủ lạnh, cô chần chờ vài giây, cuối cùng vẫn cho thức ăn vào, mặt khác lấy một cái đĩa sạch, đem mỗi phần thức ăn để lại một ít, biến thành một phần ăn khuya. Như vậy Khắc Khiêm trở về nếu đói bụng, có thể tự hâm nóng lên ăn.

“Cho thức ăn vào lò vi ba hai phút, trong nồi cơm điện có cơm.”

Cô viết vào mặt giấy nhớ màu vàng một dòng ngắn ngủi, rồi dán lại bên cạnh phần ăn khuya.

Đột nhiên, điện thoại ngoài phòng khách vang lên, cô chạy nhanh lại, cầm microphone lên, hô: “Khắc Khiêm...”

“Khắc Khiêm? Ông xã cậu không có nhà sao?” Hồng Đình Đình trời sinh tính mẫn cảm lập tức phát hiện điểm không thích hợp

Cảm xúc mừng như điên vụt tắt..... Nguyên lai không phải Khắc Khiêm, là một người chị em tốt của cô, vẫn là cái tính cách khôn khéo như vậy. Uông Mộ Di vội vàng khôi phục lại tinh thần, giọng nói: “Đình Đình, là cậu a, mình vừa nhờ Khắc Khiêm xuống lầu mua giúp vài thứ, còn tưởng anh ấy gọi về hỏi đồng hồ tây.”

Hồng Đình Đình thờ dài một hơi, dờ xuống khí thế bức người, “Mình còn nghĩ cậu hy sinh buổi họp mặt của chị em chúng ta, kết quả là vì đợi cửa cho hắn.”

Uông Mộ Di ra về thoải mái cười, “Đương nhiên không phải! Nha, các cậu thế nào, Tiểu Diệu cùng Ý Như đều đến đây đủ chứ?”

“Bọn họ vừa rồi huyền não gần chết. Đúng rồi, thiệp mời ngày mai mình sẽ mua tới công ty cho cậu, còn nữa, mình cảnh cáo cậu nha, hôm đó phải ngoan ngoãn tham dự.”

“Mình biết..... Đình Đình, thật ngại quá, hôm nay không đến được..... Còn có, chúc mừng cậu!”

Đình Đình muốn kết hôn, đối tượng là đồng sự cùng sở vụ của cô ấy, kết giao sáu năm, hôm nay cô mượn danh nghĩa muốn gửi thiệp mời mà lôi kéo vài chị em tốt đi liên hoan, nhưng cô là vì ông xã mà vứt bỏ mọi người, châm chọc là, Khắc Khiêm căn bản không trở về, cô cảm thấy chính mình thật sự nhục cười.....

“Nha, Tiểu Diệu muốn nói chuyện với cậu.”

Uông Mộ Di còn chưa kịp phản ứng, đầu kia của điện thoại đã truyền đến thanh âm của một người chị em tốt khác, “Uông Mộ Di, mình thắng quan, nhanh chút chúc mừng đi a.”

“Được được được, cảnh quan tiểu thư thật vĩ đại a, tiểu nhân thành tâm chúc mừng người thắng quan tiến chức.”

“Hắc hắc, này còn kém không nhiều lắm”

Thanh âm của Tiểu Diệu nghe qua thực vui vẻ, còn nghe thấy Ý Như ở bên cạnh hô lớn, cảm xúc hình như cũng rất high (cao hứng^^), ba người này thế nào cũng phải truyền điện thoại cho nhau đúng một vòng mới cam tâm gác điện thoại.

Uông Mộ Di thật thấy vui vẻ cho các cô, nhưng trái lại chính mình, cô đột nhiên cảm thấy một trận chua xót cao hơn dâng lên trong lòng, một lát sau, nước mắt lại trào ra, chặt vật che kín hết khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Cô trở về phòng thay áo ngủ, vừa khóc vừa đánh răng, sau đó lại một mình bò lên chiếc giường đôi, giống như một đứa nhỏ trốn trong chăn khóc lớn một hồi, không biết qua bao lâu, cửa vang lên tiếng mở ra, cô vội vàng ngừng khóc, giấy lát sau, cô lại nghe thấy tiếng bước chân đi lại, còn cố ý thật nhẹ nhàng bước đến.

“..... Mộ Di?” Anh đi đến bên giường nhẹ giọng gọi.

Cô kỳ thật vẫn đang tỉnh, nhưng lại bởi vì không muốn đối mặt với anh nên cố ý không lên tiếng, làm bộ chính mình đang ngủ.

Không có tiếng đáp lại, nghĩ rằng cô ắt hẳn đã ngủ say, Thường Khắc Khiêm xoay người đi đến tủ quần áo, đem đồng phục trên người thay ra, rồi đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Sau khi tắm rửa, anh đến phòng bếp muốn uống nước, thấy trên bàn là vợ yêu đã giúp anh chuẩn bị đồ ăn khuya. Đau lòng cũng cảm động thoáng chốc nảy lên trong lòng, anh y theo lời ghi trong giấy nhớ, đem thức ăn khuya bỏ vào lò vi ba hâm nóng, tiếp theo thu xếp đồ ăn, mở nồi cơm điện ra.....

Nồi cơm tràn đầy nghiêm chỉnh, lại bằng phẳng như khi vừa nấu xong vậy.

Trường Khắc Khiêm tâm tình lập tức trầm xuống, anh vội vàng mở tủ lạnh ra, liếc mắt đảo qua mỗi món ăn một chút, lập tức hiểu được, cho dù cô có ăn, chỉ sợ cũng chỉ là lướt qua mấy cái, bởi vì đồ ăn còn lại rất nhiều.

Nghĩ đến chính mình làm cho cô thất vọng rồi, anh cảm thấy thật buồn, thật khó chịu.

Lấy ra phần thức ăn khuya, anh ngồi xuống ghé dựa, tâm tình phức tạp đem đồ ăn cô làm ăn hết, một ngụm lại một ngụm đưa vào miệng, anh đây không phải là ăn khuya, mà là đang cảm nhận tình yêu tràn đầy của cô đối với anh.

Sau khi ăn xong, anh đem bát đi rửa, rồi đem nước còn lưu trên bàn lau khô, sau khi dọn dẹp xong, mới cẩn thận lên giường nằm.

Anh không ngủ được, chỉ cần nhớ tới thân ảnh cô cô đơn một mình ngồi đối mặt với một bàn đầy đồ ăn, anh lại đau lòng không thôi, nghiêng người nhìn về phía dung nhan đang ngủ điềm tĩnh của cô, anh hận không thể ôm chặt cô vào trong ngực, cùng chung một đêm vợ chồng thân mật, nhưng phân vân một lúc lâu, anh vẫn là nhịn xuống khát vọng muốn cô, tắt đèn ngủ, lẳng lặng nằm lại vị trí của mình.

Khi bốn phía chìm trong bóng tối, người giả bộ ngủ rất cục mớ mắt.....

Không có, ngay cả một cái ôm cũng không có, anh rút cuộc đối với cô có còn một chút điểm đề ý nào không?

Thời điểm vừa kết hôn, anh luôn nói, chỉ có gát gạo ôm cô, anh mới có thể có một đêm ngủ thật yên giấc, nhưng là dần dần, số lần anh ôm lấy cô cùng nhau chìm vào giấc ngủ càng ngày càng ít, cô cơ hồ đã quên đi cảm giác được anh gát gạo ôm vào lòng là gì.

Uông Mộ Di thật thất vọng, cô cảm thấy tối đi không phải là căn phòng này, mà là lòng của mình.....

Theo thường lệ, thời điểm Uông Mộ Di rời giường chuẩn bị đi làm, Thường Khắc Khiêm còn đang ngủ.

Sợ đánh thức anh, cho nên từ sau khi kết hôn cô không dùng đồng hồ báo thức, những nói cũng thật kỳ quái, cô cư nhiên chưa một lần ngủ quên, mỗi ngày đều đúng giờ rời giường, cố thể thấy con người thật sự có tiềm năng vô hạn.

Tối hôm qua khóc lớn một hồi, hai mắt quả nhiên sưng lên..... Cô soi gương, nhẹ nhàng vỗ lên hai mắt sưng phù, không có biện pháp, đành phải lấy một ít kem chiết xuất từ dưa chuột thoa lên, hy vọng sẽ không bị đồng nghiệp nhìn ra.

Rửa mặt chải đầu xong, cô đi đến tủ quần áo, khi mở cửa tủ ra trong nháy mắt ngửi được một mùi nước hoa xa lạ hư hư thực thực xông vào mũi.....

Mùi hương kia thực nhạt, hẳn là đã phai tàn ở không khí nhiều thời gian, cho nên không hại cô hắt xì, nhưng là cho dù mùi hương có nhạt, đối với người thể chất mẫn cảm như cô mà nói, rất khó để không chú ý đến.

Cô buồn bực nhăn mi. Không đúng, nhà bọn họ không có khả năng có người dùng nước hoa, Khắc Khiêm thậm chí vì nhân nhượng sự mẫn cảm của cô, ngay cả thuốc cạo râu cũng đều sửa lại dùng loại không có thành phần hương liệu hoá học, hơn nữa, mùi hương này ngửi qua giống như mùi hoa, không có lý gì một người đàn ông lại dùng loại nước hoa của phụ nữ như vậy....

Cô khẳng định là trước khi mở tủ quần áo, mùi hương này không hề tồn tại, vì thế cô hoang mang tiêu sái đi vào, ngửi một chút tìm kiếm, cuối cùng, cô bị hương khí dẫn dắt, đi đến tủ treo áo khoác tối màu của chồng mình.

Cô bán tín bán nghi tiến lên, dùng sức hít một hơi..... Hương son phấn hỗn loạn cùng hương nước hoa hoa hồng thoáng chốc tràn ngập xoang mũi, cô biểu tình ngẩn ra, như là bị cái gì dọa đến, vội vàng thối lui từng bước, bản năng nhu nhu cái mũi, như là muốn lau sạch đi sự bất an đó.

Vì sao..... Vì sao trên áo khoác của Khắc Khiêm lại có mùi nước hoa của phụ nữ?

Uông Mộ Di không thể tin được, hoài nghi có thể là chính mình sai lầm, vì thế lại tiến đến ngửi, bên trái áo khoác không có, sau lưng cũng không có, mùi nước hoa cũng chỉ ngưng tụ ở trước ngực bên phải.

Thường Khắc Khiêm bởi vì quan hệ công việc, bên người nhiều khi cũng có những tiếp viên hàng không xinh đẹp, lấy dính nước hoa cũng không phải là không có khả năng, nhưng nếu chỉ vì ở trong cùng một không gian mà lấy dính sang, thì tuyệt đối không có khả năng mùi nước hoa lại chỉ có tại một chỗ, trừ phi, người kia là thực thân mật dựa vào trước ngực anh...

Kết luận này làm cho đầu Uông Mộ Di nhất thời trống rỗng, tư duy hoàn toàn chết.

Cô nhanh chóng xem xét lại chiếc áo khoác kia, tưởng tượng một người phụ nữ xa lạ vô cùng thân thiết dựa vào trong lòng chồng mình, lòng của cô, trong nháy mắt kia, giống như bị người nào đó bắt được, không thể xoay sở, đau đến sắc mặt trắng bệch.

Ngay sau đó, cô còn phát hiện trên áo khoác kia không chỉ có hương nước hoa, còn có một sợi tóc rất dài, cô cẩn thận dùng hai ngón tay cầm sợi tóc lên, đưa đến gần nhìn nhìn, rất nhanh liền xác định không phải của cô.... bởi vì cô không có nhuộm tóc.

Chẳng lẽ, tối hôm qua anh nửa đêm mới về đến nhà, là vì chủ nhân của sợi tóc này?

Uông Mộ Di kinh ngạc che miệng mình, toàn thân không thể khống chế được run run, một cổ chua sót dâng lên ở cổ họng, làm yết hầu cô phát đau, hoảng sợ không biết nên phản ứng thế nào.

Một cổ xúc động xông đến ót, cô xoay người muốn đẩy cửa mà đi ra, nhưng ngay tại khi đầu ngón tay chạm vào cửa, cô đột nhiên dừng lại.....

Đúng vậy, Khắc Khiêm đang nằm ngay trong phòng, nhưng cô phát hiện chính mình căn bản không có dũng khí đi chất vấn anh, bởi vì cô sợ..... Sợ lời khi nói ra, vật mà cô nguyên bản muốn bảo hộ, sẽ bị phá thành từng mảnh nhỏ!

Huống chi, cô cũng không biết nên mở miệng như thế nào, âm ỹ chất vấn? Cô sẽ không làm như vậy.....

Trốn tránh ý niệm đang nảy lên trong đầu, Uông Mộ Di như là đang cảm khoai lang nóng bỏng tay, chạy nhanh đi thay quần áo, muốn nhanh chóng thoát khỏi hiện trạng này, đột nhiên, áo khoác của Thường Khắc Khiêm truyền đến tiếng chuông điện thoại di động.

Tuy rằng bọn họ đã kết hôn nửa năm, nhưng là vì tôn trọng lẫn nhau, cô chưa bao giờ tùy ý lộn xộn đồ dùng cá nhân của anh, càng không nói là kiểm tra điện thoại của anh, liền ngay cả nghe hộ điện thoại cũng chưa bao giờ.

Nhưng là..... Anh đã giẫm đạp lên sự tín nhiệm của cô, không phải sao?

Cũng biết là không nên không có dũng khí, cô vốn định để tinh thần thoải mái, thân thủ lấy di động trong túi áo khoác của anh ra, trên màn hình hiện ra tên tiếng Anh là May.

Quả nhiên là phụ nữ! Nếu có người nào nam nhân tên May, Uông Mộ Di nàng liền đem đầu cho anh làm ghế ngồi. (Min:* rầm*...)

Nàng ấn vào nút trò chuyện, vừa đưa điện thoại lên đến tai, chợt nghe được giọng nữ nhân mềm mại.....

“Khắc Khiêm ca, thật ngại quá, ngày hôm qua hoa tai của em bị mất, có thể nhờ anh giúp em tìm xem hay không, nhìn xem có bị rơi ở trên xe của anh hay không.”

Oanh! Chính là người phụ nữ tên May này, nguyên lai đêm qua anh đúng là ở cùng một chỗ với cô tay, cho nên anh mới có thể quên lời hứa ăn tối của bọn họ.

Lẽ nào cô ta có tình lưu lại dấu vết để ta phát hiện?

“Là hoa tai như thế nào? Khắc Khiêm còn đang ngủ, tôi có thể giúp cô tìm.”

Uông Mộ Di nghĩ mình sẽ đau lòng nói không ra lời, nhưng là khi nghe thấy ngữ khí trấn định đáp lại của mình, đừng nói là đối phương bị hoảng sợ, ngay cả cô cũng bị dọa đến.

Đối phương trầm ngâm giây lát, mới chậm rãi mở miệng, “Hoa tai trên châu màu trắng, trang trí cũng thực bình thường, làm phiền cô.”

Tốt thật, thời nay kẻ thứ ba vẫn đâu kiêu ngạo như vậy sao? Gặp vợ của đối phương tiếp điện thoại cũng không có hiểu ý, cư nhiên còn quang minh chính đại muốn cô hỗ trợ tìm hoa tai, lại đem kẻ là vợ như cô trở thành kẻ ngu ngốc?

Uông Mộ Di vừa tức lại khổ sở, nắm chặt bàn tay, run giọng nói: “Nếu tìm được rồi, tôi sẽ nhờ Khắc Khiêm đưa cho cô.”

“Cám ơn.”

Cắt điện thoại, Uông Mộ Di ngã ngồi trên mặt đất, không ngừng dùng tay day day trán. Khinh người quá đáng, thật sự khinh người quá đáng, làm sao có thể phá hoại hôn nhân của người khác, còn làm ra vẻ hợp tình hợp lý như vậy?

Giây lát, cô bỗng nhiên đứng lên, đem điện thoại thả lại vào trong túi áo khoác của anh, nhanh chóng vào phòng thay quần áo, vọt tới phòng khách, cầm lấy chìa khoá xe của anh, hoá tốc đáp thanh máy xuống bãi đỗ xe.

Cô cho tới bây giờ không có dùng qua ô tô, không biết dùng tới điều khiển ở khoá, không ngừng điên cuồng ăn loạn, kết quả khiến cho bộ phận chống trộm của xe kêu lên nham liệt, làm cô choáng váng, luống cuống tay chân lại ấn được thông suốt, thật vất vả mới giải trừ được tiếng kêu, chính mình lại bị dọa cho chật vật.

Mở cửa xe ra, cô biết cạnh ghế lái phụ có đèn pin, cô lấy đèn pin ra, giống như một thám tử bắt đầu ở trên xem tìm kiếm “chứng cứ”, không đến vài phút, cô tìm ra nó tại một khe hở của ghế.....

Là hoa tai được làm bằng những viên trân châu lớn nhỏ khác nhau to bằng móng tay, ngay cả thường dân như cô nhìn cũng có thể thấy trân châu sáng bóng mà nhìn ra giá trị của nó, khó trách đối phương muốn tìm.

Cô không biết chính mình như thế nào có thể rời khỏi bãi đỗ xe về nhà, cô giống một du hồn cước bộ lướt nhẹ, trong lòng bàn tay nắm chặt hoa tai trân châu, thần trí đã sớm bay thật xa.

Cô đem chìa khoá trả lại chỗ cũ, sắc mặt đờ đẫn ngồi yên lặng trên ghế.

“Mộ Di, em làm sao vậy?”

Nghe tiếng, cô hốt hoảng ngẩng đầu, đôi mắt đang mờ mịt dần trở lại như cũ, cô mới phát hiện lão công đang đứng ở trước mặt.

Anh mặc áo ngủ, mái tóc hơi rối, không hề trưng ra khí suất ở trước mặt người khác, bộc lộ vẻ mặt không chút nào che dấu khi ở nhà, nhưng đó là bộ dáng mà cô thích nhất, nhưng mà chữ “Thích” này, lại làm cô miễn cảm xúc động trong lòng.

Đúng vậy, cô rất thích anh, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô đã thích anh, nhưng là, anh lại..... Mộ Di theo bản năng cắn môi dưới, đem đau lòng cùng khổ sở nuốt xuống bụng.

“Đã phát sinh chuyện gì? Sắc mặt của em rất khó coi.” Vừa nói, Thường Khắc Khiêm vừa chậm rãi đi đến cạnh cô, phát hiện tóc mai của cô ẩm ướt, “Em làm sao lại mồ hôi đầy mình vậy?” Anh nhủu mày ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, dùng tay áo ngủ giúp cô lau đi mồ hôi trên mặt.

“Đi ra ngoài mua bữa sáng.” Ưông Mộ Di thuận miệng trả lời qua loa.

Thường Khắc Khiêm liếc mắt nhìn cô, nhủu mày, “Vậy bữa sáng đâu? Sẽ không là nửa đường làm rớt đi?” Khoé môi cười khê, trêu chọc nói.

“..... Đi ra ngoài, đi ra ngoài mới phát hiện đã quên mang tiền theo.” Cô càng nói càng nhỏ giọng, bởi vì chột dạ.

Thường Khắc Khiêm bật cười, “Bảo bối ngốc.” Anh vỗ nhẹ mặt của cô, tiếp theo dùng hai tay ôm lấy cô, ôn nhu nói: “Thực xin lỗi, ngày hôm qua có việc gấp không thể tri hoãn, em nấu nhiều món ăn ngon như vậy, anh lại không trở về cùng em ăn bữa tối, thực xin lỗi..... Nhưng là em giúp anh chuẩn bị đồ ăn khuya, anh đều đã ăn sạch, bảo bối, cảm ơn em”

Lại gọi cô là bảo bối, mỗi lần Khắc Khiêm gọi cô như vậy, chính là muốn dỗ cô, muốn cô ngoan ngoãn không ầm ỹ không làm nháo!

Ưông Mộ Di đột nhiên cảm thấy trong lòng thực bí ai.

“Không, không quan hệ, em biết anh có việc.” Dù sao so với việc kinh ngạc vừa rồi, tối hôm qua phải chờ đợi cũng không tính là gì, về phần cô luôn tự cho là chính mình luôn chu đáo về bữa sáng, chuyện lại càng bé nhỏ không đáng kể, không phải sao?

“Em không tức giận?”

“Anh hy vọng em tức giận?” Cô hỏi lại.

“Đương nhiên không hy vọng, anh làm sao có thể hy vọng em tức giận được? Em là tiểu bảo bối của anh mà.” Thường Khắc Khiêm gian xảo ôm lấy thất lưng Ưông Mộ Di, giống như coi cô như một đứa trẻ phải dỗ dành.

Nếu là trước kia, cô sẽ cảm thấy thực vui vẻ, cảm thấy anh ở cùng chính mình làm nũng, thực đáng yêu, nhưng là hiện tại, cô lại một chút cũng không vui vẻ đứng dậy, cũng biết anh đương nhiên không hy vọng cô tức giận, cô càng ngoan ngoãn, anh lại càng bớt việc, có thể cùng lúc qua lại với hai nữ nhân, không phải sao?

Cô rất muốn hỏi anh, bởi vì cô quá ngoan ngoãn, anh mới có thể như vậy lừa dối cô sao?

“Đứng lên, đi thay quần áo, anh đưa em đi ăn sáng, sau đó sẽ đưa em đi làm”

“Không cần, em, em có thể tự mình đón xe điện ngầm”

Đang muốn tìm cơ trốn tránh anh, Thường Khắc Khiêm lại một phen giữ chặt cô lại, nói cái gì cũng không để cho cô đi, hại cô đành phải trở về phòng thay quần áo, lại bị anh lôi kéo vào thang máy, cùng nhau đi đến bãi đỗ xe.

Bởi vì lo lắng sẽ muộn, bữa sáng liền mua ở bên ngoài rồi ăn luôn trên xe, Ưông Mộ Di lại bởi vì không có khẩu vị, tùy tiện ăn qua loa, sau đó chăm chú vào bản báo cáo kết quả công tác, toàn thân cơ hồ không nhúc nhích.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Thường Khắc Khiêm cảm thấy sắc mặt Uông Mộ Di tái nhợt lại dị thường trầm mặc, cả người không quá thích hợp.

Uông Mộ Di lắc đầu, lười đáp lời, tự đem mặt hướng ra ngoài kính cửa sổ.

Nguyên lai đây là tư vị bị phản bội, thê lương lại đau lòng, muốn khóc, lại còn phải liều mạng nhịn xuống.....

Đến công ty, trước khi xuống xe, Thường Khắc Khiêm muốn tiến lại gần hôn lên môi cô, “Không cần!” Uông Mộ Di giống điện giật dường như hô to một tiếng, lưng kề sát trên cửa xe.

Cô không cần Khắc Khiêm dùng đôi môi đã hôn nữ nhân khác hôn môi cô, cũng không cần anh dùng đôi tay ôm qua nữ nhân khác hai tay đến ôm cô, không cần..... không cần!

“..... Sẽ bị đồng sự nhìn thấy.” Uông Mộ Di tùy tiện tìm một lý do, cũng nhanh chóng cời bỏ dây an toàn, cũng không thèm liếc mắt một cái, nhanh chóng đứng lên, cũng không quay đầu lại xuống xe rồi đi.

Đối với hành động khác thường của Uông Mộ Di, Thường Khắc Khiêm nhún nhún đôi mi, anh không cho rằng cô kháng cự là vì thẹn thùng, cô rõ ràng là ở trốn anh, bài xích anh tới gần.

Vì sao? Chẳng lẽ cô không thích anh, cho nên mới chán ghét anh thân cận? Giả thiết này làm cho Thường Khắc Khiêm thực không vui.

Sau khi về nhà, Thường Khắc Khiêm không có thời gian nghỉ ngơi; Thay đổi âu phục, liền chuẩn bị đi làm. Hôm nay là ngày thực hành những chương trình đã học, còn có làm giống như cabin huấn luyện, cơ trưởng cho dù không bay, vẫn là bề bộn nhiều việc !

Vừa đi vào cửa, Thường Khắc Khiêm phát hiện điện thoại của Uông Mộ Di ở trên tủ giấy, tự hỏi thời gian không cho phép, anh phải mang đến công ty cho cô, lại nhìn trên màn hình thông báo có hai tin nhắn đã hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Sẽ là có chuyện gì quan trọng sao?” Căn nhắc giây lát, anh quyết định nhấn phím, mở tin nhắn....

‘Nhiều năm không gặp, em vẫn thực xinh đẹp động lòng người, ngày đó lại nhìn đến em, em nhất định không hiểu được tâm tư của anh lúc đó thực muốn làm thế nào cho em rung động.....’

Đây là tin nhắn thứ nhất, không nhìn toàn bộ, nội dung văn tình đã muốn làm cho Thường Khắc Khiêm tức thời nhú chặt đôi mày rậm, anh biểu tình ác liệt mở ra tin nhắn thứ hai...

‘Chính là ba chữ anh yêu em, cũng là lời trong lòng anh muốn nói với em cả đời.....’

Không cần xem hết, Thường Khắc Khiêm đã phát ra nộ khí đằng đằng, hai ánh mắt dường như muốn phun hỏa, anh nhếch môi, toàn thân cơ bắp muốn nổi lên, bên ngạch sườn gân xanh cơ hồ lộ rõ, anh muốn ngay lập tức xóa bỏ này hai đoạn tin nhắn này, quyết định không cho vợ yêu nhìn thấy.

Phát nhiều khí lực, anh cuối cùng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, cũng làm cho tư duy một lần nữa khôi phục, tin nhắn này làm cho anh canh cánh trong lòng.....

“Ngày đó gặp lại em”...cho nên mới nói, Mộ Di cùng người nhắn tin này khả năng đã gặp mặt ? Sẽ là vì cái kẻ xuất hiện, làm cho lòng của cô có phân vân, cho nên buổi sáng mới như vậy kháng cự anh thân cận? (Min: ta đập... ta đập... ta đập... tác giả a... đập chít tác giả nè!!!)

Giả thiết này làm cho Thường Khắc Khiêm phi thường bất mãn, anh nắm chặt hai tay thành quyền, cũng bởi vì tức giận quá độ, khuôn mặt dần trắng bệch, lửa cháy cơ hồ lan rộng quanh chân, tràn ngập trong ngực, khiến cho anh tim đập nhanh dị thường. (Min: đừng shock anh oi...^^~)

Không, không có khả năng, dù cho bất luận kẻ nào đều có khả năng phản bội anh, chỉ có tiểu bảo bối của anh nhất định sẽ không, cô yêu anh sâu sắc như vậy, tâm ý của cô với anh, anh so với ai khác đều rất rõ ràng, nhất định là người nào đó muốn phá hoại mối quan hệ của hai người. (Min: riêng ý nghĩ này anh đã hơn hời Di tỷ oài... bik tin tưởng a...)

Mộ Di là cô gái ngọt ngào khá ái, tính tình lại tốt, có rất nhiều nam nhân thâm yêu mến, anh tuyệt nhiên không nằm ngoài số đó, anh còn nhớ rõ mỗi lần bọn họ đi cùng nhau trên đường, chỉ là có một vài tên ruồi bọ nhìn theo bảo bối của anh, làm cho anh rất tức giận nhưng cũng thực kiêu ngạo, bởi vì, anh mới là người may mắn chân chính được ở bên cạnh cô, về phần mấy tên này, liền cho lăn sang một bên, ghen tị đến chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Ba ngày sau, thời gian tan tầm, Uông Mộ Di nhìn thấy chồng mình xuất hiện ngoài cửa lớn công ty, cô vô cùng kinh ngạc, như đứa nhỏ lạc đường, đột nhiên không biết nên đi hướng nào. Là trạm xe điện ngầm bên trái hay là xe ngừng ở ven đường của Thường Khắc Khiêm?

Nhưng Thường Khắc Khiêm tựa hồ không có phát hiện chần chờ của cô, mặt khai cười, suất khí hướng cô vẫy vẫy tay, Tâm Uông Mộ Di đầu tiên thực vô dụng là lại rung động, giây tiếp theo mới lại thẩm mắng chính mình.

“Ai, Mộ Di, cô như thế nào còn ở nơi này? Không phải nói muốn sớm một chút trở về nghỉ ngơi sao?” Đồng nghiệp Tập Nhã Phân vỗ vỗ bả vai của cô, khó hiểu cô như thế nào còn đứng ở trong này không đi.

“Tôi.....”

Theo ánh mắt của cô, Nhã Phân thấy được Thường Khắc Khiêm, tuy rằng không quen, nhưng là tham gia hôn lễ bọn họ mọi người có biết, ông xã của Mộ Di là một phi công suất đến nhân thần cộng phần (Thần người đều giận / oán), khó trách cô bị hợp hôn, kết hôn chớp nhoáng.

“Nha, nguyên lai là ông xã cô tới đón, vậy tôi đi trước đây, bai bai.” Nhã Phân hăm mộ liếc mắt một cái, cười xoay người rời đi.

“Bai bai.” Uông Mộ Di dờ dẫm vẫy tay nhìn theo đồng sự rời đi, lại quay đầu lại, khó có thể tin nhìn về phía Thường Khắc Khiêm.

Đón cô tan tầm, anh trước khi kết hôn đã làm vài lần, cũng không biết hôm nay vận may gì lại đến, anh cứ nhiên đến đón cô tan tầm, đáng tiếc nha đáng tiếc, nếu không có chuyện làm người ta thương tâm đã kích kia, cô hiện tại khẳng định là vừa mừng vừa sợ trực tiếp vọt vào trong lòng anh.

Cảm thán thật nhiều, hít một hơi sâu, cô kiên trì đi đến hướng anh đứng “Anh làm sao lại đến đây?” Cô cố gắng hết mức có thể làm cho thanh âm chính mình nghe qua thực bình thường.

“Đón em tan tầm.”

“Anh có rảnh như vậy sao?”

“Anh được nghỉ.”

“..... Nha.”

Nhìn cô một bộ dáng không có tinh thần, anh chủ động tiếp nhận túi trên tay cô, “Có phải mệt lắm hay không?”

Cô lắc đầu, không muốn chuyện, bị động để cho Thường Khắc Khiêm đưa lên xe, chờ anh cũng ngồi vào ghế điều khiển, cô mới mở miệng, “Em không biết anh nghỉ, trong nhà không có đồ ăn, trước khi về nhà đi siêu thị đi.”

Nghĩ cô cũng làm việc một ngày rồi, trở về còn muốn thu xếp bữa tối, rất vất vả. “Đi ra ngoài ăn đi! Đồng sự đề cử một nhà ăn mới mở, anh đưa em đi nếm thử, hẳn là em thích.”

Uông Mộ Di vốn định cự tuyệt, nhưng tưởng đến về nhà cùng với anh mắt to trừng mắt nhỏ, vẫn là đáp ứng. “Vâng.”

Nói cũng kỳ quái, không biết hôm nay là cái ngày quý gì, một đám người bình thường bay trên trời, cứ nhiên tất cả đều tụ tập trên mặt đất, vừa mới đi vào nhà ăn, liền gặp được đồng sự của Thường Khắc Khiêm, một vài phi công cùng một đoàn có lẽ là tiếp viên hàng không làm thành một bàn lớn, phi thường náo nhiệt.

“Huấn luyện viên, thực khéo, anh cũng tới nơi này ăn cơm a!”

“Đúng nha, hôm nay là ngày gì, như thế nào mọi người đều ở trong này?” Thường Khắc Khiêm đậm cười hỏi.

“Đại Hoa sinh nhật, mọi người đến cùng hân chúc mừng, huấn luyện viên cùng đại tẩu cũng cùng nhau lại đây ngồi đi, nhiều người càng náo nhiệt a.”

“Đúng vậy, huấn luyện viên, cùng nhau lại đây ngồi thôi!” Nhóm tiếp viên hàng không nhiệt tình mời.

Thường Khắc Khiêm liếc mắt nhìn bà xã một cái, nghĩ rằng vẫn nên là hai người im lặng ăn bữa cơm là tốt rồi. “Không được, mọi người chơi vui vẻ là được rồi, tôi cũng bà xã ăn một bữa cơm sẽ trở về, Đại Hoa, sinh nhật vui vẻ!”

“Sinh nhật vui vẻ.” Uông Mộ Di lấy lại tinh thần mặt khai tươi cười, lễ phép chúc phúc.

“Cám ơn huấn luyện viên, cám ơn đại tẩu.”

Phục vụ an bài cho bọn họ một góc im lặng, không biết có phải hay không tiềm thức trốn tránh với anh, cơm mới đưa lên đến, Uông Mộ Di liền vùi đầu khổ ăn, mặc kệ Thường Khắc Khiêm nói gì đó, cô chính là nghe, ngoan ngoãn nghe, thời điểm không thể không trả lời, liền phát ra vài cái đan âm báo cáo kết quả công tác.

“Ăn ngon sao?”

“Ăn ngon.”

“Ăn ngon liền ăn nhiều một chút.”

“Ăn.”

Mặc dù không đến mức lang thôn hồ yết*, nhưng từ bắt đầu ngồi xuống, cô cơ hồ đều ăn com, nhưng là tâm tình phiền muộn khiến khẩu vị của cô phi thường không thoải mái, thẳng đến rốt cuộc nhin không được cảm giác ghê tởm cuộn lên

(*ăn như soi, như hồ á)

“Em đi toilet một chút.” Mới nói xong, cô vội vàng đứng dậy bước nhanh đi hướng toilet.

Mới vào đến cửa, Ưông Mộ Di liền đem gì đó vừa mới ăn phun ra không còn một mảnh, cô ấn chốt mở xả nước, rồi thất thần ngồi trên bồn cầu

Cô nhăn nheo, ý đồ nhăn nheo vì tiếp tục đoạn hôn nhân này, lại hoặc là nói, cô phân vân vì ai..... Vì sao? Là luyến tiếc, hay là không cam lòng? Chính cô cũng sợ không được rõ ràng.

Bi ai là, gặp gỡ chuyện như vậy, cô ngay cả một người có thể tâm sự cũng không có, chị em tốt cô một chữ cũng không dám nói, ai bảo cô lúc trước khư khư cô chấp? Nhà mẹ đẻ làm sao lại không tỏ khổ, mẹ đã sớm ốm chết, cùng ba ba cũng không phải nhiều thân cận, đại ca lúc trước cũng nói, hôn nhân của mình thì tự mình giải quyết cho tốt, hết thấy chỉ có thể tại cô lúc trước rất ngốc rất thiên chân(đơn thuần), không có đem khuyên bảo của mọi người nghe vào, nay tự nhận hậu quả xấu.

Cô hấp háp cái mũi, cố gắng làm dịu chua xót trong lòng, tiếp theo nghe được một trận hỗn động tiếng bước chân từ xa đến gần.....

“A, các cô nói xem, vợ của Thường huấn luyện viên đến tột cùng có biết hay không sự kiện kia?”

“Chuyện gì?”

“Chính là chuyện huấn luyện viên cùng Hứa Mai Lâm yêu đương trộm a!”

“Cô nói là Hứa Mai Lâm quấy quản phiếu vụ, Hứa tổ trưởng đi?”

“Chính là cô ấy. Mấy ngày hôm trước ở bãi đỗ xe trung tâm hàng huấn, có người thấy bọn họ hai người ngồi ở trong xe, thân mật ôm nhau, sau đó Thường huấn luyện viên lại còn đưa Hứa Mai Lâm đi ăn com, không may bị Đại Hoa thấy.”

“Gi, bãi đỗ xe trung tâm hàng huấn? Thường huấn luyện viên đã kết hôn a, bọn họ sao có thể hay không quá lớn mật? Làm chuyện xấu cũng sẽ không che giấu một chút.”

“Đã kết hôn là tốt nhất a, có một số người phụ nữ chính là thích trêu chọc đàn ông đã kết hôn để chứng minh mị lực chính mình, huống chi đối tượng lại chính là cơ trưởng đẹp trai nhất hàng không Hoàn Mỹ chúng ta, tương lai còn có cơ hội làm tổng đài sư cơ đội.”

“Huấn luyện viên làm sao có thể như vậy, bà xã xinh đẹp lại ôn nhu, anh ấy còn có cái gì chưa đủ? Một tôi trước đây còn rất thương thức anh ấy.”

“Nghe nói bọn họ đã muốn ái muội thật lâu, giống như quen từ đại học, Hứa Mai Lâm có bạn trai cũng suốt ngày chủ động trêu chọc Thường huấn luyện viên, sau đó lại mang thai, căn bản cũng muốn làm không rõ ràng lắm đứa nhỏ là của ai, tốt nhất đành phải lựa chọn phá thai.”

“Trời ạ.....” tiếng hút khí lạnh.

“Bà xã của Thường huấn luyện viên thật đáng thương.”

“Ai, đáng thương cũng không có biện pháp, chồng là chính cô ấy chọn..... Ai, cô trang điểm lại xong chưa, xong rồi liền đi đi.”

“Được rồi, đừng thúc giục tôi, đi thôi đi thôi.”

Này đó nghe giống như lời nói chuyện phiếm nói thương hại, nghe vào trong tai Ưông Mộ Di, không thể nghi ngờ giống như tàn nhẫn xát muối ở miệng vết thương của cô, vẫn đợi cho những người đó rời đi, cô mới sắc mặt tái nhợt chậm rãi từ trong toilet đi ra, một hồi đứng ngây như tượng, cô liền đáng thương hê hê la hét mệt mỏi, muốn về nhà, nên bước Thường Khắc Khiêm nhanh chút mang cô rời khỏi nhà hàng, bởi vì cô không muốn ở lại để tiếp nhận ánh mắt đồng tình của người khác.

Đêm đó, cô cự tuyệt Thường Khắc Khiêm cầu hoan, từ chối chính mình lại mệt lại khổ, thẳng đến khi anh đều đang ngủ, cô lại vẫn là trần trọc khó đi vào giấc mộng, đầu không ngừng hồi tưởng lại những lời nghe được ở trong toilet nhà hàng, tuyệt vọng lại khó chịu, tâm tình vẫn không thể bình tĩnh, vì thế cô thật cẩn thận đẩy vòng tay của anh ở trên lưng mình ra, rón ra rón rén đứng dậy xuống giường, chậm rãi ra khỏi phòng, cô đến phòng bếp rót một ly nước, một hơi uống hơn nửa chén, đầu vẫn không thể bình tĩnh.....

May, Hứa Mai Lâm, quấy nhiễu vụ, Hứa tổ trưởng..... Vài cái danh từ ở trong đầu lần lượt thay đổi, cũng là cùng một người, người có quan hệ ái muội

với chồng cô.

Hứa tổ trưởng? Đột nhiên, Ưông Mộ Di trong đầu thoát ra một chút thân ảnh xuất sắc. Nguyên lai chính là cô ta, nửa năm trước khi cùng Khắc Khiêm đi tuần trăng mật, cô từng gặp qua cô ta.

Còn nhớ rõ, lúc ấy một ít hành vi của cái kia Hứa tổ trưởng làm cho cô cảm thấy buồn bực khó hiểu, nay tại đây vì chút bằng chứng chuyện tình đó, này quý dị cử chỉ, liền toàn bộ hợp lý hoá.

Cho nên, hai người bọn họ không phải gần đây mới bắt đầu muốn làm việc ái muội, từ lúc trước khi cô xuất hiện anh là cũng đã bắt đầu, mà cô, chính là cái tên Trình Giảo Kim nửa đường xông ra.(tự nghĩ mình là người thứ ba ak)

Này, này không phải rất giống với vụ ly hôn Đinh Đình từng nói sao? Nghĩ đến hôn nhân bị chen ngang, lại không biết, chính mình mới là bên thứ ba, nhưng lại là bên không biết chút gì.

Ha ha ha, sự tình làm sao có thể buồn cười như vậy? Cô kinh ngạc cười, cười đến ngay cả nước mắt đều chảy ra.....

Cô làm sao có thể tri độn đến loại tình trạng này, kết hôn đã hơn nửa năm, cô lại đến bây giờ mới phát hiện ra không thích hợp, chẳng lẽ là bởi vì tôn trọng cùng tín nhiệm của cô, phóng túng Khắc Khiêm đối hôn nhân hứa hẹn?

Giây lát, cô đột nhiên run sợ nghiêm mặt, xoay người đi hướng thư phòng.....

Lúc này cô dị thường khẩn trương, tim đập như nổi trống, nhìn chằm chằm không chuyển mắt cặp cửa chồng mình đặt một bên, ý niệm mờ nó ra trong đầu một lần so với một lần mãnh liệt.

Cô biết tín nhiệm đối với một đoạn quan hệ mà nói phi thường quan trọng, cô cũng muốn tín nhiệm Khắc Khiêm như vậy, tôn trọng riêng tư của anh, nhưng tiếc nuối là, mằm mống hoài nghi đã ở trong thân thể cô mai phục , dần dần nảy sinh, huống hồ việc này là do anh tự tay làm ra, không thể trách cô.

Mấy ngày nay cô cũng rất thống khổ, cô rất muốn muốn đổi mặt, nhận, xử lý, buông, nhưng cô phát hiện thật sự rất khó!

Thời điểm anh không ở bên, cô liền thần kinh hê hê, không ngừng đoán rằng bên người anh lúc này có phải có người phụ nữ khác hay không, cô trở nên không giống chính mình, thất tâm điên đường như không ngừng tìm kiếm thư phòng của anh, tủ quần áo, về phần muốn tìm cái gì, kỳ thật cô cũng không biết, chính là theo bản năng làm như vậy, hơn nữa cô căn bản không dám tưởng tượng, nếu thật sự để cho cô tìm được “Chứng cứ phạm tội”, cô đến tội cùng sẽ có phản ứng gì?

Cô khẩn trương miệng khô lưỡi khô, chung quy đánh không lại nghi kỵ, đi hướng cặp đèn kia, cô ngừng thở, vuron hai tay, chậm rãi mở nó ra.....

A, nàng hiện tại bộ dáng này có phải hay không rất giống kẻ trộm? Ưông Mộ Di muốn tự đánh trống lảng chính mình.

Cô vừa mới xuất ra sỏ tay phi hành bên trong , thoáng lạt xem một chút, lập tức bị một cái kính hiển ung dung hộp giấy hấp dẫn ánh mắt, cô trước đem sỏ tay phi hành thả lại tại chỗ, đem cái kia này nọ lấy ra nữa vừa thấy.....

Chanel no.5? 20 % không phải là của cô, ha! Nguyên lai cặp thật sự có dấu bí mật.

Ưông Mộ Di không tiếng động cười khỏ, ngực cô động, hai vai run run, rất nhanh, nước mắt bị ai mơ hồ hai mắt của cô.

Làm sao bây giờ? Cô ở trong lòng yên lặng hỏi chính mình.

Đối mặt với rạn nứt trong hôn nhân , cô nên làm cái gì bây giờ? Cô còn muốn tiếp tục tạm nhân nhượng chồng mình có người phụ nữ khác vì lợi ích toàn cục sao?

Cô còn muốn để cho anh nghĩ cô nhu thuận sao?

Ưông Mộ Di tuyệt vọng nằm trên mặt đất, chờ đợi nhìn trần nhà.

Không biết, cô căn bản không biết nên làm thế nào cho phải, trước khi kết hôn, sở hữu mọi người ngăn cản cô, chính là cô không nghe, là lỗi của cô, cô xứng đáng, oán không được ai, nhưng, cô thật sự không có biện pháp dễ dàng tha thứ chồng của mình có người phụ nữ khác, cô không giống như người phụ nữ cao thượng đến vậy!

Cô sa vào ở cực độ mê vông trong thống khổ, đột nhiên, có cái tín niệm theo lòng của cô trong hồ hiện ra đến..... Cô không cần cùng người phụ nữ khác chia sẻ tình yêu của anh, cũng không muốn cho chính mình sống ở ngờ vực vô căn cứ, nếu việc đã đến nước này, cô không cần, vậy có thể đi?

Cô là nhu nhược, nhưng không yếu đuối, lúc này đây, có người nghĩ cô ngoan ngoãn, cô phải chống lại.....

Ưông Mộ Di đem nước hoa thả lại cặp, như bù nhìn không hồn , đi ra khỏi thư phòng, trở lại phòng, sau đó nằm đến trên giường.

“Em vừa đi đâu?” Thường Khắc Khiêm nằm bên mang theo nồng đậm buồn ngủ ní non hỏi, tiếp theo bàn tay to duỗi ra, quen thuộc lại nắm ở thắt lưng ở cô.

“Uống nước.” Cô thực bình tĩnh, bình tĩnh đến ngay cả chính mình đều sợ hãi.

Ngày hôm sau, cô qua một đêm không ngủ khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt kiên định đối với Thường Khắc Khiêm nói... “Tôi muốn ly hôn.”

Thường Khắc Khiêm không thể tin, trợn mắt há hốc mồm nhìn cô, giống như cô nói không phải quốc ngữ, mà là cái gì phức tạp thể thức ngôn ngữ, hoặc là ngôn ngữ của người ngoài hành tinh, làm anh hoàn toàn không thể lý giải.

Đức Frankish phúc

Thường Khắc Khiêm ngồi ở mép giường, không ngừng lặp lại liên tiếp động tác giống nhau.... gọi điện thoại, chờ đợi, buông xuống, lại bấm, đợi, thả xuống.....

Liên tục.

Mặc kệ anh gọi điện thoại nhà hay là di động, cô toàn bộ cũng không tiếp! Thường Khắc Khiêm thống khổ lại phiền chán thay đổi sắc mặt vô cùng khó coi buông microphone.

Giây lát, anh kích động gầm nhẹ một tiếng, cả người như là dã thú nguy hiểm, táo bạo ở trong phòng đi tới đi lui. “Mộ Di, em vì sao không tiếp điện thoại của anh?” Anh thống khổ tự hỏi.

Anh hoàn toàn không biết chính mình làm sai cái gì, vừa cảm giác tỉnh lại, vợ yêu thân ái cư nhiên mở miệng sẽ cùng anh ly hôn?

Anh còn tưởng rằng là cái gì ngày cá tháng tư ngu xuẩn vui đùa, vấn đề là hiện tại đều đã qua mấy tháng, ngày cá tháng tư đã sớm qua, anh truy vấn nguyên nhân, cô tương ứng không để ý tới, cuối cùng cư nhiên nói hán ngoại tình (gặp gỡ bên ngoài đặc tội danh, ta để ngoại tình cho nhanh)?

“Anh không có...” Anh khả năng không đủ cẩn thận, cũng khả năng không đủ sẵn sàng, nhưng tuyệt đối không có khả năng làm ra cái gì ruồng bỏ hôn nhân, thương tổn cô.

“Trong cặp của anh có nước hoa phụ nữ.” Cô cong môi tuyến, “Kia hẳn là không phải của tôi?”

“Đương nhiên không phải của em.” Anh sẽ không ngu xuẩn đến ngay cả đối với chứng minh cảm của cô cũng không nhớ rõ.

“Thì phải là một cái khác nữ nhân lâu, người còn muốn ta nói cái gì?”

“Mộ Di, sự tình không phải như em nghĩ, anh.....”

Đứng đứng đứng, không phải cô nghĩ đến như vậy, hết thấy đều là cô cố tình gây sự. Ưông Mộ Di đã rất thương tâm cũng không muốn kéo dài, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Tôi hôm đó, anh không phải là cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ hay sao?”

“Buổi tối hôm nào?”

“Thứ năm tuần trước.”

Anh hồi tưởng lại một chút, “Anh cùng một đoàn người của phi đội trở về, trong đó có hai phần ba là phụ nữ, sau đó anh được phái đến trung tâm, cũng cùng một đại tỷ ở trung tâm nói nói, sau đó.....”

“Sau đó anh đưa người phụ nữ kia lên xe, còn ôm cô ta, người phụ nữ kia tên là Hứa Mai Lâm.....” Ưông Mộ Di đột nhiên kêu to như biến thành người khác

“..... Em biết anh cùng Mai Lâm gặp mặt?” Thường Khắc Khiêm thực kinh ngạc, anh kinh ngạc là vì việc cùng Hứa Mai Lâm gặp mặt là sự việc đột ngột phát sinh (nguyên văn là lâm thời nảy lòng tham, nghe như bắt cá hai tay thật ý), anh chưa cùng cô nói qua, còn nữa, cô cũng không quen biết Hứa Mai Lâm, làm sao có thể biết tên của cô ấy?

Nhưng là ở trong mắt Ưông Mộ Di, bộ dáng của anh chính là chột dạ

“Thật có lỗi, tôi vốn cũng không biết nhân vật này là ai, nhưng là anh cũng không nên để cho trên người mình lưu lại mùi nước hoa của cô ta, anh biết rõ tôi đối với nước hoa thực miễn cảm, hơn nữa anh cũng không nên để cho tóc của cô ta dính ở áo khoác của anh.” Nói xong, cô đi tới bàn trang điểm, từ ngăn kéo lấy ra một chiếc khăn tay.

“Khăn tay này làm sao vậy?” Anh khó hiểu hỏi.

“Cô ta làm rơi ở trên xe của anh, nhớ rõ cầm trả lại cho cô ta.” Nói xong, cô liền đem khăn tay nhét vào trong tay anh.

“Mộ Di, anh với Mai Lâm không phải cái loại quan hệ như em tưởng đâu, bọn anh chỉ là.....” Anh bất đắc dĩ liếc mắt nhìn vòng tai một cái, vội vã muốn giải thích.

“Chỉ là bạn bè.” Ưông Mộ Di trách móc nói tiếp.

“Đúng, chỉ là bạn bè, thật sự.”

Cô lẳng lẳng nhìn khuôn mặt tuấn tú từng làm cho cô cực vì mê luyến, tâm một trận thu đầu, đau thương nói: “Khắc Khiêm, anh thật sự coi tôi là kẻ ngu ngốc đúng hay không? Nếu tôi cùng một người đàn ông khác áp áp ôm ôm một cái, anh sẽ tin tưởng chúng tôi chỉ là bạn bè sao?”

“.....” Nhất thời như bị nghẹn ở họng, Thường Khắc Khiêm ngây ra không biết lấy gì mà chống đỡ.

“Tôi muốn ly hôn, là đàn ông thì không nên tha kéo dài kéo! Đừng để cho tôi khinh thường anh.” Không biết là dũng khí ở đâu, cô lần đầu tiên dùng khẩu khí bén nhọn như vậy để nói chuyện, có thể thấy được là cô thật điên rồi.

Thường Khắc Khiêm nhăn mi, hoàn toàn không thể tin được Uông Mộ Di cư nhiên sẽ nói ra những lời khiêu khích như vậy, điều này cùng với tiểu nữ nhân nhu thuận cần được bảo hộ trong ấn tượng của anh hoàn toàn bất đồng. “Mộ Di, không cần dùng loại này khẩu khí nói chuyện, đây căn bản không giống em.”

“Vậy phải như thế nào mới giống tôi, không ằm ỹ không nháo, nói với anh mỗi câu chiếu đàn toàn thu, chỉ cần anh gọi tôi là tiểu ngoan, ta phải giống con mèo nhỏ, con chó nhỏ, không dám chống đối nửa câu? Không công bằng. Vì sao các người luôn nghĩ ta ngoan ngoãn?” Cô bất bình cố gắng không rơi lệ hỏi.

Cô cực lực nhìn xuống bộ dáng nước mắt đáng thương, làm cho Thường Khắc Khiêm tâm rối rắm cùng một chỗ, anh muốn tiến lên ôm cô, an ủi cô, cô lại né tránh, anh ý đồ gần chút nữa, cô cố tình lùi về phía sau. Tiếng chuông bất chợt vang lên, là phía trung tâm gọi tới. (TL: Ta ghét đoạn này wa’, gọi chị Hứa kia đến là được mà, nhưng thế thì làm j còn chuyện mà đọc nữa nhĩ :D)

Nghe được nội dung điện thoại, anh chỉ cảm thấy chính mình thật sự bị ném qua Thái Bình Dương... lại bị gọi bay, anh tại sao hai lần nhận mệnh liên tiếp đều không hay ho như vậy, lần đầu là sáng sớm tinh mơ còn chưa tỉnh, lần này lại cố tình là ở lúc khẩn cấp này.....

“Mộ Di, anh phải bay, chuyện này chờ anh trở lại, nhất định sẽ cho em một lời giải thích vừa lòng, đây thật sự chính là hiểu lầm, đáp ứng anh, đừng suy nghĩ miên man, nhớ rõ hảo hảo chiếu cố chính mình, anh sẽ gọi điện thoại cho em.” (Min: ặc.... giải thích bây giờ có phải hết truyện không? ^^~)

Tuy rằng rất muốn ở lại bên cạnh cô, nhưng là mệnh lệnh bay vừa xong, phải lập tức đi ngay, Thường Khắc Khiêm đành phải chạy nhanh thu thập chuẩn bị, rời khỏi nhà đi báo danh.

Nguyên bản nghĩ đến chỉ cần một tuần là có thể về nhà, nhưng cố tình gặp cái gì núi lửa Ai-xơ-len bùng nổ, chuyến bay Âu Châu toàn bộ bị ngừng, anh đã bị nhốt ở trong này sắp một tuần!

Mẹ nó, rốt cuộc khi nào thì mới có thể bay? Tìm không thấy Mộ Di đã muốn đủ làm cho anh lòng nóng như lửa đốt, cư nhiên còn phải giống một tên ngu ngốc bị nhốt ở trong này!

Anh mỗi ngày đều nhìn chăm chăm tin tức, nhìn chăm chăm máy tính, nhìn chăm chăm điện thoại, nhưng vẫn đợi không được tin tức có thể bay trở về Đài Loan, nếu đoạn hôn nhân này bởi vì thế này mà chấm dứt, anh có thể bắt đền công ty sao? Nhưng là..... Ai có thể bồi thường cho anh một Uông Mộ Di?

Đột nhiên, chuông cửa vang lên, anh định giống như thái đến cầu đại tiện thôi mặt đứng dậy mở cửa

“Huấn luyện viên, bay bay, sân bay mở lại rồi!”

Thường Khắc Khiêm không nói hai lời lập tức thu thập hành lý, chuẩn bị về nhà.

Ngồi ở trên sofa, Uông Mộ Di giống một học sinh tiểu học phạm sai lầm cúi đầu, ba vị bạn tốt ở trước mặt nàng thay phiên nhau nói, rất có trạng thái tam nương dạy con (ba mẹ dạy một con).

Đều do cô ngoan quá hoá ngu ngốc, đã quên đầu năm nay ở bên ngoài phòng cho thuê cũng cần người bảo lãnh, cô sợ bị Ý Như thuyết giáo, lại không nghĩ phiền toái Đình Đình chuẩn bị hôn lễ, lo lắng nửa ngày, cũng chỉ có thể thỉnh Tiểu Diệu hỗ trợ.

Ai biết vừa mới gọi điện thoại không đến một giờ ba người liền tay trong tay giết lại đây, cô trả lời Đình Đình thanh thoát cất lực chất vấn, tốc tốc thẳng thắn, cố gắng mấy ngày nay đã hung hăng khóc vài lần, thái độ của cô nhưng thật ra thực bình tĩnh, không có một phen nước mắt một phen nước mũi chật vật.

“Vương bát đản, cư nhiên dám ngoại tình bên ngoài, ta giết hán!” Tiểu Diệu tức giận đến giơ thẳng chân.

“Cậu xem, đã sớm nói qua với cậu không thể gả quá sớm, cậu dám không nghe, giờ thì tốt rồi.....” Làm cô giáo nên Ý Như thật yêu thích việc thuyết giáo, lúi rúi nhắc đi nhắc lại không để yên.

Bàn tay mềm mềm nắm bàn tay kiên định của cô, “Cậu thật sự muốn cùng anh ta ly hôn?” Hồng Đình Đình nghiêng ngả hỏi.

“Tôi muốn ly hôn, là đàn ông thì không nên tha kéo dài kéo! Đừng để cho tôi khinh thường anh.”

Nghĩ đến lời nói của chính mình ngày đó, Uông Mộ Di nhẹ nhàng gật gật đầu, “..... Ừ.”

Cô cũng không biết chính mình khi đó làm sao có thể điên cuồng như vậy, trong đời cô trước đó, chưa bao giờ từng có cùng bất luận kẻ nào nói qua một câu lời nói nặng, không nghĩ tới luôn nhẫn nhục chịu đựng, nhu thuận ôn thuận như cô, cũng có thời điểm này, hơn nữa đối tượng đầu tiên bị khai đao lại là Thường Khắc Khiêm.

Bây giờ hỏi tương lại, cô vẫn cảm thấy bất khả tư nghị. Hỏi hận sao? Không, cô mới không cần hối hận, cô không nghĩ lại làm cái gì tiểu quai quai, chưa kể đến, lời nói ra như bát nước đổ đi, là không thể lấy lại!

“Mình không cần lại làm Ưông Mộ Di không âm ỹ không nháo, mình muốn đòi bại, mình không cần làm quả hồng mềm, làm cho mỗi người đều ấn định rằng mình ngoan ngoãn.”

Hồng Đình Đình nở nụ cười, cười đến thật quý dị.....

“Đình Đình?” Ưông Mộ Di cổ quái liếc mắt nhìn bạn tốt một cái.

“Thật sự không nghĩ lại ngoan ngoãn?”

“Không cần, mình muốn ly hôn, mềm mại như quả hồng để cho người khác đi làm đi.” Cô hồng hốc mắt biểu thị công khai quyết tâm của mình.

Chính là bởi vì cô rất ngoan, Khắc Khiêm mới không có đem cô để ở trong lòng, chính là bởi vì cô rất ngoan, anh nghĩ đến cô chuyện gì đều đã nhẫn nhục chịu đựng, chính là bởi vì cô rất ngoan, anh mới có gan gấp gờ bên ngoài, cho nên cô hiện tại cái gì đều không cần, không cần làm mềm mại như quả hồng, không cần ngoan, lại càng không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân rạn vỡ này!

Hồng Đình Đình cười tủm tỉm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hai mắt đầm lệ lưng tròng của Ưông Mộ Di lên, cười nheo mồm cô, “Như vậy mới đúng! Nữ nhân rất ngoan, nam nhân sẽ cảm thấy không có tính khiêu chiến, đem cậu ăn gấu gao, chuyện này giao cho mình, từ giờ trở đi, để cho mình giúp cậu thoát khỏi hình tượng quả hồng mềm, mình dám cam đoan, về sau tuyệt đối không ai dám vì nghĩ cậu ngoan mà bắt nạt cậu, bao gồm cả Thường Khắc Khiêm!”

Ưông Mộ Di mạnh mẽ trừng lớn mắt, không thể tin nhìn cô, “Thật sự?”

“Thật sự.”

“Đình Đình, cảm ơn cậu.” Có bạn cảm giác thật ấm áp.

Hồng Đình Đình vỗ vỗ đầu của cô “Tốt lắm, bắt đầu hành động đi, không nghĩ làm quả hồng mềm nữa, bước đầu tiên chính là rời khỏi sự che chở của người đàn ông này, lập tức chuyển nhà.”

“Địa điểm thuê nhà cậu tìm đều cách mọi người quá xa, tần cao nhất đối diện nhà mình vừa vặn muốn cho thuê, chủ cho thuê nhà đối vợ chồng già nhà đối diện, hoàn cảnh đơn thuần, tiền thuê cũng thực tiện nghi, mình lập tức gọi điện thoại liên lạc bọn họ.” Tiểu Diệu hào khí nói.

“Đi, mình giúp cậu dọn đồ.” Ý Như đứng dậy kéo tay cô qua.

Ưông Mộ Di bị ba người bạn tốt làm cảm động đến rơi nước mắt, mắt thấy nước mắt sắp trào ra.....

“Nhanh chút đem nước mắt lau đi, muốn thoát khỏi cảnh làm quả hồng mềm, trước tiên phải học kiềm chế nước mắt như thế nào.” Hồng Đình Đình nói.

“Được.” Ưông Mộ Di còn thật sự hít một hơi, nghe lời đem nước mắt giam cầm ở trong hốc mắt, sau đó nhanh lau đi.

Từ hôm nay trở đi, cô cùng Thường Khắc Khiêm chính thức li thân.

Chờ Thường Khắc Khiêm thoát khỏi sự việc núi lửa bùng nổ, thật vất vả chạy về Đài Loan, đến cửa nhà, nghênh đón anh chính là phòng ở đầy lạnh lùng cùng cô tịch.

Không thấy, bà xã của anh không thấy! Tủ quần áo của cô trống không, huyền nghi tiểu thuyết yêu nhất cũng mang đi rồi, tất cả mọi thứ thuộc về cô ở trong phòng đều từng giọt, từng giọt biến mất.

Cuối cùng, anh đến cửa phòng thay quần áo, nhìn thấy một phong thư hé ra....

Hiện tại bắt đầu ở riêng. Công việc ly hôn mời nói chuyện với luật sư uỷ nhiệm của tôi là Hồng Đình Đình tiểu thư.

Liên lạc điện thoại 0937-xxxxxx

Ưông Mộ Di

“Shit!” Thường Khắc Khiêm cầm giận vò nát tờ giấy, cả người vừa buồn bã vừa tức giận.

Không rồi, nói cái gì anh cũng không cách!

Anh không có ngoại tình bên ngoài, càng không có thay lòng đổi dạ, hiểu lầm anh đều có thể giải thích, người anh yêu duy nhất từ trước đến nay đều là

cô, cũng chỉ có cô, cô làm sao có thể không cho anh cơ hội biện giải, liền xúc động phẫn anh án tử hình như vậy?

Anh gọi điện thoại cho luật sư ủy nhiệm của cô – Hồng Đình Đình, muốn biết vợ mình hiện tại rốt cuộc ở đâu, nhưng mặc kệ anh gọi vài lần điện thoại, như thế nào khuyên can mãi, Hồng Đình Đình vẫn giữ thái độ cương nghị như trước, một chữ cũng không chịu lộ ra.

Sau đó, cô đơn giản đem điện thoại giao cho trợ lý, để cho trợ lý lấy lý do hiện tại là thời gian tan tầm để từ chối, muốn anh thứ hai thời gian đi làm gọi lại cho cô.

Thường Khắc Khiêm hờn hển, lại thúc thủ vô sách(không có đối sách nào, đã là thời gian tan tầm, cho dù anh đi giết công ty cô cũng chỉ là vô dụng, anh không hiểu, vì sao cô muốn trừng phạt anh như vậy? “Mộ Di, Mộ Di.....” Anh không ngừng gào thét cái tên làm cho anh đau lòng.

Anh suy sụp ngồi trên sàn phòng thay quần áo, nán lòng nhắm lại hai mắt, lúc này, di động vang lên, anh tưởng vợ mình gọi điện tới, vội vàng tiếp điện thoại.....

“Uy, lão bản, hôm nay là ngày quyết toán, anh đến đây được không?” Điện thoại kia là Mạch Khả hỏi.

Thường Khắc Khiêm cùng vài bằng hữu cùng nhau mở một quán rượu nhỏ, bình thường đều giao cho Mạch Khả phụ trách chuẩn bị, chỉ có ở hàng tháng kết ngày quyết toán, anh mới đến quán.

Anh mời một xoa bóp mi tâm, “Được, tôi đã biết, trễ một chút liền qua.”

Hôm nay là thứ Sáu, ngày mọi người làm việc văn phòng đi thả lỏng giải trí, vừa mới bay đường dài trở về anh lại phải một người đối mặt với chuyện vợ mình bỏ nhà đi.

Lắc lắc đầu, anh cười đến thực chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Uông Mộ Di đổi sang làm công ty khác, nguyên nhân đối với những đấu tranh phe phái bên trong công ty cũ làm cô có cảm giác phức tạp.

Nguyên bản cô nghĩ đến chính mình chính là tiểu viên chức thấp cổ bé họng, không có khả năng bị chiến hỏa lan đến, mà khi từng đồng sự đều bị làm cho điêu đứng, cô sinh chán nản, quyết định rời đi.

Thời điểm tạm rời cương vị công tác đúng lúc hôn nhân của cô cũng phát sinh nguy cơ, trước là không kịp cùng Khắc Khiêm nói, hiện tại là căn bản không cần nói, dù sao đều đã sắp ly hôn.

Đình Đình nói như vậy tốt lắm, hoàn cảnh mới, công việc mới, con người mới.

Thứ Sáu sau tan tầm, đồng sự mới mời cô đi ăn cơm, nói là chào đón người mới đến, cô theo ý mọi người đáp ứng lời mời tham dự, đến khi một đám người chậm rãi đi vào trước một quán rượu, tên quán làm cho cô nhất thời tròn mắt.....

“Hai vạn ba ngàn thước Anh”..... Đây, đây không phải quán rượu Khắc Khiêm cùng những đồng nghiệp phi công cùng đầu tư sao? Cô không chút nghĩ ngợi xoay người định chạy, không nghĩ nhóm đồng sự tay chân nhanh hơn, một trái một phải kéo cô, không cần tốn nhiều sức liền đem cô tha vào trong.

“Yên tâm, đây chỉ là một gian quán rượu đơn thuần, phục vụ bữa tối xong, chỉ là uống chút rượu, nghe chút nhạc, không phải chỗ rỗng rần hỗn tạp như cô nghĩ.”

Cô biết, cô đương nhiên biết, cô cùng Khắc Khiêm đã tới vài lần. Cô không uống rượu, có lần phi thường cố gắng uống lên một ly Margaret, kết quả lại say bất tỉnh nhân sự, ngày hôm sau căn bản không thể đi làm, sau đó cô quần đã chết, nhưng Khắc Khiêm lại ôm mặt cô, hi hi ha ha nói thẳng cô thật đáng yêu.

Ngu ngốc, như vậy rốt cuộc làm sao đáng yêu?

“Tôi nghe nói lão bản là người giới hàng không, cho nên nơi này thường sẽ có phi công trẻ tuổi suất khí đẹp mắt lui tới.”

Lệ Anh tỷ tỷ tiếng nói khẽ run giấu không được hưng phấn.

Hắc hắc, phi công, đây là điều cô sợ hãi nhất, nếu không may gặp được đồng sự của Khắc Khiêm, vậy cô liền tiêu rồi!

Mắt thấy không có cửa chạy trốn, Uông Mộ Di đành phải kiên trì, cúi đầu, cố gắng bảo trì điệu bộ tiêu sái đi vào. Nhưng ngồi vào chỗ của mình, cô kinh ngạc phát hiện, đây không phải là cái gì chào đón người mới đến, căn bản chính là gặp mặt!

Nhìn một loạt người đối diện kia nghe nói là tinh anh của công ty nghiệp vụ khoa học kỹ thuật, Uông Mộ Di quả muốn tròn trắng mắt. Có làm hay không a, cô đã kết hôn nha, tuy rằng nói đã ly hôn, nhưng là chạy tới gặp mặt..... Lão thiên gia! Cô lại là một trận da đầu run lên.

Lúc trước, bởi vì không hy vọng việc hôn nhân của mình lộ ra trở thành đề tài cho mọi người bát quái(888) lúc trà dư tửu hậu(nhân rồi), cô cũng không có cho đồng sự mới biết cô đã kết hôn, hơn nữa nhóm đồng sự mới đều là đại tỷ tỷ đã qua tuổi ba mươi, thực đương nhiên đem cô trở thành tiểu nữ nhân mới hai mươi coi là chưa kết hôn.

Uông Mộ Di bộ dáng điềm tĩnh khả ái lại thẹn thùng ngây ngô, quả nhiên khiến cho đối tượng gặp mặt xôn xao, mọi người đều tìm cơ hội cùng cô bắt chuyện, cô sợ tới mức mặt trắng bệch, đành phải liều mạng uống nước che giấu bối rối.

“Cô là đồng sự mới tới công ty chúng ta, gọi là Mộ Di.” Lệ Anh tỷ cầm đầu thay mọi người giới thiệu.

Uông Mộ Di nhìn bên trái, lại nhìn bên phải, thấy toàn bộ nhóm đồng sự vẻ mặt thoải mái bình thường, bộ dáng quen thuộc, xem ra các cô thường tổ chức loại hoạt động gặp mặt này.

“Mộ Di tiểu thư, cô tốt nghiệp đại học nào? Trong nhà có mấy người? Không biết cô đối với khoa học kỹ thuật có hứng thú gì không?” Một gã nam nhân mặc áo sơmi nhiều nếp nhăn hỏi.

Ách..... Không hiểu được, trạch nam à, chia hoa hồng này có tính không? Nàng chân tay luống cuống suy nghĩ. (TL: ta cũng chả hiểu chia hoa hồng thì liên quan gì đến khoa học kỹ thuật, Mìn chỉ ta với, nhưng mà nói đến chia hoa hồng thì ta vẫn thích

)

“Mộ Di tiểu thư, cô thích đi thăm phong cảnh không? Tôi gần đây vừa mua xe mới, nếu có dịp gặp lại, tôi sẽ đưa cô đi đông bắc giác tán giải sầu, còn có thể đi suối nước nóng Kim Sơn.....”

Cô, cô cùng anh ta rất quen thuộc sao? Suối nước nóng..... Tiểu Diêu nói rất đúng, nam nhân đều là sắc lang bụng dạ khó lường! Cô mau bị hù chết.

“Xem phong cảnh có gì hay, tôi đưa cô đi biển, đón gió lướt sóng nhặt vỏ sò mới lành mạn.”

“Mộ Di.....”

Đột nhiên trở thành tâm điểm, Uông Mộ Di tròn tròn mắt, nhanh tùy tiện tìm cái lấy cớ, tốc tốc đứng dậy trốn vào toilet.

“Haiz!” Bất đắc dĩ đến đây, cô thật là không có biện pháp hưởng thụ ưu ái này, lại ở trong toilet thật lâu, mới rã rời tỏ vẻ tiêu sái đi ra, không ngờ, vừa mới xoay người, liền đụng vào người đang đi ngược lại.....

“A.....”

“Di, tẩu tử, là chị a, Thường huấn luyện viên cũng đến đây sao?”

Xong rồi, cô thật sự gặp được người quen..... Chăm chú nhìn lên, Uông Mộ Di lập tức nhận ra đối phương đúng là Đại Hoa – người tổ chức sinh nhật tại nhà ăn ngày đó.

“Tôi vừa lúc có mấy vấn đề về chuyến bay muốn hỏi huấn luyện viên, hai người ngồi ở đâu, có phiền tôi qua quấy rầy một chút không?” Lí Đại Hoa thái độ phi thường khách khí có lễ.

Bởi vì chột dạ, Uông Mộ Di đầu trống rỗng, cuối cùng chỉ có thể qua loa toát ra một câu, “Anh nhận sai người.” Rồi vội vàng chạy về chỗ ngồi.

Nhận sai người? Cô ấy rõ ràng chính là bà xã của Thường huấn luyện viên a! Lí Đại Hoa mình đầy nghi vấn, chờ trở lại chỗ ngồi, hẩn nhẹn không được hỏi nhân viên quầy bar. Hẩn có thể nhận sai, nhưng tổng trưởng quầy kia có khả năng nhận sai lão bản nương nhà mình đi?

“A, Mạch Khả, cậu xem nữ nhân tóc dài mặc áo trắng có giống vợ của hường huấn luyện viên không?”

Đưa đến một ly rượu cốc tai, nam nhân đem ánh mắt quét tới....“Uhm?” Trong lòng hơi thắc mắc.

Một cái vỗ tay hoan nghênh, “Tốt! Cậu cũng biết là đúng đúng không? Cô ấy lại còn nói tôi nhận sai người.”

Lí Đại Hoa biểu tình thần bí tiến lên, “Nếu tôi không nhầm, những người đó là đang đi gặp mặt? Không biết Thường huấn luyện viên có biết hay không, chúng ta có nên báo cho anh ấy một tiếng?”

Ngay tại thời điểm Mạch Khả nhủ mày, cửa bị đẩy ra, Mạch Khả nhìn người tới, đối Đại Hoa nói: Người đến rồi, muốn nói thì đi nói đi.”

Quán rượu quyết toán một tháng một lần, lúc này vừa vận đến phiên Thường Khắc Khiêm phụ trách đến kiểm tra.

Vợ yêu muốn cùng anh ly hôn, tâm tình của anh tẻ hết biết rồi, bị núi lửa vây ở Châu Âu, trong lòng không biết mắng quá mấy trăm hồi, thật vất vả về nhà, lại phát hiện bà xã không thấy, tâm tình anh chỉ dùng “e04” mới có thể biểu đạt

*e04 : cuộc sống bị chệch quỹ đạo -> đảo loạn,

Hé ra khuôn mặt không thể thâm hơn, mày nhú chặt, Thường Khắc Khiêm thẳng tắp đi hướng quầy bar, anh thực cần một ly rượu mạnh, làm cho chính mình quên hết thấy.

“Huấn luyện viên, tôi đón bà xã về nhà sao? Tàu từ vừa rồi cũng thật là, lại còn nói tôi nhận sai người.”

Bà xã? Cậu ta là nói Mộ Di? “Cô ấy đang ở đâu?” Thường Khắc Khiêm một phen tóm lấy áo Lý Đại Hoa ép hỏi.

“..... Ở đó, chỗ nhóm gặp mặt bên kia.....” Lý Đại Hoa ngón tay duỗi ra, run run chỉ hướng mục tiêu.

Gặp mặt? Nghe vậy, Thường Khắc Khiêm mày kiếm nhú chặt, cơ hồ có thể ép chết một con muỗi (TL: không hui là ý j, con muỗi cho vào đây là sao? Mìn: tý a, là cái đường nhân ở giữa trán khi nhú mày lại ý), xoay người theo ngón tay Lý Đại Hoa chỉ, ánh mắt sắc bén nhảy mắt tối sầm lại

Hừ hừ, thật sự là đi mòn giày sắt không thấy bóng, đến đây anh không uống công đi. Anh gọi hơn mười cuộc nói chuyện với luật sư ủy nhiệm vĩ đại Hồng Đình Đình, kết quả đối phương đông kéo tây xả, nói một đồng lời nói ngu xuẩn, chính là không chịu nói cho anh biết Mộ Di ở đâu, này không tốt chính là cô ở ngay trong quán của anh, nhưng là để gặp mặt!

Nghĩ đến bảo bối của mình đang bị nam nhân khác mơ ước, lửa trong ngực mạnh mẽ thiêu đốt, anh không chút do dự bước nhanh, giậm đùng đùng đi qua...

“Mộ Di tiểu thư, người như thế nào cũng không nói chuyện?”

Bởi vì không lời nào để nói nha, ô.....

“Ha ha, ta thích nhất nữ hài tử then thùng, thoát nhìn chính là đặc biệt khác hẳn.”

Là làm sao khác, thêm một cái mắt hay là lỗ mũi to lớn khác thường? Người này có phải hay không là muốn xem mắt? Uông Mộ Di buồn bực suy nghĩ.(TL: Ngoài mặt thì ngây thơ, trong bụng thì nghĩ xấu người ta. Mìn: đúng á, chị này thì ngây thơ cái gì a)

“Cô đợi là muốn đáp xe điện ngầm trở về đi? Tôi cũng vậy, không bằng chúng ta cùng nhau đi tốt lắm.”

Hai người đồng hành, có giám giá sao? Nếu không có, liền ai đi đường nấy đi!

“Trễ như thế đáp xe điện ngầm rất nguy hiểm, tôi lái xe đưa cô.....”

Kìa hẳn là chỉ biết càng nguy hiểm mà thôi.

Uông Mộ Di sợ hãi lôi kéo góc áo Lê Anh tỷ, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta khi nào thì mới được đi?”

“Trễ một chút. Bây giờ còn sớm.”

“.....” Uông Mộ Di bất đắc dĩ uống nước chanh, đôi mắt đối nam nhân đang ba hoa này đó chết lặng tới cực điểm, hơn nữa nghĩ đến vừa mới gặp được Lý Đại Hoa, cô càng cảm thấy “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”.

Ngay tại thời điểm cô âm thầm đếm ngược thời gian về nhà, một thân ảnh cao lớn tràn ngập áp lực không báo động trước tới gần cô, hoàn toàn đem cô bao phủ, cô không chút nghĩ ngợi ngẩng đầu, chợt hút một ngụm khí lạnh Khắc Khiêm?

Uông Mộ Di nhất thời trợn mắt há hốc mồm, về mặt kinh hãi, giống như gặp quỷ. Cô, cô chết chắc rồi.....

“Thời gian không còn sớm? Có phải hay không nên trở về nhà?” Thường Khắc Khiêm ánh mắt nhanh bao trọn cô, nét mặt tuần suất lộ vẻ sùng nịnh, bạc môi xảo diệu đan vào một chút tựa tiểu phi tiểu* vô địch biểu tình.

(*cười như không cười)

“Anh..... em, em.....” Cô khản trương đến mức ứa ra mồ hôi lạnh, ngay cả nói đều nói không rõ ràng.

Người khác có lẽ cảm thấy Thường Khắc Khiêm như vậy phi thường tiêu sái mê người, nhưng Uông Mộ Di nhìn ra được, anh càng là lộ ra bộ dáng vô hại, lửa giận che giấu lại càng là đáng sợ.

“A, vị tiên sinh này, thỉnh không cần quấy rầy chúng ta.” Một tên vọng tưởng bày ra khí khái dẫn đầu mở miệng.

Thường Khắc Khiêm căn bản không thèm liếc mắt đến hắn, khản cấp kéo Mộ Di “Thời gian xã giao chấm dứt, về nhà.”

“Không, không.....” Cô gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng.

“Tiên sinh, anh không thấy cô ấy không muốn đi theo anh sao? Tôi cảnh cáo anh tốt nhất lập tức buông cô ấy ra, nếu không, tôi liền.....”

“Liên như thế nào? Muốn đánh ta sao?” Thường Khắc Khiêm ánh mắt dị thường lạnh lẽo, hung hăng nhìn chằm chằm đối phương, nam nhân không nỡ này, vừa lúc anh một bụng tức giận không chỗ phát tiết, muốn đánh, anh tùy thời phụng bồi!

“Ách khụ..... Tôi, tôi nói vị tiên sinh này, chúng ta đều là người văn minh, động thủ động cước thật sự không phải hành vi người văn minh nên có.” Dừng khí của nam nhân kia hoàn toàn bị tầm mắt lợi hại của anh làm cho đông lạnh.

“Kia xin hỏi vị người văn minh này, tôi hiện tại có thể mang vợ của tôi về nhà không?” Thường Khắc Khiêm nguy hiểm nheo lại hai tròng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Gi, vợ? Trong phút chốc, tầm mắt mọi người ở đây tất cả đều không hẹn mà cùng hướng về Ưông Mộ Di đang co rúm lại....

“Mộ Di, cô, cô đã kết hôn?” Lệ Anh tỷ trợn mắt há hốc mồm.

“Nhưng là chúng ta đã ở riêng, đã chuẩn bị ly hôn.” Ưông Mộ Di vội vàng giải thích.

“Anh đáp ứng rồi sao?” Thường Khắc Khiêm trợn mắt lên quét nàng liếc mắt một cái.

Lời nàng nói “Chúng ta đã ở riêng, đã chuẩn bị ly hôn,” như đâm vào lòng anh, bởi vì từ đầu tới đuôi, anh đều không có đáp ứng cô chuyện ly hôn này! Anh nhanh cầm lấy tay Ưông Mộ Di, bá đạo đem cô cách xa nhóm người gặp mặt này.

Bên kia, trước quầy bar, Mạch Khả cùng Lý Đại Hoa kinh ngạc. Ở riêng? Ly hôn? Nha, đại tin tức!

Thường Khắc Khiêm không cần tốn nhiều sức đã lôi cô đi đến lối đi bộ bên ngoài, Ưông Mộ Di ở phía sau anh không ngừng chống cự, sống chết dùng hai chân kéo mặt đất tạo lực ma sát, mong thoát khỏi kiềm chế. Bộ dáng chống cự ương ngạnh kia, xa xa thoát nhìn giống như là sừng vật không nghe lời đang ở cùng chủ nhân cái kính.

Kỳ quái! Anh dựa vào cái gì như vậy liền đem cô lôi đi? Làm như cô dễ khi dễ lắm a! Bọn họ hiện tại nhưng là đang ở riêng, anh dựa vào cái gì lôi cô về nhà? Còn nữa, cô đã không phải tiểu quai quai trước kia, cô đang cố gắng làm cho chính mình trở nên cứng rắn, anh nếu còn muốn ăn hiếp cô, cửa nhỏ đều không có đâu!

“Buông, Thường Khắc Khiêm, anh mau thả tôi ra, đau!” Cô kêu to, mặc kệ chung quanh.

Nghe thấy cô kêu đau, Thường Khắc Khiêm rút cục buông tay, cô rút vội tay đau, về mặt u oán lại bắt hảo trừng mắt với anh.

“Vì sao không tiếp điện thoại của anh?” Cô có biết hay không, anh bị nhốt ở Âu Châu không thể động đậy, gọi điện thoại trở về lại không tìm thấy người, trong lòng có bao nhiêu sốt ruột?

“Tôi muốn ly hôn.”

“Vì sao tự ý chuyển đi?” Nhìn tủ quần áo trống rỗng, giá sách trống rỗng, nhìn 1 chiếc bàn chải đánh răng cô đơn, anh khó chịu đến độ sắp chết!

“Tôi muốn ly hôn.”

“Cho dù muốn cùng anh ly hôn, em có cần thiết nhanh như vậy liền đi gặp mặt không?” Thường Khắc Khiêm cực lực nhện xuống một cổ tức giận mãnh liệt sắp bùng nổ.

Cô bị anh trừng hơi hơi co lại bả vai, “..... Đổi công tác khác, mọi người thay tôi tổ chức chào đón người mới đến.” Tuy rằng bọn họ muốn ly hôn, nhưng chỉ cần chưa hoàn thành thủ tục, cô liền vẫn là vợ Khắc Khiêm, cùng người đàn ông khác gặp mặt, cô biết là chính mình đuối lý.

Hai hàng lông mày giật mình nhướng lên, “Em đổi công tác? Chuyện khi nào? Vì sao em đều không có đề cập qua?” Thường Khắc Khiêm kinh ngạc hỏi.

Anh đó là cái khẩu khí gì, giống như đều là cô sai! Anh có cho cô thời gian nói sao? Mỗi ngày bay bay bay, thật vất vả trở lại, liền bỏ rơi cô đi tìm người phụ nữ khác, anh có cho cô thời gian nói sao?

Đỉnh Đỉnh nói rất đúng, nhưng nhện đàn ông 3 phần, họ sẽ đề lên đầu lên cổ mình, từ giờ trở đi, cô không những không nhường anh mà còn cho anh kinh hi đây nhà =)).(TL: ta k hiu nên tự chém đây)

“Có cần hay không thượng trình viết báo cáo? Thời điểm anh đi ra ngoài khoái hoạt tiêu dao cũng không nói với tôi a!” Ưông Mộ Di đem lời dạy của bạn tốt luật sư của cô khiêu khích, một chữ đôi nói cho Thường Khắc Khiêm nghe, còn thực dũng cảm ưỡn ngực.

Cô nghĩ đến như vậy là có thể chọc giận anh, làm cho anh đồng ý cùng cô ly hôn, không nghĩ tới, hần cư nhiên nở nụ cười.....

Hắn là bệnh thần kinh sao?

“Học người ta uốn ngực? Anh cũng không phải không biết ngực của em” (Min : sắc sắc sắc...)

“Anh...” Hơi quá đáng, anh đây là ở cười nhạo bộ ngực của cô nhỏ sao? “Anh, anh vương bát đần.”

“Tiểu ngoan, không cần như vậy, em gần đây nói chuyện trở nên thô lỗ.”

Hừ, tiểu ngoan? Ai a, là kêu chó hay gọi mèo? Cô không nhìn anh, bước qua.

“Đi, đã khuya, trước theo anh về nhà đi, ngày mai anh sẽ giúp em chuyển đồ về.” Thanh âm của anh mềm mại dụ dỗ.

“Không cần! Chúng ta đã ở riêng, hơn nữa tôi muốn ly hôn.”

“Anh nói rồi. Anh sẽ cho em một lời giải thích vừa lòng, em chẳng lẽ không thể trước hết nghe xem anh nói thế nào, lại quyết định muốn hay không phán anh từ tội sao?”

Anh mệt chết đi, bởi vì không có tin tức của cô, mấy ngày mấy đêm không ngủ, ngàn dặm xa xôi gấp gấp trở về, cho tới bây giờ, anh đều không thể nhắm mắt lại nghỉ ngơi đâu! Sẽ không thể trước cùng anh về nhà, cho anh uống chén nước, lại ngồi xuống hảo hảo nghe anh nói sao?

“Không cần, tôi không cần trở về với anh, tôi muốn ở riêng, sau đó ly hôn.” Cô thực quá mức rồi.

“Mộ Di, anh đã nói rồi, anh sẽ không ly hôn.”

“Anh dù không muốn cũng phải muốn, thời điểm anh gặp gỡ bên ngoài nên biết sẽ có một ngày như vậy.”

“Anh không có ngoại tình, anh cùng Mai Lâm chỉ là bạn bè.” Anh nhin không được tăng thêm ngữ khí.

“Cho dù anh có nói một trăm lần, tôi cũng sẽ không ngốc đến tin tưởng anh, gặp lại sau.” Uông Mộ Di bỏ lại lời nói rồi xoay người rời đi.

Thường Khắc Khiêm tiến lên giữ chặt tay cô, nói cái gì cũng không chịu thả.

“Buông!”

“Không cần cố tình gây sự như vậy, có cái gì hiểu lầm chúng ta về nhà nói.”

Lại còn nói cô cố tình gây sự, rốt cuộc là ai vô tâm vô phế?(không tìm không phải-thờ ơ, vô tâm) “Tôi không cần.”

Uông Mộ Di dùng tay trái tự do lấy di động ra, vội vã ấn số điện thoại Tiểu Diệu ý đồ cầu cứu. Không nghĩ tới bị Thường Khắc Khiêm một phen đoạt đi qua.

“Đưa đây, trả lại cho tôi!”

“Theo anh về nhà, anh liền trả lại cho em”

Vừa lúc một chiếc xe cảnh sát tuần tra đi qua, hai viên cảnh sát bên trong nhìn thấy hai người giằng co, lập tức đem xe dừng ở ven đường, xuống xe xem xét. “Đây là đang làm cái gì? Tiên sinh, mời lập tức buông tay vị tiểu thư này ra.”

“Cảnh sát tiên sinh, mau cứu tôi, anh ta muốn bắt tôi...” Uông Mộ Di vừa thấy cảnh sát đến, vội vàng lớn tiếng ồn ào.

Lời Uông Mộ Di nói làm cho Thường Khắc Khiêm đương trường sắc mặt đại biến! “Uông Mộ Di, em nói hươu nói vượn cái gì?”

“Tôi không có nói bậy, anh chính là nghĩ muốn bắt tôi, người khổng chế tự do thân thể của tôi.” Hừ, mấy ngày nay cô nhưng là cùng Đình Đình học không ít đâu.

Hừ hừ thực thực bên đường bắt người! Việc này không phải là nhỏ, vạn nhất không cẩn thận có thể là tai nạn chết người, làm cho truyền thông biết cảnh sát trước đó không có tích cực tham gia, đến lúc đó nhất định lại sẽ bị dư luận nói là đám vô dụng, cho nên hai viên cảnh sát không dám bỏ qua.

“Vị tiên sinh này, mời nhanh chút buông tiểu thư này ra, bằng không liền bắt anh tội gây trở ngại người thi hành công vụ.” Cảnh sát một bên phát ra cảnh cáo, một bên đã ra tay.

“Tôi không có bắt cô ấy, cô ấy là.....”

Thường Khắc Khiêm còn không kịp nói cho hết, hai viên cảnh sát liền trước sau bao vây, trước cứu Uông Mộ Di ra, tiếp theo liền thủ chế phục anh.(TL : tội nghiệp soái ca, chị Di nhẫn tâm wa’, Min nhĩ...Min : sứt sứt... kéo áo Lam tỷ... tỷ cho mụi mượn nhá... xiiiiii... mụi là mụi tức chị Di lắm á)

“Shit, cô ấy là vợ của tôi!” Thường Khắc Khiêm quỳ rạp trên mặt đất hỗn hển hô to.

Viên cảnh sát há hốc mồm nhìn về phía Uông Mộ Di

“Chúng tôi đang ở riêng, chuẩn bị ly hôn.” Cô đáp đúng lý hợp tình.

“Không có, là cô ấy tự tiện rời nhà nhiều ngày chưa về, tôi thực lo lắng, tôi bị nhốt ở Châu Âu một tuần, thật vất vả hôm nay vừa mới từ Đức trở về, không thấy cô ấy lòng ta nóng như lửa đốt, tôi chỉ là muốn muốn dẫn cô ấy về nhà.” Thường Khắc Khiêm kích động kể lại.

“Chúng tôi thật sự ở riêng.”

“Em cần bản là bỏ đi không lời từ biệt! Thừa dịp anh phải bay, thừa cơ chạy mất.” Hấn nổi trận lôi đình.

“Tôi có để lại tờ giấy cho anh.”

“Là tờ giấy bảo anh ký đơn ly hôn sao? Anh rút cuộc làm sai cái gì?” Hấn vô cùng đau đớn.

“Anh có người phụ nữ khác bên ngoài.”

“Anh nói rồi, anh không có!”

Hai bên đều thập phần kích động, hướng nhau kêu gào, khiến cho hai cảnh sát viên đau đầu, chỉ đành đem hai người toàn bộ mang về trụ sở.

Thường Khắc Khiêm cùng Uông Mộ Di nằm mơ cũng không có nghĩ đến, có một ngày bọn họ lại bị ngồi trên xe cảnh sát mang về đồn.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Vi sao tôi không thể cùng cô ấy nói chuyện?” Thường Khắc Khiêm cảm thấy khó hiểu.

“Bởi vì anh làm cho cô ấy cảm thấy sợ hãi, luật sư của cô ấy yêu cầu cách ly.” Cảnh sát viên bắt đầu dĩ nói.

“Tôi làm cho cô ấy cảm thấy sợ hãi?” Thường Khắc Khiêm không thể tin, nhấn mạnh âm cuối.

Chắc, rốt cuộc là ai làm cho ai sợ hãi? Bất quá là hai tuần không gặp, tiểu quái quai ngày xưa ôn nhu khả ái, đột nhiên thay đổi nhanh chóng, trở thành tiểu hạt tiêu ăn nói thô lỗ khiêu khích.

Anh bay đường dài mệt mỏi, lại dày vò vì bị vây hãm ở châu Âu bởi vụ núi lửa chết tiệt, cô cư nhiên đối xử với anh như vậy?

Hấn ánh mắt liếc về phía Uông Mộ Di sợ hãi? Cô bộ dáng thế kia làm sao giống như là đang sợ hãi, rõ ràng là thật thoải mái.

Tiểu Diệu – tỷ muội của cô ở trong này phục vụ, vẫn là bộ dáng bà chủ. Có chỗ dựa có khác, xem, tính cả luật sư ủy nhiệm của cô đang ở bên trong, ba nữ nhân các nàng ở đồn cảnh sát uống trà muộn, mặt mày hớn hờ làm sao có thể có chút nào sợ hãi?

Trên thực tế, cô nói cái gì nào là sợ anh không khống chế cảm xúc được sẽ làm bị thương người vô tội, để anh bị còng tay, lại còn cách ly. Người nên sợ hãi hẳn là anh mới đúng!

“Có một người là được rồi, ai bảo anh lại còn muốn ngoại tình.”

“Rốt cuộc muốn tôi nói bao lần, tôi, không, có” Thường Khắc Khiêm chỉ cần vừa nghe đến hai chữ ‘Ngoại tình’, đều nhịn không được nổi khùng.

“Thường Khắc Khiêm tiên sinh, mời anh im lặng được không? Nơi này là đồn cảnh sát, không phải khoang điều khiển, trên máy bay anh lớn nhất, nhưng là ở đồn cảnh sát, anh phải ngoan ngoãn nghe tôi.”

Viên cảnh sát phụ trách ghi chép bị anh dọa sợ tới mức trên mặt tối thui, đành phải giả bộ lên tiếng đe dọa anh.

Thường Khắc Khiêm đảo cặp mắt, thở ra một hơi thật mạnh, hơi chút ổn định cảm xúc rồi nói: “Thực xin lỗi, tôi quá xúc động.”

“Nhấn nại một chút, lát nữa là có thể đi rồi.” Viên cảnh sát biểu tình thực kỳ lạ, có điểm vui sướng khi người gặp họa, nhưng lại là càng nhiều đồng tình cùng muốn cười. Cặp vợ chồng này thật sự là một đôi quái chưa từng thấy.

Qua một hồi lâu, ba nữ nhân đột nhiên chấm dứt buổi trà muộn, đứng dậy chạy lấy người, Thường Khắc Khiêm vừa thấy, lập tức sốt ruột hô, “Đợi chút, các cô muốn đi phải không? Vợ của tôi đâu, cô ấy hẳn là muốn cùng tôi về nhà ? Mộ Di, Mộ Di.”

“Thường Khắc Khiêm tiên sinh, về công việc ly hôn của anh và Uông Mộ Di tiểu thư , tôi sẽ mau chóng sắp xếp thời gian thuận tiện cho cả 2 bên, đến lúc đó mời anh đến chỗ làm của tôi, chúng ta bàn bạc chi tiết.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không ly hôn! Mộ Di đâu, các cô muốn đem cô ấy đi nơi nào? Mộ Di, Mộ Di.”

Thường Khắc Khiêm liếc mắt nhìn chuyển động thân mình, ánh mắt theo sát cô dần dần đi xa .

“Nhanh chút buông, cảnh sát tiên sinh, cô ấy có thể đi, vì sao tôi còn không thể đi?”

“Thường tiên sinh, vợ anh vừa mới hướng cảnh sát xin bảo vệ, trước khi cô an toàn rời đi, mong chúng tôi giữ anh lại nên anh đương nhiên không thể đi.”

“Không công bằng!”

Đột nhiên, Uông Mộ Di dừng lại cước bộ, xoay người nhìn anh, Thường Khắc Khiêm nghĩ đến cô hồi tâm chuyển ý, nguyện ý hảo hảo nghe anh giải thích, nhưng là..... Cô như rồng mây trùng mắt hướng anh làm cái mặt quỷ, sau đó nghênh ngang đi theo chị em rời đi. (TL : Chị Di bộc lộ bản chất, chính thức tuyên chiến x... Min : Hờ, có chỗ dựa thì thế thôi, lúc chỉ 1 mình đối mặt với anh ý thì xem... nói chung vẫn là quả hồng mềm^^~)

Thường Khắc Khiêm vẻ mặt kinh ngạc, đầu nhất thời trống rỗng, cô gái nhỏ chết tiệt này, cô làm sao có thể đối xử như vậy với chồng mình?

Uông Mộ Di cùng Tiểu Diệu ngồi trên xe Hồng Đình Đình , nhưng tâm tình của cô kỳ thật thực phức tạp, đúng là có thể hung hăng chinh anh một hồi, thật thống khoái, nhưng là khi thấy trên khuôn mặt tuần dật của anh, vừa rời viên cảnh sát không cẩn thận làm bị thương, tâm lại tự dưng có chút đau

Không, không nên, một người đàn ông phản bội hôn nhân, phản bội vợ mình, không đáng tổn tâm tư cùng đau lòng !

“Làm sao, luyến tiếc à?” Nhìn Uông Mộ Di cơ hồ muốn khóc, Miêu Tiểu Diệu tức giận nói.

“Nào có! Chính là..... Mặt anh ấy giống như bị thương.”

“Cũng không phải hủ dung! Một người đàn ông trên mặt không vết thương, thế nào còn được xưng là đàn ông.” Miêu Tiểu Diệu cười nhạt.

“Dù sao chúng ta đã rời đồn cảnh sát, anh ấy hẳn là cũng có thể đi về rồi?”

“Được rồi, cậu rốt cuộc còn muốn làm người cứng rắn hay không?”

“Cậu kệ cậu ấy đi, làm quả hồng mềm lâu rồi cũng không phải một ngày có thể trở nên cứng rắn.” Hồng Đình Đình cười nói.

Miêu Tiểu Diệu liếc mắt xem thường rồi mới cầm lấy điện thoại gọi đến đồn cảnh sát, “Tiểu quách, có thể cho Thường Khắc Khiêm kia về rồi.” Tắt máy, cô quay đầu nhìn về phía Uông Mộ Di “Như vậy cậu có thể yên tâm rồi chứ?”

Uông Mộ Di giả ngu không phản ứng.

Một giờ sau, Thường Khắc Khiêm rút cục về đến nhà, anh ngay cả khí lực để đi tắm rửa đều không có, trực tiếp tê liệt ngã xuống giường.

Khi Mộ Di còn ở nhà, nếu nhìn thấy anh như bây giờ liền hướng giường nằm, nhất định kêu oa oa muốn anh nhanh tắm rửa, anh chỉ cần làm biếng, cô sẽ ôn nhu giúp anh lấy hảo quần áo, pha nước tắm, lại hầu hạ anh, nhưng hôm nay, trong nhà to như vậy , cũng chỉ có anh một người, một người nha.....

Vô lực nhìn trần nhà chạm hoa treo đèn trống rỗng, mây vẫn nhũ thật sâu chột giần ra, trong đầu không thể không nghĩ ngợi một chuyện cứ vang lên mãi. Anh muốn hảo hảo cùng cô nói chuyện thế nhưng hiện tại anh đối với hành tung của cô hoàn toàn không biết gì cả, cô rõ ràng từng là người bên gối của anh , nay lại ngay cả liên lạc như thế nào đều không có biện pháp.....

Đột nhiên, một cái ý tưởng hiện lên trong óc

Thường Khắc Khiêm lấy di động ra gọi đến “Hai vạn ba ngàn thước Anh”, “Mạch khả, là tôi, cậu có lưu lại thông tin của những người tổ chức gặp mặt trong quán chúng ta hôm nay không ?”

“Có, là một vị Trần tiểu thư gọi tới đặt, cô ấy là nhân viên công ty mậu dịch Thống Hâm, cũng là khách quen.”

“Công ty mậu dịch Thống Hâm , được rồi, tôi đã biết.”

“A, lão bản.....” Không cần số điện thoại sao?

Thường Khắc Khiêm hỏi xong cái cần hỏi liền đem điện thoại tắt đi, căn bản là mặc kệ Mạch Khả kể tiếp còn muốn nói cái gì. Anh hai mắt híp lại, lộ ra tia nguy hiểm .

Không biết Mộ Di đang ở nơi nào cũng chẳng sao, chỉ cần biết chỗ cô đang làm, anh cũng có thể tìm được người. Lần này anh thế nào cũng phải đem bà xã không vâng lời này trở về!

“Mộ Di.”

Nghe thấy có người kêu tên mình, Ông Mộ Di dừng lại cước bộ quay đầu nhìn phía thanh âm phát ra, liền nhìn thấy Dương Hòa Thực mới đi vào đang bước nhanh về phía mình.

Kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ, ngũ quan sắc nét hồng nhuận, trên sống mũi cao là khuôn kính mắt viền vàng lộ vẻ nhã nhặn, có bằng quốc tế. Dương Hòa Thực, quản lý công ty mật dịch Thống Hâm.

“Quản lý, có chuyện gì sao?”

“Gọi là học trưởng như trước kia là được rồi, gọi quản lý nghe qua thực khách khí.” Dương Hòa Thực cười nói.

“Học trưởng vốn chính là quản lý, quản lý cũng là học trưởng.”

Dương Hòa Thực lộ ra vẻ mặt cười không chút câu nệ, “Quen công việc chưa?”

“Đạ, mọi người đều thực chiều cô, có không hiểu chỗ nào, Lê Anh tỷ các cô ấy đều thực nhiệt tâm giúp em.”

“Vây là tốt rồi.” Nâng giờ đồng hồ lên nhìn nhìn thời gian, “Ngô, đã là thời gian nghỉ trưa, khó trách vừa mới hỰ xong đã cảm thấy đã đói bụng. Đi, cùng đi ăn cơm trưa đi, em đi làm đã một thời gian, anh đều chưa có mời em ăn cơm đâu, vừa vặn gần đây mới mở một nhà hàng, nghe nói khá ngon, chúng ta cùng đi đi.” Dứt lời liền cầm tay Ông Mộ Di, không cho Mộ Di kịp từ chối liền đem cô kéo ra bên ngoài.

“Quản lý! Quản lý. Học trưởng. Em còn chưa lấy ví.” Ông Mộ Di thấp giọng cự tuyệt.

Ông Mộ Di thực không quen bị người khác giới nắm tay, cô không phủ nhận, về lễ giáo, cô là người bảo thủ mà câu nệ, cho dù người này là học trưởng quen biết nhiều năm, cô vẫn là cảm thấy rất kỳ quái, huống chi bọn họ còn đang ở trong công ty.

“Em tự mình đi, học trưởng, anh còn lôi kéo em sẽ té ngã.”

Nghe thấy cô nói như vậy, Dương Hòa Thực mới không cam lòng buông tay ra, cô vội vàng rút tay trở về, theo bản năng đưa ra sau lưng lại chà xát lại lau, muốn đem độ ẩm Dương Hòa Thực lưu lại trên tay cô lau đi.

“Thực xin lỗi, thất lễ quá.”

“Đừng nói như vậy, là vì em đi giày cao gót, không thể bước đi như bay giống học trưởng.” Cô uyển chuyển hóa giải xấu hổ.

“Yên tâm, nếu em té ngã, anh nhất định là người đầu tiên nhảy ra đỡ em.”

“A.” Công khai biểu thị thái độ tràn ngập giữ gìn, bảo hộ như vậy làm cho Ông Mộ Di trong khoảng thời gian ngắn có chút kinh ngạc, cảm giác nghe qua thấy là lạ.

“Em là học muội, lại cùng trong công ty, nếu anh không đỡ em, chẳng phải uống phí em kêu anh học trưởng nhiều năm như vậy? .” Dương Hòa Thực tựa hồ cảm giác được hoang mang của cô, vội vàng cười giải thích.

Sợ, nguyên lai là như vậy! Xem ra là cô đa tâm. “Vây em phải cảm ơn học trưởng.”

Vào nhà ăn, hần sẵn sóc giúp cô kéo ghế, khi Ông Mộ Di cự tuyệt, hần thực坦然 nhiên nói: “Ồ Mỹ, đây là một loại lễ phép.”

Nếu là lại chối từ, không khỏi có vẻ quá nhỏ nhen đi, Ông Mộ Di đành phải lần nữa nói lời cảm ơn.

Tự gọi mỗi người một phần cơm trưa, bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện song đều là chủ đề về Dương Hòa Thực. Hần nói rất nhiều chuyện học ở trường nước ngoài, còn có sự tích vào nghề ngắn ngủi thần kỳ của hần ở nước Mỹ, đúng là thực huy hoàng, nhưng có điểm. Xa xôi.

Có đôi khi, người với người quen nhau cũng thực kỳ lạ, có những người mặc dù chính là im lặng ngồi cùng nhau, cũng thực nhẹ nhàng tự tại; có những người cho dù chính là nói chút việc nhỏ nhặt tầm thường trong cuộc sống, trong lúc nói chuyện cũng có qua có lại, song cũng lại có vô số những người dù nói thế nào cũng cảm thấy không thể phù hợp được.

Nhưng đối học trưởng, cô thật sự không biết nên nói như thế nào với hần, hần thực vĩ đại, cũng thực lễ phép khách khí, ngôn chi có lễ, chí hướng rộng lớn, nhưng không biết vì sao, cô chính là cảm thấy cùng hần có khoảng cách, có thể là trời sinh không hợp đi, không giống cô cùng Khắc Khiêm.

Cơ hồ mới nghĩ đến cái tên này thân ảnh cao ngất suất khí kia liền xuất hiện rõ ràng ở trong đầu cô, như là bị khắc lên vậy, làm cô không tự chủ tâm có chút co rút.

Nhớ trước khi kết hôn, cô từng cùng anh ở trong thư phòng, hai người một câu cũng chưa nói, anh nhìn sổ tay ghi chép hành trình bay, cô xem huyền nghi tiểu thuyết của cô, chỉ như vậy mà im lặng từ giữa trưa đến tối muộn, nhưng cô cũng không từng cảm thấy một chút không kiên nhẫn cùng nhau chán.

Khi anh khép lại sổ tay đứng dậy trước bàn làm việc, đi đến bên người cô, anh giang hai tay cánh tay ôm lấy cô, vẫn là một câu cũng chưa nói, mặt cô thiếp dựa vào trong ngực anh, nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn của anh, trong nháy mắt kia, cô cảm nhận được yêu, đúng là như thể mãnh liệt mà thâm nung.....

Không, không nên nghĩ đến anh, cô làm sao có thể nhớ lại thuở ban đầu của hai người sau khi anh phản bội cô như vậy? Ưông Mộ Di không khỏi nhún mày, không tự giác lắc đầu thật mạnh.....

“Mộ Di, Mộ Di?” Dương Hòa Thực vỗ vỗ tay cô nắm chặt đồ ăn.

Như bị điện giật, cô co rúm lại, vội vàng hoàn hồn, nâng lên ánh mắt.

“Làm sao vậy? Không hợp khẩu vị sao? Hay là anh nói chuyện rất không thú vị?” Dương Hòa Thực trêu chọc hỏi.

Mặt cô nóng lên, “Không phải như thế.” Xấu hổ không biết như thế nào cho phải.

“Ha ha!” Một tiếng cười vang lên, “Học muối a học muối, em vẫn đáng yêu như thời điểm học đại học trước kia, chính là cố ý chọc em, em cũng coi là thật sao.”

“Học trưởng.....” Nàng không nói gì chỉ im lặng.

Nhưng đúng lúc đó, phục vụ sau khi đem đồ ăn ra, cũng không biết như thế nào, nguyên bản bước đi vững vàng đột nhiên lao đảo, cà khay đồ uống liền toàn đổ xuống trên người Ưông Mộ Di, làm cô đầy một thân nước trái cây.

“A.....” Cô hoảng sợ.

“Mộ Di, em không sao chứ?” Dương Hòa Thực một phen kéo cô, liên tục hỏi.

“Thực xin lỗi, thật sự không cố ý.....” Phục vụ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liên tiếp giải thích.

Dương Hòa Thực ngay lập tức thay đổi hình tượng nho nhã ngày thường, nâng mặt, như biến thành người khác chỉ vào phục vụ sinh chửi ầm lên, “Cô trước khi ra cửa không có đem đầu đem mắt đi sao? Cưng nhiên đem nước trái cây hắt vào khách? Hôm nay may là đồ uống lạnh, vạn nhất là thức uống nóng, cô bồi thường được sao? Gọi chủ quán của các cô ra đây!”

“Thực xin lỗi, thật sự không cố ý.....” Nữ phục vụ không ngừng cúi đầu giải thích, cô cũng không biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nguyên bản cô đi thực vững vàng a, là người đàn ông này đột nhiên vurun chân, cô vướng một chút, sau đó liền.....

Dương Hòa Thực nổi giận, làm các vị khách khác trong quán đều nhìn tới, Ưông Mộ Di nhìn bốn phía, thực xấu hổ cúi đầu. Nhìn thấy nữ phục vụ bị mắng hai mắt đầm lệ, cô càng cảm thấy đau lòng, chạy nhanh giữ chặt Dương Hòa Thực,

Liên tiếp khuyên bảo: “Học trưởng, không có việc gì, chính là quần áo dơ mà thôi, em trở về giặt rửa là tốt rồi, cô ấy cũng là không cẩn thận, anh đừng lại mắng nữa.”

Nghe thấy có chuyện xảy ra chủ quán lại cúi đầu chín mươi độ mà giải thích, khuyên can mãi, còn tỏ vẻ bữa ăn này hẳn mời khách, mới làm cho Dương Hòa Thực thôi mắng chửi người.

“Mộ Di, chúng ta đi, quán này về sau không cần lại đến, loại phục vụ ngu xuẩn này, nhất định cả đời phải giúp người ta lau bàn bưng nước, hừ!” Bỏ lại lời nói chứa đựng đầy những ý xấu, hẳn lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Tuy rằng phục vụ có lỗi, nhưng Ưông Mộ Di không thể chấp nhận đồng tình cùng hành vi hạ nhục người khác này của Dương Hòa Thực, chỉ có thể thực đau lòng đối nữ phục vụ nói: “Thật có lỗi, hại cô bị mắng, nhưng mặc kệ người khác nói như thế nào, đều không cần xem nhẹ công việc của mình.”

“Tiểu thư, xin cho chúng tôi bồi thường phí giặt là.” Chủ quán chân thành nói.

“Không cần khách khí như vậy, tôi trở về giặt vào máy giặt, rất nhanh là sạch thôi, thật có lỗi khiến cho xôn xao.” Sau khi xin lỗi xong, Ưông Mộ Di mới xoay người rời đi.

Rời nhà ăn một đoạn, Dương Hòa Thực còn vẫn đang bốc hỏa, “..... Không có tri thức, không biết phân biệt, ngu ngốc!”

“Học trưởng, cô ấy chỉ là không cẩn thận.”

“Em không cần thay cái loại ngu ngốc này nói chuyện, như vậy là hạ thấp tư cách của mình.”

Dương Hòa Thực nhìn cô một cái, bước nhanh đi vào cửa hàng tiện lợi dưới toà nhà công ty, mua một gói khăn ướt, liền ở ngay trên lối đi bộ người đến

người đi, quý xuống giúp Ông Mộ Di lau chân.

“Học trưởng!” Ông Mộ Di bị hành động thỉnh linh xảy ra của hắn làm kinh hách.

“Toàn là nước trái cây, dính dính, anh giúp em lau đi.”

“Không cần, em đợi vào toilet công ty xử lý lại là tốt rồi, anh mau đứng lên.”

Nhưng Dương Hòa Thực thực cố chấp, cầm lấy khăn ướt liều mạng hướng trên đùi của cô hết chà lại lau, khiến cho cô không thoải mái (TL : ngáng chân phục vụ, tính ăn quýt, lại còn nói xấu ng ta, bị h lại chiếm tiện nghi chị Di, làm ta ức chế quá *đạp đạp*, Mìn cung, vào đây phụ ta một tay, ỳnh hội đồng, Mìn : =)) có mụi *nhào vô**đâm đá đạp tát**tạt axit* cho chừa cái tội lưu manh gia danh cán bộ đi) thậm hại hơn là, đòi người chính là có nhiều sự trùng hợp chết người, Thường Khắc Khiêm thể nhưng đột nhiên xuất hiện, anh mắt lạnh nhìn một màn này, phần nộ giống như tùy thời đều có thể bùng nổ!

“Khắc Khiêm, Sao anh đến đây?” Ông Mộ Di cổ họng căng thẳng, liền kinh ngạc đến nỗi rốt cuộc nói không nổi câu thứ hai.

Nghe được Ông Mộ Di gọi tên người đàn ông khác, Dương Hòa Thực chậm rãi đứng lên, hai mắt híp lại nhìn về phía người tới, không nói một câu.

“Đừng nói với anh, đây là lý do em cố ý muốn ly hôn!”

Tình ngay lý gian! Ông Mộ Di không thể tin tưởng lớn mắt. Anh đây là có ý tứ gì ? Anh sẽ không nghĩ là cô và học trưởng trong lúc đó có cái gì ái muội không thể cho ai biết đi?

“Không phải như anh nghĩ, anh căn bản không có thấy chuyện trước đó.” Cô lo lắng nói; “Nhưng nói cho cùng, anh dựa vào cái gì mà lên án tôi như vậy?” Rõ ràng là anh ngoại tình trước, hiện tại cư nhiên quay lại lên án cô, thật là người đàn ông khiến người ta không chịu nổi!

Cô nghĩ anh sẽ trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng anh lại không nói nữa, chính là gắt gao nhìn chăm chăm cô, lặng im đến đáng sợ, ở xung quanh quanh thân mình anh hình thành một cỗ khí tức tuyệt vọng mãnh liệt khiến người ta cơ hồ hít thở không thông.

Nếu anh không đến, anh sẽ không thấy một màn làm người ta tan nát cõi lòng này. Nếu không đến, anh sẽ tiếp tục vì tình yêu, hôn nhân của bọn họ nỗ lực; Nếu không đến. Tóm lại, đều do anh, anh không nên tới tìm cô!

Anh xiết chặt tay, lại suy sụp buông ra, cuối cùng, anh cũng vẫn là một câu cũng chưa nói, mà là đau lòng xoay người rời đi.

Tuy rằng anh chưa nói cái gì, nhưng Ông Mộ Di nhìn thấy trong ánh mắt anh, hiểu được thái độ thất vọng của anh.

“Khắc Khiêm!” Cô hoảng hốt gọi anh, anh cũng không quay đầu, thân mình thẳng tắp vội vã rời đi.

Một nỗi bi thương đau thấu tâm can đột nhiên nảy lên, Ông Mộ Di nước mắt như vỡ tung, hai vai run run, cô đem chính mình vùi đầu trong lòng bàn tay, ngồi sụp xuống, khóc lóc giống đứa nhỏ, không để ý gì đến chính mình.

_____***_____

“Trứng bắc thảo, cháo thịt nạc em thích nhất đây.”

Thường Khắc Khiêm đi vào phòng bệnh, trước tiên đặt trứng bắc thảo cháo thịt nạc cầm trong tay lên trên bàn, rồi liền giống pho tượng đối diện ngoài cửa sổ. Tiếng nói dờ dẩn uể oải, làm cho Hứa Mai Lâm nằm ở trên giường bệnh, chân trái bó bột, nhin không được từ trong tạp chí dùng để giết thời gian ngẩng đầu, nhìn anh vài lần.

“Không phải muốn đưa cô ấy đi ăn cơm trưa sao? Như thế nào nhanh như vậy đã trở lại? Anh sẽ không keo kiệt đến mức chỉ dẫn người ta đi ăn tiệc đúng đi?” Hứa Mai Lâm trêu chọc nói.

Thường Khắc Khiêm cũng không nhúc nhích, ngay cả khí lực lên tiếng trả lời đều không có.

“Khắc Khiêm ca, làm chi không trả lời, bọn anh rốt cuộc nói chuyện thể nào, có cùng chị dâu hảo hảo giải thích quan hệ của chúng ta chưa?”

Biết sự xuất hiện của mình hại vợ chồng bọn họ sinh ra hiểu lầm, cô thực bản khoắn, nguyên bản cô muốn cùng Khắc Khiêm ca gặp vợ của anh ấy để giải thích, không may cô đột nhiên gặp tai nạn xe cộ. (Mìn : vì cái tai nạn mà truyện tưởng sẽ kết thúc kéo thêm được 4 chương ^^~)

Cô lại thấy thân ảnh Chân Quốc hừ hừ thực thực, vì đuổi theo anh, cô không để ý, cả người bị xe chạy nhanh qua đánh bay, trong lúc ngất xỉu đi, cô nghĩ đến chính mình chết chắc rồi, song kỳ tích lại xảy ra, cô cơ hồ không xây xát chút nào, chỉ có chân trái gãy xương, nhưng bên bảo hiểm có ý kiến kiến nên bác sĩ vẫn giữ cô lại bệnh viện quan sát vài ngày.(TL: Long tóc vô thương thể mà lại gãy chân, bó tay vs tác giả)

Đương nhiên, nguyên do ngoài ý muốn kia, cô không dám nói, bằng không, Khắc Khiêm ca sớm tức giận đến bóp chết cô.

Vốn là Thường Khắc Khiêm định đi tìm Ông Mộ Di cùng nhau ăn cơm trưa, hy vọng hai người có thể ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, nhưng lại nhận được tin tức Hứa Mai Lâm bị tai nạn xe cộ, dọa anh một thân mồ hôi lạnh, hoá tốc đuổi tới bệnh viện, xác nhận cô không có gì trở ngại, lo lắng đối với Hứa Mai Lâm mới tạm yên, vội vàng đi đến công ty mậu dịch Thống Hâm

Chẳng may, khi anh từ bệnh viện đến, đã muộn mất thời gian cơm trưa thì thôi, đằng này còn thấy một màn chết tiệt kia

Anh trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng phun ra một câu, “Không cần.”

“Không cần? Rốt cuộc làm sao vậy, anh làm sao có thể nói như vậy? Khắc Khiêm ca, chẳng lẽ anh không muốn văn hồi lại?” Hứa Mai Lâm khăn trương đem tạp chí quăng sang một bên, liên thanh truy vấn.

Văn hồi? Thường Khắc Khiêm cười đến thiếu tự nhiên.

Muốn văn hồi một đoạn quan hệ, ngoài kiên trì từ một phía, cũng phải có phía kia đáp lại, như vậy văn hồi mới có thể thành công, nếu không chính là một người đẩy một mình mà thôi, hơn nữa, một màn kia đã nói cho anh rất rõ ràng, nguyên nhân cô muốn nhanh nhanh thoát khỏi anh

Nếu không phải có giao tình thâm sâu hơn hẳn so với bình thường, Mộ Di làm sao có thể để cho người đàn ông kia đối xử với mình thân mật như thế, còn để cho tay hấn sờ tới sờ lui ở trên đùi cô ấy? (TL : Ta thấy có mùi gì là lạ, Min có thấy không :D... Min : hử hử *hít hít* chua quá à)

Cô cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, chẳng lẽ không biết tay của tên kia đều chạy ở bên cạnh vùng cấm kỵ, cơ hồ sắp tiến vào trong váy của cô!

Có người đàn ông nào có thể để vợ của mình bị tên đàn ông khác động tay động chân?

Mà phải nói thêm, tên kia thực rõ ràng chính là có ý đồ sàm sỡ, cô lại hoàn toàn không có ngăn lại, điều này sao có thể không làm anh thất vọng?

“Tên kia có cái gì tốt? Về mặt hoa tâm, ánh mắt cũng rất bất chính, vừa thấy đã biết là cái loại mặt người dạ thú.” (TL :Chí lý, lời Khiêm ca nói không sai vào đâu được :D))

Nghe xong Thường Khắc Khiêm oán giận tự thuật, Hứa Mai Lâm chính là thần nhiên đáp trả một câu.

“Có lẽ chỉ là một hồi hiểu lầm.”

“Không có khả năng!” Phù định hoàn toàn.

“Vì sao không có khả năng sao? Anh hẳn là rõ hơn ai hết, chúng ta rõ ràng là trong sạch, đều có thể bị mọi người đồn đại đến không chịu được như thế, anh cũng rất có khả năng là hiểu lầm chị ấy. Khắc Khiêm ca, anh từ khi nào thì cũng trở nên ngu muội như vậy? Quả nhiên là việc có liên quan mình, tự nhiên con người sẽ bị loạn.”

Hứa Mai Lâm mở ra trứng bắc thảo cháo thịt nạc, chậm rãi ăn.

Thật là như vậy sao? Thật sự chính là hiểu lầm sao?

“Đương nhiên đây thuần túy là suy nghĩ cá nhân của em, anh có thể không cần để ý tới, em chỉ là có điểm không nghĩ tới, thì ra anh tin tưởng vợ mình cũng không có nhiều như anh nói vậy thôi! Càng thật đáng buồn là, tự tin của anh giống như đang giảm xuống.”

Nghe cô càng nói càng quá đáng, anh nhin không được cau mày trừng mắt nhìn, “Em có ý tứ gì?”

“Chính là ý tứ này a!” Hứa Mai Lâm về mặt bình tĩnh.

“Em rốt cuộc muốn nói cái gì, đừng quanh co lòng vòng.” Anh có điểm phiền chán.

“Bị hiểu lầm nhiều như vậy, em học được một bài học, nếu em là anh, trừ phi nghe được tự Uông Mộ Di nói với mình cô ấy yêu gã cầm thú kia, bằng không sẽ lựa chọn tin tưởng, hơn nữa cho dù Mộ Di thật sự chấp nhận tên cầm thú kia theo đuổi, chẳng lẽ anh liền vô dụng như vậy ngoan ngoãn vậy chờ trắng nhận thua, chấp tay đem người phụ nữ của mình đưa cho người khác sao? Không tự tin so chiêu cùng cầm thú, vậy anh chẳng phải là ngay cả cầm thú cũng không bằng?” Cô nhin không được che miệng cười nhạo.

Lời nói ác độc của Hứa Mai Lâm hoàn toàn thành công khơi mào thần kinh mẫn cảm của Thường Khắc Khiêm, làm cho hấn phần nộ hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa. “Em muốn anh chiến đấu tranh giành?”

“Giành cái gì mà giành, em đâu phải là cái loại người hiếu chiến? Vốn chính là người của anh, có cái gì mà giành? Em là muốn anh lấy lùi để tiến, biểu thị công khai chủ quyền, càng không tính công kích, càng dễ dàng làm cho phụ nữ hạ phòng bị xuống. Trước kia cũng có không ít kẻ háo sắc dính lấy Chân Quốc, em đều là như vậy tiêu diệt từng bộ phận.” Cô nói như chuyện đương nhiên.

Đây là lần đầu tiên Hứa Mai Lâm chính miệng cùng anh nói đến Phương Chân Quốc thoải mái tự nhiên như vậy, Thường Khắc Khiêm vừa mừng vừa sợ. Đó là một dấu hiệu tốt, có thể chủ động nói đến việc đã qua như vậy, cho thấy cô có thể một lần nữa đứng lên.

“Đó là cái ánh mắt gì? Em đáp ứng anh tình lại, chính là thật sự muốn cố gắng.”

“Anh biết, chỉ là thay em vui vẻ.” Thường Khắc Khiêm vui mừng nói, tiếp theo chuyện vừa chuyện, “Đúng rồi, bên cạnh Mộ Di có người bạn là luật sư có điểm khó chơi, cô ta hẹn anh vài ngày nữa đến chỗ cô ta một chuyện, anh nghĩ, nhất định muốn nói chuyện ly hôn.”

“Tuyệt đối không thể ký tên. ủa Mai Lâm mất to nhanh như chớp dạo qua một vòng, “Đúng rồi, bà nội anh không phải hàng năm đều về Đài Loan một chuyến sao?”

“Làm chi?”

Còn có thể làm chi, đương nhiên dùng thân tình để tạo áp lực kiềm mềm hoá mối quan hệ đang đóng băng của hai người nha! Chỉ cần bọn họ quan hệ có một chút cải thiện, cho dù vợ anh còn không chịu từ bỏ ý niệm ly hôn trong đầu, nhưng ít ra anh cũng tìm được cơ hội có thể biểu hiện ôn nhu sẵn sốc a!

Hứa Mai Lâm đem cháo đặt ở một bên trên bàn, hướng Thường Khắc Khiêm ngoắc ngoắc tay, ghé vào lỗ tai hần nói thầm cả buổi, giảng giải đại khái.

“Rồi chờ bà nội về Mỹ xong, anh không phải là có thể cùng cô ấy bàn bạc trở về sống chung chứ?”

“Không được, tiếp tục ở riêng.”

“Như vậy làm sao có thể?”

“Tin tưởng em, phụ nữ sống độc thân một mình là thực yếu ớt lại cô độc, anh ngày mốt ngày hai đối với cô ấy biểu đạt quan tâm, làm cho cô ấy một lần nữa ý lại anh, tín nhiệm anh, em cam đoan cô ấy không bao lâu nhất định ngoan ngoãn về nhà.”

“Em cũng là phụ nữ nha, thật hết sức tình quái.”

“Đúng đúng đúng, em tình quái, nhưng làm hay không là do anh, nói vậy là anh không nghe em nha”

“Nghe, đương nhiên nghe, em là quân sư tình yêu của anh .” Anh nhin không được xoa xoa đầu cô, không có ôn nhu như khi đối với vợ, có vẻ như là anh trai trêu đùa em gái vậy.

“Vậy anh còn không mau đem móng giò lùi về cho em. . .” Tức giận trừng mắt nhìn tay Thường Khắc Khiêm vò loạn tóc của mình.

Thường Khắc Khiêm bỏ xuống vẻ lo lắng, nở nụ cười, há miệng lộ ra trắng hàm răng trắng bóng, bộ dáng nói bao nhiêu ngọt thì có bấy nhiêu.

Bị mắng còn vui vẻ như vậy , Hứa Mai Lâm không dám khen tặng lác đầu thật mạnh.

Xem, đàn ông đều là như thế này, nói đến người phụ nữ mình yêu, sẽ lộ ra loại ngọt ngào làm động lòng người này, cũng từng có một người đàn ông như vậy, vừa nói đến cô liền vờ ngớ ngẩn, đáng tiếc cô không nắm chặt anh ấy. Nhưng cô thế, lần này, cô tuyệt đối không cho phép chính mình lại bỏ qua!

Cô thực khẳng định người kia chính là Chấn Quốc, bởi vì cô phát hiện, trên người người đàn ông kia, có dấu vết bí mật chỉ cô và Chấn Quốc mới biết được

(TL :Haizzz, giờ mới chính thức bắt đầu, mọi người kê ghế cibị ngồi coi quả hồng bị người ta làm mềm lại naz)

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Uông Mộ Di hoàn toàn chứng minh được “Nữ nhân làm từ nước” là như thế nào.....

Cô đã khóc ước chừng ba giờ, khăn giấy trước mặt vun lại như một ngọn núi nhỏ, nhưng nước mắt của cô lại vẫn giống vòi rồng phun nước bị hỏng, hoàn toàn không thể dừng lại, hai mắt vừa sưng vừa đỏ, sợ là con thỏ cũng sẽ bị dọa giật mình ! (nguyên văn là bị dọa sốc J)

“Mộ Di, cậu đừng khóc nữa được không?” Tiểu Diệu chỉ nhìn thôi mà da đầu cũng đã muốn run lên.

Uông Mộ Di lắc đầu, một câu cũng nói không nên lời, bà vai gầy không nhịn được run run, khăn giấy trong tay lại nhanh chóng ướt sũng .

Chỉ cần nhắm mắt lại một chút, thân ảnh Khắc Khiêm xoay người kiên quyết rời đi, sẽ lại hiện ra, mỗi một lần hồi tưởng , đều làm cho lòng của cô đau đến tê dại.

Một cuộc hôn nhân tốt đẹp là thế, vì sao cuối cùng biến thành như vậy? Lúc trước không phải nói muốn hạnh phúc sao? Không phải nói mười năm sau sẽ lại mang theo con của hai người, cùng nhau đến Czech sao? Không nghĩ tới sự thật là bọn họ cư nhiên ngay cả một năm đều chống đỡ không nổi.....

Trước đó là do anh thay lòng đổi dạ trước, sau lại hiểu lầm cô, cho rằng cô là vì học trường mới nói muốn ly hôn với anh, trời ạ, anh tại sao không nghĩ, anh sau lưng cô đã làm cái chuyện tốt gì?

Cô tin nhiệm anh, yêu anh, anh lại lần nữa làm cho cô thương tâm khổ sở!

Không đáng giá, thật sự không đáng giá, ngay cả nước mắt này cũng không đáng để lãng phí... nhưng cô chính là nhịn không được, nhịn không được vì khóc vì mình, khóc vì sự ngây thơ thành thật của mình. (Min : toàn thấy tỷ ngây thơ với ai ý... chả thấy với soái ca của muội gì cả...)

“Đừng khóc, cậu ở đây thương tâm đau lòng, anh ta còn không phải đang vui vui về về đi ôm người phụ nữ khác?” Hoàng Ý Như tức giận mà lên tiếng.

Những lời này, lại đánh động đến trái tim yếu ớt của Uông Mộ Di, khóc càng dữ.....

“Được, cậu còn khóc, mình với cậu cùng nhau khóc !” Hoàng Ý Như táo bạo nói.

Một bên Hồng Đình Đình đi tới, vỗ vỗ bả vai Uông Ý Như, lời nói thăm thía: “Mộ Di, còn nhớ rõ ngày đó chuyển nhà mình nói với cậu cái gì không?”

Uông Mộ Di nâng ánh mắt sưng đỏ lên, mờ mịt nhìn cô.

“Mình nói... nhanh chút đem nước mắt lau lau đi, không muốn làm quả hồng mềm, trước tiên phải học được cách khống chế nước mắt.”

Đúng rồi, Đình Đình đã nói qua, cô thế nhưng đã quên.....

“Phụ nữ không phải không thể khóc, nhưng là khóc phải có giá trị, khóc vì một tên đàn ông phụ bạc, cậu chính là lãng phí nước mắt.”

“Mình..... Mình không nhịn được.” Uông Mộ Di cắn nhanh môi dưới, bức mình nhịn xuống nước mắt, lại hé ra khuôn mặt so với khóc còn khó coi hơn.

“Hiện tại không phải thời điểm để khóc, cho dù cậu có khóc đến hai mắt đều mù, vấn đề vẫn không giải quyết được.”

“Vậy mình phải làm thế nào?”

“Việc cậu phải làm chỉ có một... để tay lên ngực tự hỏi. Hỏi chính mình có còn cần người đàn ông này không? Hỏi cuộc hôn nhân này còn đáng giá để vẫn hỏi hay không?”

Uông Mộ Di lắc đầu. Ngày đó quyết định chuyển đi, cô đã nói qua, cô không muốn lại làm cái gì tiêu quai quai nhẫn nhục chịu đựng, cũng không cần lại làm một Uông Mộ Di không âm ỹ không nháo loạn, cô phải phá hư, cô không cần làm quả hồng mềm, miễn bị mọi người bắt chẹt, cô muốn ở riêng, cô muốn ly hôn!

“Vậy cậu vì sao còn uống phí khí lực khóc vì anh ta?” Hồng Đình Đình thân nhiên hỏi.

“..... Mình đau lòng.” Bộ dáng anh phẩy tay áo bỏ đi, làm cho cô vô cùng đau lòng, chẳng những hung hăng đâm một nhát dao vào lòng cô, hình ảnh đó còn luôn luôn tồn tại trong đầu đuôi cũng không đi.

“Mình biết cậu đau lòng, cũng biết đây là thời kỳ chuyển tiếp không thể tránh khỏi, nhưng bọn mình sẽ ở bên cạnh cậu.”

“Mình sẽ bảo hộ cậu.” Tiểu Diệu nói.

“Mình sẽ giúp đỡ cậu.” Hoàng Ý Như cũng chạy nhanh tò thái độ. (Min : tưởng không làm quả hồng mềm rồi cục vẫn dựa vào bạn tốt bảo hộ với giúp đỡ là sao ta ????)

Uông Mộ Di nhìn ba người bạn tốt. Cô không cô độc, tuy rằng hôn nhân của cô va phải đá ngầm, nhưng cô còn có những người bạn này, cô vội vàng lau đi nước mắt trên mặt, “Cám ơn các cậu.”

“Mình sẽ giúp cậu giành lấy điều kiện ly hôn tốt nhất.”

“Không, không cần, mình không cần anh ấy bồi thường cho mình cái gì, bởi vì bao nhiêu cũng không đủ bù lại tình cảm đã mất của mình, mình chỉ muốn thật yên lặng chấm dứt cuộc hôn nhân này là tốt rồi.”

“Như vậy thật có lợi cho anh ta, nhất định phải bắt anh tan ôp phí phụng dưỡng!” Hoàng Ý Như so với đương sự còn kích động hơn.

Hồng Đình Đình thật không hổ là luật sư, lý trí tôn trọng ý kiến của Uông Mộ Di, “Mình đã biết, giao cho mình đi!”

Buổi tối đó, Uông Mộ Di ngừng khóc, chính là một đêm không ngủ.

Bắt đầu là sáng lạn mãnh liệt như lửa cháy, nhưng cũng có lúc ngọn lửa lụi tàn, nguyên lai đây cũng chính là hôn nhân của cô cùng Khắc Khiêm, lòng của cô đau quá, đau đến sắp không thể hô hấp.....

Thường Khắc Khiêm, người đàn ông duy nhất cô yêu, cũng là người đàn ông cô yêu sâu nhất, nhưng bất kể thế nào, thời điểm ký vào tờ đơn ly hôn, cô

sẽ hoàn toàn xóa đi hình bóng anh trong lòng .

Đêm nay, để cho cô một lần cuối cùng nhớ về anh đi!

Gặp lại, hai người cách nhau một cái bàn, Thường Khắc Khiêm ngồi ở một bên, Ưông Mộ Di cùng Hồng Đình Đình ngồi ở bên kia.

Ưông Mộ Di cúi mắt, cố ý lảng tránh cơ hội tiếp xúc ánh mắt Thường Khắc Khiêm, nhưng anh vẫn trước sau nhìn cô chăm chăm không chuyển mắt, nhìn mắt của cô , mi của cô, mũi của cô, môi của cô, biểu tình vô cùng hứng thú.

Bầu không khí yên tĩnh, thanh âm duy nhất là tiếng nói thanh thúy của Hồng Đình Đình đang đại diện cho bên nguyên, trần thuật một cách trật tự rõ ràng lập trường cùng yêu cầu ly hôn : “..... Không cần phí phạm dưỡng, cũng không cần gì bồi thường hay bù đắp, nếu không có vấn đề gì , mời ngài ký tên vào đơn này.”

Thường Khắc Khiêm lúc này mới thu hồi ánh mắt cúi đầu, đọc lướt nội dung, giấy lát, bạc môi gợi lên một ý cười khiêu khích , đánh trống lảng nói: “Không cần phí phạm dưỡng, cũng không cần bồi thường hay bù đắp, khinh địch như vậy liền đem độc thân trả lại cho tôi, việc này đối với một người đàn ông mà nói, quả thực là thiên đại ân huệ, tôi mà không biết cảm ơn rồi mau mau ký tên thì thật sự là sẽ bị sét đánh chết.....”

Anh vừa cười vừa châm chọc, lấy ra bút máy sớm chuẩn bị tốt, chỉ thấy cây bút đen bóng suất khí ở đầu ngón tay anh xoay tròn không nghỉ, làm cho người ta hoa mắt hỗn loạn, đột nhiên, anh đình chỉ động tác....

Ngay tại thời điểm Ưông Mộ Di nghĩ đến anh muốn ký tên, anh phút chốc bật ra cười ngả ngón, nâng mắt lên, buông bút máy trong tay, bình tĩnh nhìn cô, “Anh không thể ký.”

“Vì sao?” Ưông Mộ Di nhíu mi khó hiểu nhìn anh.

Cô đều đã nhượng bộ thành toàn, vì sao anh còn không chịu ký tên? Chưa kể đến, ngày đó anh chẳng phải đã dùng ánh mắt phán cô từ hình sao, anh hiện tại rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa? Chẳng lẽ muốn cô cho anh phí phạm dưỡng, cộng thêm bồi thường tinh thần sao? Vì sao không thể chia tay vui vẻ?

“Luật sư Hồng, có thể cho chúng tôi ở riêng một chút không? Hai phút là tốt rồi, có chuyện ta muốn nói với Mộ Di.”

“Việc này.....” Hồng Đình Đình có chút khó xử nhìn về phía Ưông Mộ Di, thấy được cô ngầm đồng ý, rốt cục gật đầu, “Hai phút.”

“Cám ơn.”

Hồng Đình Đình đi rồi, Thường Khắc Khiêm đứng dậy hướng Ưông Mộ Di đi đến, thân mình cao ngất đột nhiên ở trước mặt cô ngồi xuống.

“Anh rốt cuộc muốn nói gì?” Cô giả bộ trấn định hỏi, cô không biết rằng ánh mắt kinh ngạc cùng nghi ngờ bất định cùng hai bàn tay không ngừng tóm lấy vạt áo đã sớm vụng trộm tiết lộ suy nghĩ của mình.

A, đây không phải là Ưông Mộ Di anh vốn biết sao? Luôn dễ dàng thẹn thùng, dễ dàng khấn trương như vậy .

“Có chuyện anh quên nói với em, tuy rằng người nhà của anh đều đã định cư ở Los Angeles, nhưng mùa này mỗi năm, mẹ cùng bà nội đều về Đài Loan ở vài ngày, thuận tiện thăm hỏi ở họ hàng bạn bè ở Đài Loan, hiện tại, bọn họ đã lên máy bay, chuẩn bị rời Los Angeles.”

“Cho nên?” Nàng ra vẻ lãnh đạm hỏi.

“Cho nên, vài giờ nữa bọn họ sẽ đến sân bay, đó là lí do anh không thể ký tên ly hôn.”

“Vì sao?” Ưông Mộ Di phút chốc cất cao âm cuối.

“Nguyên nhân rất đơn giản, từ nhỏ bà nội yêu mến anh nhất, lúc trước khi chúng ta kết hôn, bà so với bất kì ai khác đều vui vẻ hơn, đối với em lại vô cùng yêu thích, anh không biết em đối người già như bà có cái cảm giác gì, nhưng nếu muốn anh đem chuyện chúng ta ly hôn làm quà đón bà về, thật có lỗi, anh không làm được.....”

Cô làm sao có thể quên bà nội vừa hoạt bát vừa đáng yêu của anh (TL: Bà già mà hoạt bát đáng yêu ???? hết nói lun Min : =)) niền bình luận) ! Ngày đó kết hôn, bà nội – lão nhân gia ngàn dặm xa xôi đáp máy bay từ nước Mỹ trở lại Đài Loan, trải qua vài giờ, tinh thần hưng phấn tham dự hôn lễ của bọn họ , hai tay trải qua năm tháng vất vả gặt gao bao lấy tay cô, khó nén vui sướng nói với cô.....

“Nhìn xem, bộ dạng xem ra là một đứa nhỏ thật tốt, Thường gia chúng ta thật sự là hảo phúc khí! Nha đầu, về sau cháu ta giao cho con, bà nội không có thứ tốt gì, chỉ có vòng tay long phượng là ông nội Khắc Khiêm để lại cho ta, ta tặng lại cho con, conhớ cùng Khắc Khiêm nhất định phải yêu thương nhau, hơn nữa chớ quên cố gắng, giúp bà nội có thêm vài đứa tiểu tăng tôn, biết không?”

Trong hoàn cảnh không một ai quan tâm, bà nội thành người duy nhất chúc phúc cho bọn họ, đến khi bà nội đem vòng tay đeo vào trên tay cô, cô cảm động đến rơi nước mắt, hồi lâu đều nói không ra lời.

Cho tới bây giờ nghĩ lại, trong lòng vẫn nhin không được kích động, cô làm sao có khả năng không nhớ rõ bà nội?

“Anh không nghĩ lấy bà nội làm cơ giat tôi đi? Tôi nói cho anh biết, tôi đã không phải tiểu quai quai như anh nghĩ, đừng mơ tưởng tôi sẽ mắc mưu.” Cô cắn môi biểu thị công khai.

Thường Khắc Khiêm biểu tình thành khẩn lắc đầu, “Mộ Di, anh không phải muốn lợi dụng bà nội lừa em, lão nhân gia lần này trở về, nhiều lắm chỉ ở một, hai tuần, anh là thiệt tình thành ý cầu em giúp anh một việc, có thể trong khoảng thời gian bà nội ở tại Đài Loan này, tạm thời về nhà ở?”

Tạm thời về nhà ? Ý tứ của anh không phải là muốn cô ở trước mặt bà nội, cùng anh sắm vai một đôi vợ chồng ân ái đi?

Trời ạ! Chuyện này..... Chuyện này thật là một thỉnh cầu vô cùng khó khăn?

“Bà nội đã hơn tám mươi tuổi, ai cũng không dám cam đoan sức khỏe của bà sang năm còn có thể chịu được hơn mười mấy giờ trên máy bay, anh thật sự không hy vọng bà cao hứng phần chần trở lại Đài Loan, lại nghe thấy tin tức chúng ta ly hôn. Bà nhất định sẽ thương tâm cùng thất vọng, em cần nhắc một chút xem, giúp anh được không? Làm cho bà vui vẻ chút cũng được chứ?” Nhìn ra do dự của cô, Thường Khắc Khiêm tiếp tục nói thêm, dùng tiếng nói chân thành thấp giọng nhờ cậy giúp đỡ.

“Bà nội cuối cùng vẫn sẽ biết.”

“Anh đương nhiên hiểu được, chờ thêm một thời gian, anh sẽ tìm thời cơ thích hợp, tự mình trở về nói, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại.....”

Cô rất rõ ràng cái loại lòng tràn đầy chờ mong lại như có như không một cảm giác mát mát mãnh liệt. Khắc Khiêm thỉnh cầu cô, cô biết việc đó có bao nhiêu khó chịu, nhưng là vợ chồng bất hoà lại muốn làm bộ ngọt ngào..... Cô thật sự không nắm chắc chính mình có loại tế bào diễn kịch này.

Thường Khắc Khiêm cũng không thú vị, lẳng lặng làm cho cô lo lắng, song anh nhìn ra được, cô dù nín môi không nói, nhưng quyết tâm của cô đang dao động, cô chần chờ không biết có nên cự tuyệt, lòng của cô đã hơi hơi lung lay.

Người làm tổn thương cô là Khắc Khiêm, không phải bà nội, lão nhân gia không cần phải chịu trách nhiệm, sau khi thận trọng tự hỏi, Uông Mộ Di rốt cục ra quyết định..... “Ở trước mặt bà nội, chúng ta là vợ chồng, nhưng sau khi đóng cửa lại, anh ngủ sàn tôi ngủ giường” Cô muốn hoàn toàn chấp hành cái gọi là “Ở riêng”.

“Không thành vấn đề, mặc kệ em muốn anh ngủ ở phòng thay quần áo hay là ngủ toilet, anh đều đồng ý.....”

Khi anh dùng đôi mắt hắc bạch phản minh (đen trắng rõ ràng) tĩnh định nhìn cô, Uông Mộ Di cảm thấy một trận rung động, vội vàng chợt dạ quay đầu đi chỗ khác, giả bộ trấn định nói: “Không, không cần cảm tạ, tôi làm như vậy đều là vì bà nội.”

“Anh biết, anh đương nhiên biết, em vẫn đều thiện lương hiểu lòng người như vậy, bằng không, bà nội sẽ không thích em như vậy.” Hắn nhanh chóng đứng dậy, “Di, anh đi trước giúp em đem đồ đạc về nhà, sau đó sửa sang lại một chút, bà nội rất nhanh sẽ đến.”

“Không cần chuyển, dù sao chính là vài ngày mà thôi, tôi mang vài món quần áo là tốt rồi.”

Thường Khắc Khiêm cũng không miễn cưỡng, “Được.” Anh không nghĩ làm cho thật chặt, cô nguyện ý giúp anh, liền chứng minh trong lòng cô còn có anh, như vậy là đủ rồi.

Cùng Hồng Đình Đình giải thích hiệp nghị hợp tác của hai người xong, Thường Khắc Khiêm lập tức nắm chặt tay Uông Mộ Di, bước nhanh rời khỏi phòng luật sư, để lại Hồng Đình Đình kinh ngạc không thôi.

Uông Mộ Di thực tự nhiên để cho anh nắm tay cô, cũng đã quên giẫy dụa, “Không cần đi sân bay đón mẹ cùng bà nội sao?”

“Bà nội nói như vậy thực phiền toái, không cho anh đi, bắt quá anh đã sắp xếp xe đi sân bay đón, cho nên chúng ta động tác tốt nhất nhanh một chút.”

Thường Khắc Khiêm quay đầu nhìn cô một cái, lộ ra nhọt nhọt mỉm cười, bước chân chuyển từ đi bộ sang chạy chậm chậm, làm cho Uông Mộ Di đành phải đi theo hắn, rào nhanh chân lên. “Chậm một chút, Khắc Khiêm, em đang đi giày cao gót!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bất ngờ không kịp phòng bị lao đảo một cái, cô nghĩ mình nhất định sẽ có nụ hôn để đòi với đất mẹ, may mắn, cánh tay rắn chắc lập tức nắm ở eo nhỏ của cô, đúng lúc giúp cô ổn định trọng tâm, cô tựa vào trong lòng Thường Khắc Khiêm, chưa kịp định thần trừng lớn ánh mắt, dùng sức hà mồm thở gấp.

“Thực xin lỗi, chân em có bị thương không?” Hắn thân thiết vội hỏi.

Lắc lắc đầu một cách ngốc nghếch, tiếng như muỗi kêu, “..... Không, không có.”

Nghe được câu trả lời của cô, mày rậm nhíu lại mới nhẹ nhàng mở ra, “Vậy là tốt rồi, không chạy, anh dắt em chậm rãi đi, xe để ở phía trước.”

“Vâng.” Bàn tay gầy nhỏ bị bàn tay lớn ấm áp của anh bao lấy, Uông Mộ Di không biết nên hình dung tâm tình chính mình giờ phút này như thế nào, cảm giác giống như trở lại khi hai người lần đầu tiên gặp mặt chân tay luống cuống, chỉ có thể tùy ý để anh dẫn mình, từng bước một đi về phía trước.

Cô nhìn bóng dáng anh, trong lòng, trong mắt tràn đầy hoang mang.....

Anh vài lần quay đầu coi chừng bước đi của cô, khuôn mặt tuấn dật luôn mang theo một chút cười yếu ớt.

Chờ xem, mặc kệ phải tốn bao nhiêu thời gian, cho dù hao hết sức lực để chờ đợi, anh đều phải đem em một lần nữa trở lại, còn muốn chứng minh anh là người đàn ông đáng giá cho em phó thác cả đời!

Bởi vì lo lắng đến lúc đó có vấn đề, hơn nữa bà nội trải qua hơn mười mấy giờ bay đường dài, trở lại Đài Loan đã là buổi tối, Thường Khắc Khiêm cùng Ưông Mộ Di lựa chọn cùng nhau làm việc nhà và nấu ăn, dùng phương thức ấm áp nhất hoan nghênh hai vị trưởng bối đến.

“Nha đầu, nói cho bà nội, Khắc Khiêm có khi dễ con hay không?” Dáng vẻ bà nghiêm túc mà thành thật.

Ưông Mộ Di còn tưởng rằng cô biểu hiện không đủ tự nhiên, bị lão nhân gia nhìn ra manh mối, chạy nhanh bồi cười, “Không có, thật sự không có, con có thể thể với trời!”

Bà nội nở nụ cười, “Vây là tốt rồi, thằng nhóc này nếu dám khi dễ con, ta lập tức thỉnh xuất gia pháp đánh cho nó mông nở hoa.”

“Mẹ, ăn cơm trước, ăn no lại tán gẫu.” Mẹ Thường Khắc Khiêm lên tiếng nhắc nhở.

“Được, ăn cơm liền ăn cơm, cơm nước xong, nhìn xem bà nội mang quà gì cho các con.”

Đột nhiên, Thường Khắc Khiêm gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát Ưông Mộ Di, không chỉ cô kinh ngạc, liền ngay cả bà nội cùng mẫu thân cũng vẻ mặt không thể tin nhìn về phía anh.

Thường Khắc Khiêm nhìn thấy ánh mắt của ba người phụ nữ, không cần nghĩ ngợi lại đúng lý hợp tình nói: “Mộ Di cô ấy không ăn cá.”

Dứt lời, hai vị trưởng bối nở nụ cười, nhưng về phần người nào đó được cho là không ăn cá, khuôn mặt nhỏ nhắn đang hồng rực, xấu hổ cúi xuống, nhìn không được ở trong lòng nói thầm, Thường Khắc Khiêm, diễn trò liền diễn trò, có cần cố sức như vậy không?

Qua một hồi lâu, cô thật vất vả hơi chút ổn định nỗi lòng, cảm thấy mặt mình bớt nóng, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, “Bà nội, canh đậu hũ này ăn với cơm thực ngon nha, bà ném thử đi.” Cô giúp bà nội múc một muỗng, cũng đưa một muỗng đến trong bát mẹ chồng, “Mẹ, mẹ cũng ném thử đi, xem hương vị được không?”

Hai người lập tức múc một muỗng thử, không hện mà cùng giơ ngón tay cái lên, thay nhau khen ngợi.

“Vì sao anh không có? Anh cũng muốn!”

Thường Khắc Khiêm giống đứa nhỏ đòi kẹo, trực tiếp cầm chén tiến đến trước mặt cô, hại Ưông Mộ Di khuôn mặt nhỏ nhắn lại lần nữa hồng lên, vội vàng giúp anh múc một thìa canh đậu hũ, nghĩ mau mau trốn anh.

Ai ngờ Thường Khắc Khiêm diễn trò đến nghiện, ăn rất nhiều đồ ngon, còn thẳng thắn la hét đây là nhân gian mỹ vị ngon đến mất hồn, hại cô ở trước mặt bà nội cùng mẹ anh siêu cấp ngượng ngùng, hận không thể trốn xuống dưới gầm bàn.

Ưông Mộ Di âm thầm nhắc nhở chính mình, tuyệt đối không thể bởi vì động tác nhỏ này mà mềm lòng với anh, bọn họ là vợ chồng đã ở riêng, tùy thời đều có thể ly hôn, những việc làm này thuần túy là tiết mục diễn xuất vì trấn an bà nội, cô tuyệt đối kiên trì giữ vững lập trường!

Dùng bữa tối xong, cô giúp mọi người pha trà thơm, còn cảm điểm chút đồ ăn nhẹ, bốn người an vị ở trên sofa phòng khách tán gẫu chút việc nhà, bởi vì sợ bà nội cùng mẹ quá mệt mỏi, không đến mười giờ, liền đều tự trở về phòng rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi.

Thường Khắc Khiêm ở phòng tắm rửa mặt, trần trọc nghe được tin tức Hoàng Ý Như thật vất vả bãi bình một nhà lớn nhỏ, cấp tốc gọi điện thoại đến đây, ngay mở đầu liền dặn dò cô, “Trời ạ, Ưông Mộ Di của tôi nha, cậu không phải nói quyết làm quà hồng cứng rắn sao? Như thế nào lại tốt như vậy, tùy tiện liền đáp ứng yêu cầu của anh ta? Có bản lĩnh, bà nội anh ta để anh ta tự mình thu phục, vạn nhất anh ta lại dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa cậu, cậu làm sao bây giờ?”

“Mình đáp ứng anh ấy, thuần túy là vì bà nội.”

“Tốt nhất là thế đi. Nghe này, nếu anh ta muốn mượn cơ giải thích cái gì với cậu, cậu tuyệt đối không thể bởi vì nhất thời mềm lòng, liền dễ dàng tin tưởng anh ta, bằng không, cậu đời này đừng mơ tưởng chạy khỏi lòng bàn tay anh ta, biết không?” Hoàng Ý Như cảm thấy tính cô rất dễ dàng tin tưởng người khác, đành phải không ngừng đe dọa cô, để tránh cô làm ra quyết định sẽ hối hận về sau.

“Mình biết.”

“Biết là một chuyện, đêm đen còn dài (thiên nhất hắc-trời một màu đen), cùng ngủ trên giường, không hiếm gặp đàn ông giờ thủ đoạn lừa gạt.”

Cô bị bạn tốt niệm như vậy da đầu có chút run lên, “Ý Như, cậu nghĩ đi đâu vậy, chúng mình sẽ không cùng ngủ trên giường, mình ngủ giường còn anh ấy ngủ sà, nước giếng không phạm nước sông.”

“Mình chính là lo lắng thôi!”

“Minh biết, cậu giống như là mẹ thứ hai của mình, cậu thực quan tâm mình, nhưng là, cũng không thể khản trương như vậy chứ?”

“Nói cái gì mình là mẹ cậu, a, Ông Mộ Di, cậu dám chiếm tiện nghi của mình a!” Hoàng Ý Như ồ ào kháng nghị.

“Ha ha.....”

Thường Khắc Khiêm đi từ phòng tắm ra, liền thấy cô cầm di động, lộ ra cả bướng bỉnh tươi cười, nhất thời ánh mắt tối sầm lại....

Là ai? Là tên kia sao? Anh bất động thanh sắc làm bộ trải giường chiếu, cố ý ở bên giường đi tới đi lui, cao cao vảnh tai tai cẩn thận nghe. (TL & Min : =)))

“Được rồi, Ý Như, thời gian không còn sớm, ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm a!”

Nghe thấy tên bạn cô , Thường Khắc Khiêm lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoá ra là cô cùng chị em tốt nói chuyện phiếm, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.....

Buổi tối đầu tiên Ông Mộ Di về nhà, bọn họ mỗi người một chỗ, cô nghĩ phải mất nhiều thời gian mới có thể thích ứng, nhưng kỳ lạ là, cô chỉ nằm lại chỗ của mình, cảm giác quen thuộc đã lâu cùng an toàn cũng đồng thời trở lại, rất nhanh liền ngã vào mộng đẹp.

Ngược lại Thường Khắc Khiêm ngủ ở trên sàn , quay trái quay phải, thế nào cũng ngủ không được, không phải bởi vì không thoải mái, mà là anh quá vui, mắt không hề buồn ngủ, mở lớn nhìn trần nhà cả đêm. (TL:

)

Cô không ở nhà mấy ngày nay, mỗi buổi tối đối với anh mà nói đều là dày vò. Mỗi lần bay trở về, nhìn giường đôi rộng lớn trống rỗng, anh đều đau đớn không thôi, có vài lần anh thả rằng ngủ trên sofa phòng khách, cũng không muốn một mình nằm ở trên giường, chỉ sợ lại nhớ tới cô.

Cô là thuốc an thần của anh, là một phần của anh, thiếu cô, anh sẽ không là Thường Khắc Khiêm đầy đủ.

Tuy rằng anh hiện tại nằm trên sàn, cùng cô trong lúc đó vẫn là có một đoạn khoảng cách, nhưng là chỉ cần ngửi thấy hương thơm của cô, anh sẽ thực thỏa mãn, thực vui vẻ, thật sự!

Anh vui vẻ cười, mơ mơ màng màng trong lúc đó, giống như đang ngủ, lại giống như đã thanh tỉnh, trong đầu tràn ngập mộng đẹp, trong mộng có anh, còn có Mộ Di, hai người thật ngọt ngào, anh tham lam nghĩ, nếu đây là mộng, anh tình nguyện vĩnh viễn không cần tỉnh lại.....

Kháu kháu... “Khắc Khiêm? Nha đâu?”

Tiếng đập cửa ngắn gọn hữu lực quấy nhiễu thần kinh mất cảm của Thường Khắc Khiêm, hơn nữa nghe được tiếng nói ngoài cửa đang gọi xong, anh cả người chấn động, không nói hai lời chạy nhanh nhảy người lên, giống như kiện tướng thể dục thể thao, liền chạy hướng trên giường chui vào chăn, Ông Mộ Di trong lúc ngủ mơ thình lình bị ôm làm bừng tỉnh, bản năng gây dựa thét chói tai.

“Ngô.....” Cô mở to mắt vừa thấy, phát hiện Thường Khắc Khiêm cách cô thật gần, còn bá đạo vuron đại chương che miệng cô, cô tưởng rằng anh sẽ làm gì xằng bậy, cho nên đối với anh hét lại chửi (thúc, đá,...đánh nói chung là dùng tay tác động lực khiến người bị thương), ước gì một cước đá thẳng mặt anh! (TL : wa’ bạo lực, tính huỷ dung Khiêm ca ak, Min nhi!... Min : >”

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Tuy rằng đã tám mươi tuổi, nhưng sức sống của bà nội thật sự là làm cho Ông Mộ Di cảm thấy không bằng.

Ngay từ đầu cô còn lo lắng, Khắc Khiêm có nhiệm vụ, cô cũng có công việc ở công ty mạo dịch, bà nội cùng mẹ Thường Khắc Khiêm hai người mỗi ngày ở nhà, nhất định cảm thấy nhàm chán. Đang tính xin nghỉ vài ngày, hảo hảo bồi bồi hai vị trưởng bối, bà nội vừa nghe, lập tức hào sảng vung tay lên.....bác bỏ, không cho bồi.

Không phải bà nội khách khí, mà là hai vị trưởng bối này từ lúc trước khi về Đài Loan đã gọi điện thoại hẹn bạn bè, hành trình trở về kín mít, tuyệt không thừa thời gian biểu của một nghệ sĩ nổi tiếng.

Về phần hai hậu sinh tiểu bối của chúng ta thì cứ việc an tâm đi làm, chỉ cần mỗi ngày về nhà nhớ rõ mở lỗ tai ra ngoan ngoãn nghe bà nội cùng mẹ chia sẻ những điều mất thấy tai nghe hôm đó.

Đúng rồi, bà nội và mẹ hôm nay cùng bác chồng uống trà, bà nội nói lúc về có mang chút mỹ vị trà liệu giúp bữa tối thêm đồ ăn, kể đó còn trêu ghẹo dặn dò Khắc Khiêm, muốn ăn thì mau bay trở về, chọc anh dờ khóc dờ cười.

“Bà nội, thời gian bay không phải con định, sao có thể nói muốn sớm một chút trở về, là có thể sớm một chút trở về?”

Anh hôm nay có năm chuyến tới Hongkong, địa điểm không xa, nhưng tới tới lui lui năm lần, sợ là cũng tốn không ít thời gian.

“Ha, ta đây cũng mặc kệ, con không kịp, ta cho nha đầu ăn một mình.”

Nghĩ đến Thường Khắc Khiêm ở đầu kia điện thoại bộ dáng bức mình, Uông Mộ Di liền nhin không được muốn cười, đầu cúi gập, hai vai bởi vì nén cười mà run nhè nhẹ.

“Mộ Di, Mộ Di?” Dương Hòa Thực gọi liên hai tiếng.

Uông Mộ Di mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, phát hiện hân đang ở đối diện nhìn mình, cô có chút ngượng ngùng cười cười.

A, nghĩ đến chuyện trà liệu của bà nội, cô căn bản hoàn toàn không nghe học trưởng đang nói chuyện gì.

Không có biện pháp, học trưởng vẫn đang giảng về biến động dự thường của thị trường cổ phiếu Mỹ, còn nói ánh mắt của hân tinh chuẩn như thế nào, không thua Buffett, cho dù ở trong điều kiện rối rắm, vẫn là buôn bán thu lời không ít tiền, một đồng từ ngữ thương mại hoa lệ ở bên tai cô bay tới bay lui, khiến đầu óc cô choáng váng, thực tự nhiên đem toàn bộ tâm tư bay tới bữa tối trà liệu hôm trước.

Học trưởng là phần tử tinh anh có ô áp đã tâm lớn, cùng loại tiểu nữ nhân dễ dàng an phận như cô tự nhiên không thể đánh đồng, nhưng hân mỗi ngày đều phải tìm cô cùng nhau ăn cơm trưa, mỗi ngày đều bức cô đọc lướt qua cái tri thức gì gì đó, nói thực ra, làm cho cô cảm thấy rất áp lực.

Cẩn thận ngẫm lại, Khắc Khiêm hình như chưa bao giờ thao thao bất tuyệt nói về kiến thức phi hành hay dùng các từ chuyên ngành, cũng không từng bức bách cô nhất định phải hiểu biết nội dung công việc của anh.

“Mộ Di, em còn chưa trả lời anh?”

“A, học trưởng, thực có lỗi, xin hỏi anh vừa mới nói cái gì?” Cô xấu hổ hỏi.

“Anh nói, anh có hai vé xem buổi diễn ‘Đài Bắc yêu nhạc’, tối nay chúng ta cùng đi nghe đi.” Dương Hòa Thực duy trì nét cười, làm bộ như lơ đãng đem tay mình phủ lên tay của cô.

Uông Mộ Di hoảng sợ! “Học trưởng, thật có lỗi, em không thể đi cùng anh.” Cô không dấu vết rút tay về, sau đó đưa ra sau lưng dùng sức ma sát.

“Vì sao? Nghe nhạc có thể bồi dưỡng khí chất, anh tương lai không phải chỉ là một quản lý nhỏ nhỏ của công ty mạo dịch, chúng ta đều phải cùng nhau tiến bộ mới được.”

Cùng nhau tiến bộ? Vì sao? Uông Mộ Di nghiêng đầu, thập phần buồn bức khó hiểu. Chẳng lẽ, hân cảm thấy cô thực không có khí chất, cho nên cần nghe âm nhạc để bồi dưỡng?

“Em đương nhiên hiểu được yêu cầu cùng dã tâm của học trưởng đối với chính mình, nhưng là em thật sự không thể đi, sau tan tầm ta phải lập tức về nhà mới được, bà nội còn chờ em cùng nhau ăn cơm” Cô không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời.

Bà nội? Thì ra cô còn có bà nội a! Đáng giận, Dương Hòa Thực tuy rằng trong lòng không khỏi hờn giận nhưng vẫn là miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, lộ ra biểu tình khoan dung độ lượng, “Vậy lần sau đi!”

Uông Mộ Di không có phát hiện về mặt biến hóa của hân, trong lòng vẫn cầu nguyện có thể nhanh chút về công ty, không cần luôn ở chung một chỗ với hân, thật vất vả rốt cục ăn xong cơm trưa, bọn họ chậm rãi trở về công ty, dọc theo đường đi cô cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể bảo trì trầm mặc, không được tự nhiên lắm.

Bọn họ rõ ràng chính là học trưởng và học muội, nhưng ở chung cũng rất không được tự nhiên. Vì sao? Uông Mộ Di suy nghĩ trăm lần cũng không thể giải thích. Chẳng lẽ thật sự chính là bởi vì không phù hợp?

Trước kia cùng Khắc Khiêm đi trên đường, có khi bọn họ cũng không nói chuyện, nhưng vì sao cô vẫn có một loại cảm xúc yêu thương ngọt ngào?

Ai, cô điên rồi sao, làm sao có thể đem hai người hoàn toàn bất đồng ra so sánh? Cô lắc đầu, rừ rừ những suy nghĩ vơ vẩn trong óc ra.

Trong lúc chờ thang máy, trùng hợp gặp được Lê Anh tỹ, Uông Mộ Di theo bản năng dựa vào hướng cô ấy, hoàn toàn đã quên Dương Hòa Thực cũng ở đó, một hồi đến văn phòng, Lê Anh tỹ lập tức dừng chuyện trò vui vẻ, không như lúc chuyện trò trong thang máy, nghiêm túc hỏi: “Em cùng Dương quản lý đang hẹn hò?”

“Gì? Làm sao có thể, chị đừng hiểu lầm!” Uông Mộ Di cảm thấy buồn cười.

“Nếu không phải, Dương quản lý vì sao ba ngày hai bữa đều tìm em cùng nhau ăn cơm?”

“Hắn là vì anh ấy là học trưởng đại học của em, cho nên có vẻ chiều cổ em một chút, nhưng chúng em thật sự không phải người yêu.” Cô thực khẳng định nói. Cô đối với học trưởng không có cảm giác động tâm, hướng hồ, cô bây giờ còn là phụ nữ đã kết hôn, không có tâm tình yêu đương.

“Vây là tốt rồi, hai người tốt nhất vẫn nên bảo trì khoảng cách.”

“Làm sao vậy?” Uông Mộ Di không hề tâm cơ hỏi.

“Tóm lại..... Ai, chị nói cho em, em đừng nói cho người khác nha, bởi vì chị cũng là không cần thận nghe được, Dương quản lí rất có khả năng trở thành Phò mã gia.” Trần Lệ Anh thần bí hề hề bám vào bên tai cô nói.

“Nếu vậy thật tốt lắm a, hắn là nên chúc mừng anh ấy mới đúng.” Uông Mộ Di nói như lẽ đương nhiên.

Nghe được câu trả lời của cô, Trần Lệ Anh cuối cùng tin tưởng cô và Dương Hòa Thực thật sự không có gì, bằng không, dám cùng công chúa tranh chồng, chết như thế nào cũng không biết.

Mà chuyện này, cho đến lúc tan tầm, rất nhanh đã bị Uông Mộ Di ném ra sau đầu.

Thường Khắc Khiêm quả nhiên không kịp về đúng bữa tối, mỹ vị trà liệu thực tự nhiên vào bụng Uông Mộ Di, bất quá, cô vẫn rất có lương tâm đem đồ ăn khác đều để lại một phần, để cho anh ăn khuya.

Đang bồi bà nội và mẹ chồng ở bên trong phòng khách xem tivi nói chuyện phiếm, màn ảnh tivi đột nhiên xuất hiện dòng tin nhanh chạy lướt qua.....

Chuyến bay của hãng Hàng không Hoàn Mỹ kinh hồn trở về địa điểm xuất phát, có người uy hiếp!

Uông Mộ Di vừa thấy, sắc mặt đại biến, chạy nhanh cầm lấy điều khiển từ xa chuyển tới kênh tin tức, thẳng đến cuối cùng chứng thật chuyến bay đã loại bỏ nghi ngờ về an toàn, thuận lợi cất cánh trở về, bất an mới rồi cũng tạm lắng xuống.

“Không có việc gì là tốt rồi, ai, người bây giờ rốt cuộc suy nghĩ cái gì đâu? Vì sao lại đi đe dọa uy hiếp?” Bà nội lắc đầu, cảm thấy mệt nhọc, liền đứng dậy trở về phòng nghỉ ngơi.

Uông Mộ Di đưa hai vị trưởng bối về phòng rồi cũng trở lại rửa mặt chải đầu xong nằm ở trên giường, tâm lại vẫn bình bịch bịch kịch liệt nhảy lên.

Cô ngủ không được, xem tin tức báo chuyến bay đã thuận lợi cất cánh trở về, nhưng không thấy Thường Khắc Khiêm bình an về nhà, cô như thế nào cũng không thể an tâm.

Cô chán ghét chính mình quan tâm anh, song giây tiếp theo, cô vẫn ra khỏi phòng, ngồi ở trên sofa phòng khách chờ anh.

Cô rốt cuộc là bị làm sao vậy? Không phải nói là đồng kích sao, hơn nữa cô rõ ràng đã tự nhắc nhở bản thân, tuyệt không để lại người đàn ông này gặt gao ăn, nhưng là vì sao chỉ cần một chút gió thổi cô lay, lòng cô đã đầu hàng.

Cô muốn che giấu việc chính mình để ý chuyện của anh thật, tính trốn trở về phòng, nhưng là mới đứng dậy, liền thấy mẹ chồng ra khỏi phòng. “Mẹ, sao còn chưa ngủ nha?”

“Con đang đợi Khắc Khiêm?”

“Không phải, con chỉ là đi ra uống chén nước thôi.” Cô lấy lý do.

“Nước đâu?” Thường mẫu buồn cười hỏi.

“Ách.....” Bại lộ, cô quả nhiên không thích hợp với việc nói dối.

Thường mẫu đi tới, ngồi xuống trên sofa, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, ý bảo cô cũng ngồi đi, Uông Mộ Di đành kiên trì, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Thật nhanh, vài ngày nữa sẽ về nước Mỹ.”

“Mẹ, sao lại chỉ ở có bấy nhiêu ngày?”

“Bà nội trở về gặp bác sĩ, kỳ thật lần này không phải bà nội âm ỷ vô luận như thế nào đều phải trở về thăm con cùng Khắc Khiêm, mẹ nguyên bản là không tính đưa bà trở về, dù sao bà tuổi đã lớn, bay đường dài với bà mà nói quá mệt mỏi. Nhưng bà nội cũng thông minh, gọi anh của Khắc Khiêm đưa bà đi khám, để cho bác sĩ thay bà đưa thư, đảm bảo khỏe mạnh, bức mọi người gặt đầu.”

Thường mẫu lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói.

“Bà nội phi thường có chủ kiến, hơn nữa rất có năng lực hành động.”

“Cũng không phải là sao! Bất quá, ta nói Mộ Di nha, uy khuất con rồi.” Thường mẫu dặt tay cô, vỗ nhẹ nhẹ.

“Mẹ?” Ông Mộ Di khó hiểu nhìn bà, lo lắng mẹ có phải hay không nhìn ra cái manh mối gì ?

“Khắc Khiêm bởi vì công việc thường xuyên vắng nhà, con một mình trông nhà, rất nhiều chuyện đều dựa vào chính mình, còn phải lúc nào cũng khắc khổ vì an nguy của nó mà nóng ruột nóng gan, thật sự là làm khó con, để con trả giá như vậy....”

“Mẹ.....”

“Mẹ làm sao có thể không hiểu, cái loại tư vị chịu khổ sở này, trước kia ba Khắc Khiêm chỉ cần ngẫu nhiên hơi mệt mỏi, mẹ liền đẩy mình mật vàng (lo lắng), huống chi Khắc Khiêm còn suốt ngày bay trên trời, vừa mới nhìn đến tin tức kia, con nhất định là rất sợ hãi đi, mẹ thấy con mặt mũi trắng bệch.”

Ông Mộ Di không được tự nhiên sờ sờ mặt, không nghĩ tới sẽ bị mẹ nhìn thấu tâm tư, nhưng may là việc đóng kịch không có sơ hở. “Không sao mà.”

“Không giả bộ với mẹ, mẹ nhìn ra được.”

“Biết làm sao được, đây cũng là công việc anh ấy thích nhất.” Cô cười khổ trả lời.

“Mộ Di, mẹ thật sự muốn thay Khắc Khiêm cảm ơn con, có thể thông cảm cho nó như vậy, nghĩ đến các con cũng kết hôn hơn nửa năm, có nghĩ đến việc sinh con hay không?”

Trong lúc nhất thời, Ông Mộ Di không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể mỉm cười cho qua.

“Mẹ không phải muốn thúc giục các con, chỉ là muốn nói khi nào con mang thai, không bằng sang Mỹ dưỡng thai đi, mẹ có thể giúp Khắc Khiêm chiếu cố con, thời điểm sinh con cũng sẽ không luống cuống tay chân, vợ chồng mới các con chính mình cũng sẽ không được để ý.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.” Cô thực cảm kích mẹ thương cô, xót cô như vậy, mẹ để không còn, cô đã thật lâu không được quan tâm như vậy.

Lúc này, tiếng mở cửa đột nhiên vang lên....

“Khắc Khiêm đã về, con bồi nó ăn khuya đi, mẹ đi ngủ trước.” Không muốn quấy rầy vợ chồng son ở cùng một chỗ, Thường mẫu lập tức đứng dậy trở về phòng.

“Mộ Di, sao đến giờ còn chưa ngủ?” Tiến vào cửa, Thường Khắc Khiêm liền thấy Ông Mộ Di còn ngồi ở phòng khách, kinh ngạc hỏi.

“Vừa cùng mẹ tán gẫu, ách..... Em đi giúp anh đem hâm lại đồ ăn khuya, anh đi tắm trước đi, rất nhanh là có thể ăn.”

“Mộ Di...” Anh gọi nhỏ, lập tức buông cặp, cất bước tiến lên, không khỏi phân trần, thân thủ đã đem cô kéo vào trong lòng.

“Anh.....” Cô không nghĩ tới anh làm như vậy, mắt thẳng băng, lao vào trong lòng anh, một cổ hơi thở mạnh mẽ chuyên chú tức thì vây quanh cô.

“Bị tin tức dọa đến phải không? Sắc mặt em thật khó coi.”

“Mới không phải!” Cô thề thốt phủ nhận lời anh.

Biết cô da mặt mỏng, anh cũng không kiên trì, “Được rồi, anh biết em không có, nhưng là một có thể gặp được em, anh thực vui vẻ.”

Thật vậy chăng? Ông Mộ Di rất muốn hỏi như vậy, lại quật cường cắn môi, đem lời nói đã ra đến miệng nuốt trở vào.

Lòng của cô kỳ thật rất mâu thuẫn, oán anh lại yêu anh, hai loại tâm tình hoàn toàn bất đồng, hóa thành hai cỗ lực lượng bất đồng, không ngừng ở trong thân thể cô đấu đá.

Cuối cùng, cô đã điều đem chính mình không có đẩy anh ra, quy tội anh ôm quá chặt, mà cô lại quá yếu! (TL: tất cả chỉ là nguy biện

=)))

Từ siêu thị đi ra, Ông Mộ Di như thế nào cũng không đoán được chính mình lại gặp Hứa Mai Lâm.

Nói đến thật đúng là bất khả tư nghị (không thể lý giải), cô và Hứa Mai Lâm vốn không quen biết, chỉ có ở nửa năm trước gặp qua một lần, không nghĩ tới cô cư nhiên có thể ở trên ngã tư đường người đến người đi, liếc mắt một cái liền nhận ra cô ấy, nhưng bất quá trí nhớ siêu tốt hiển nhiên không chỉ có cô, Hứa Mai Lâm cũng là như vậy.

Hai người cứ như vậy không tiếng động nhìn nhau một hồi lâu, thẳng đến khi Hứa Mai Lâm hướng chủ quán bên cạnh liếc mắt một cái, hỏi: “Ăn kem hay không? Tôi vừa vận có thể mua một tặng một.”

Nói xong, cũng không chờ Ông Mộ Di trả lời, liền đi trước vào một quán kem bên lề đường.

Ông Mộ Di nghĩ rằng chính mình cũng không thể không có lễ phép đi thẳng không chào hỏi, cũng trấn tĩnh lại, theo đuôi đi vào.

Gọi hai ly kem lớn xong, Hứa Mai Lâm tìm cái bàn ngồi xuống, đem một ly đưa cho Uông Mộ Di, Uông Mộ Di tính tính rồi đưa tiền đến trước mặt cô. Hứa Mai Lâm lộ ra một chút cười yếu ớt, cũng không khách sáo chối từ, đem tiền bỏ vào ví đồng thời lấy ra một đồng năm hào đưa lại.

Hoà đơn hai bên thoả thuận xong, rõ ràng.

Hai người vẫn là không nói gì, thẳng đến ăn vài miếng kem, Hứa Mai Lâm thỏa mãn, thế này mới có hưng trí nói nói, “Hai người khi nào thì ly hôn?” Cô hoàn toàn không quanh co lòng vòng, mở miệng liền trực tiếp đánh vào trọng điểm.

Uông Mộ Di đột nhiên cảm thấy tâm tính thiện lương của mình giống như bị người lấy kim đâm một cái, phi thường không thoải mái, nếu là cô cách đây không lâu, thật sự sẽ tay chân hoảng loạn, không biết làm sao, nhưng là, trải qua việc kích thích này cùng với lời dạy dỗ của những người bạn tốt, cô cũng học được một chút kỹ xảo phản kích, hơn nữa thời điểm đối mặt người thứ ba.....

Cô lạnh lùng tà liếc Hứa Mai Lâm một cái, “Cô thực vội sao? Kia thật có lỗi, cố gắng đợi thêm chút đi.”

Cô trả lại một đòn đẹp mắt.

Hứa Mai Lâm đầu tiên là ngẩn ra, sau chợt cười to. “Cô cùng bộ dáng Khắc Khiêm ca hình dung có điểm chênh lệch.”

“Tôi đây chỉ có thể bị ai nói, anh ấy chưa từng hạo hạo nhận thức tôi.”

“Anh ấy nói, anh ấy đem cô nghĩ đến thật quá tốt đẹp, ở trong miệng anh ấy, cô cơ hồ như là tiên nữ không có thật hiện diện giữa nhân gian khói lửa, ngoan ngoãn lại ôn nhu, tính tình như nước, Nhưng xem ra gặp mặt mới thấy, cô ‘Đúng’ thật sự, một chút cũng không thua một con mèo nhỏ giận dữ.” Hứa Mai Lâm nói xong, sờ sờ tai mình, đem vành tai đeo khuyên trăn châu vòng vo chuyển, “Đúng rồi, cảm ơn cô, vòng tai này thế nhưng là bảo bối của tôi.”

Uông Mộ Di liếc mắt nhìn một cái. Không thể không nói, Hứa Mai Lâm rất thích hợp mang khuyên tai trăn châu, bắt quá, cô không muốn ca ngợi cô ta, cô cũng không độ lượng tới mức đi ca ngợi người phụ nữ tranh chồng của mình!

“Bạc hà sôcôla của cô ăn ngon chứ?” Hứa Mai Lâm hỏi.

Uông Mộ Di không có trả lời, đem ly kem của mình tới trước mặt cô, Hứa Mai Lâm cũng không khách khí, xúc một miếng to đưa lên miệng. “A, rất ngon, kem hỗn hợp như này quả nhiên có vẻ thích hợp cho hai cùng người ăn, có thể trao đổi cho nhau để thưởng thức.”

Tiếp theo, Hứa Mai Lâm cũng đem kem của mình tiến đến trước mặt Uông Mộ Di, cô cũng học Mai Lâm xúc một thìa đưa lên miệng.

“Cô rất thanh tú, ăn kem cũng là xúc từng miếng từng miếng mà ăn!” Hứa Mai Lâm nhìn cách ăn của cô, nhìn không được cảm thán.

“Rất lạnh.”

“Không lẽ cô không biết là như vậy thực thú vị sao? thống khoái giống như cãi nhau vậy.”

“Cãi nhau có cái gì tốt?” Chỉ biết khiến cho mọi người tâm tình không tốt, Uông Mộ Di ngạc nhiên thầm nghĩ.

“Ha, nếu không tốt, cô tại sao cùng Khắc Khiêm ca cãi nhau?”

Uông Mộ Di mặc danh kỳ diệu (không hiểu tại sao) bị đánh một đòn, nâng mặt, nhìn thẳng hướng Mai Lâm, ánh mắt giống như đang nói chúng tôi cãi nhau còn không phải vì cô?

Hứa Mai Lâm không có lảng tránh ánh mắt của cô, chỉ là không thèm để ý nhún nhún vai, “Được rồi, ôm lấy rồi để lại mùi nước hoa trên quần áo Khắc Khiêm ca là tôi.”

“Còn có khuyên tai.” Uông Mộ Di nhắc nhở.

“Đúng, còn có khuyên tai, nhưng là, tôi cũng không bảo hai người cãi nhau.” Hứa Mai Lâm tức giận lên tiếng, tiếp theo nhìn về phía Uông Mộ Di, thần nhiên kéo kéo miệng, “Kỳ thật, tôi còn rất hâm mộ hai người, có thể đối diện cãi nhau như vậy, thật xa xỉ, không giống một số người, muốn âm ỷ cũng không có người làm đối thủ.”

Là ảo giác của cô sao? Nếu không, cô làm sao có thể cảm thấy trong giọng nói của Hứa Mai Lâm có vài phần phiến muộn thần nhiên?

“Nếu luyến tiếc, lúc trước cô và Khắc Khiêm vì sao lại chia tay?” Uông Mộ Di cố lấy dũng khí hỏi.

“Lúc trước?” Đợi mi thanh tú của Hứa Mai Lâm nhấn lại, “A a ai, không đúng không đúng, tôi và Khắc Khiêm ca căn bản là không có gì lúc trước, cô nghe đâu được mấy cái chuyện bát quái này? Họ sẽ không nói tôi sau lưng bạn trai cùng Khắc Khiêm ca làm chuyện ái muội, có đứa nhỏ sau lại không rõ ràng cha đứa nhỏ là ai, cuối cùng không thể không phá thai chứ?” Cô dùng sức mở to hai mắt, miệng thoải mái tự nhiên giống như nói hôm nay thời tiết tốt lắm, còn nhìn không được vừa nói vừa cười.

“Cô như thế nào có thể không thèm quan tâm như vậy?” Uông Mộ Di đối với biểu hiện vẻ không chút để ý của Hứa Mai Lâm có chút buồn bực.

Lúc này, Hứa Mai Lâm đột nhiên nở ra tươi cười, ánh mắt ngưng tụ chậm chậm hỏi lại: “Cô muốn tôi để ý cái gì? Trước kia tôi vì chút lời đồn nhảm nhí này khóc lóc, liều mạng giải thích, kết quả như thế nào? Có người tin tưởng sao? Những người không ngừng tung tin đồn nhảm có dừng lại sao? Bọn họ hẳn là cảm thấy tôi chỉ là ngụy biện đi! Tựa như tôi nói tôi cùng Khắc Khiêm ca là trong sạch, cô có tin không?”

“Nhưng là.....”

“Nhưng là tôi để lại mùi nước hoa cùng tóc ở trên quần áo anh ấy, còn để khuyên tai trên châu roi trên xe anh ấy?” Hứa Mai Lâm bèn nhon trào phúng giúp cô nói cho hết lời.

Uông Mộ Di phút chốc ngậm miệng. Chẳng lẽ, thật là cô hiểu lầm sao? Nếu là như vậy, cô..... Đột nhiên mặt cô giống như có con kiến chạy qua chạy lại, râm rứt khó chịu, hàm răng nhin không được cắn chặt môi dưới.

“Nếu cô thật sự không cần Khắc Khiêm ca nữa, vậy đem anh ấy tặng cho tôi đi, muốn yêu thương anh ấy với tôi không hề khó, cho dù thật sự không thể yêu, hưởng thụ cảm giác được chiếu cố cũng không tệ, dù sao con người tôi không có lòng tham, cô hẳn là thực hiểu anh ấy, cho dù không thương đối phương cũng có thể đối xử thật sự tử tế, chỉ cần anh ấy cảm thấy là chuyện nên làm.”

Uông Mộ Di cẩn thận suy nghĩ. Cô ấy nói không có gì sai, Khắc Khiêm quả thật vừa chính trực lại thân mật, nếu không, sẽ không có người nhiều người thích anh như vậy. “Bạn trai của cô không ghen sao?”

“Ghen? Nếu muốn thế cũng phải xem số anh ấy có ghen được nữa không a!” Hứa Mai Lâm có chút đùa cợt nói.

Có số phận? Ý tứ là nói, bạn trai cô ấy đã..... Uông Mộ Di biểu tình nhất thời ngẩn ra.

“Sợ rồi sao, một người phụ nữ đã bị thương tổn nhưng lại phá lệ làm người yêu mến, ngày nào đó tôi thật sự nảy sinh ác độc đem Khắc Khiêm ca giành đến, đến lúc đó cho dù cô quý xuống cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không trả lại. Tôi không giống cô, không cần thái chấp tay nhường cho người khác. Người của tôi dù xấu xa, tôi không cần, cũng không đồng ý cho người khác để mất, dù có để tới hư thối tôi cũng vui vẻ.” Hứa Mai Lâm cố ý lộ ra biểu tình âm hiểm có sát khí.

“Cô vì sao muốn nói những lời này với tôi?” Uông Mộ Di cảm thấy cô là cố ý nói như vậy.

“Nói chuyện phiếm còn phải có chủ đề sao? Cũng không phải diễn thuyết.” Hứa Mai Lâm tức giận trả lời.

“Cô hy vọng chúng tôi làm lành?” Uông Mộ Di theo trực giác suy đoán.

Lẽ thường mà nói, nếu Hứa Mai Lâm thật sự cùng Khắc Khiêm ngoại tình, Hứa Mai Lâm khiêu khích cô như vậy, vạn nhất cô nổi giận, sống chết không cho Thường Khắc Khiêm li hôn, đối với Hứa Mai Lâm căn bản là không có lợi, khả năng duy nhất chính là..... hai người bọn họ vốn không phải là tình nhân.

“Hai người muốn làm lành hay không với tôi không có lợi ích gì, tôi thuần túy là bởi vì chán nhìn bộ dáng cầu xin không hay ho của Khắc Khiêm ca. Chẳng qua là vợ muốn ly hôn thôi. Thân là một phi công chuyên nghiệp, lại bởi vì tư tình nhi nữ (chuyện tình cảm), mỗi ngày tinh thần hoảng hốt, hoàn toàn không nghĩ có sinh mạng hai ba trăm người đều nắm ở trong tay mình. Những hành khách này không biết đã trên ai chọc ai mà lại phải chịu như vậy, tôi là bởi vì đồng tình với bọn họ, cho nên muốn làm chút việc công đức, có lẽ sau đó, người tôi yêu là có thể dài mệnh một chút, chuyện không có lợi là tôi tuyệt đối mặc kệ!” Hứa Mai Lâm đem chính mình nói như thể kẻ làm ăn.

Song sự việc như thế, Uông Mộ Di lại phát hiện có ẩn ẩn giấu thiên lương cùng sẵn sóc, cô hẳn là chính là loại người khẩu xà tâm phật (nguyên văn là dao nhỏ khâu đậu hủ tâm-nói như dao nhưng tâm như đậu) đi! “Cô thật sự là người nghĩ một đằng nói một nẻo.” Nhưng, thật sự rất đáng yêu.

“Tôi muốn tìm cô ăn kem, cô còn nắng tôi nghĩ một đằng nói một nẻo!” Hứa Mai Lâm không phục.

“Tôi là có trả tiền mà.”

“Chậc, Khắc Khiêm ca thật sự là mắt bị mù, lại còn nói người là tiểu quái quái? Còn không kém bà chanh chua nhiều lắm đâu!”

Uông Mộ Di vừa nghe, nhin không được nở nụ cười. Ai, ngồi mất nửa ngày mới biết, thì ra là hiểu lầm, một cho cô mấy ngày nay lại thương tâm rơi lệ, người cô đã trông như tờ giấy, hiện tại ngã lại thật đúng là không đáng.

Bất quá, anh ấy hẳn là cũng không chịu nổi đi..... Công việc bay qua bay lại đã nặng nề như vậy, còn bởi vì chút sự tình này mà phiền lòng. Nghĩ đến anh phải chịu dây vò, Uông Mộ Di không khỏi đau lòng.

Nhưng, thật sự rất vui, Khắc Khiêm không có phản bội cô, không có phản bội hôn nhân của bọn họ, nghĩ đến đây, cô nhin không được đỏ mắt.....

“Uy, uy, uy, biết chồng mình không ngoại tình sao cô lại thương tâm như vậy a? Cứ nhiên bày ra loại bộ dáng lả chảnh khóc này cho tôi xem làm chi a!”

Cô bị Hứa Mai Lâm khoa trương trên chọc cho bật cười, nước mắt đều rơi xuống, vội vàng ngượng ngừng lau nước mắt, tức giận liếc mắt một cái, “Cô chưa từng nghe qua vui quá mà khóc sao?” Cô hấp hấp cái mũi, dùng giọng mũi nồng đậm phản bác.

“Có nghe qua, nhưng cô cũng không phải Trung Nhạc Thấu*, chẳng qua là ông xã không ngoại tình thôi, có c_ũ khoa trương như vậy không?” Hứa Mai Lâm phi thường kinh thường. “Quên đi quên đi, tôi không hiểu tâm tình phụ nữ đã kết hôn, thích khóc thì khóc đi!”

(*: híc, hình như đây là tên 1 nv cổ đại -> cái nì là điển tích, Mìn sẽ cố gắng cập nhật khi tìm xong dữ liệu nha... ^^~)

Uông Mộ Di hít thở vài cái thật sâu, để cho tâm tình kích động bình tĩnh trở lại, khoe mắt dư quang lơ đãng nhìn thấy túi giấy bên cạnh chỗ ngồi Hứa Mai Lâm, thuận miệng hỏi: “Cô vừa mới đi hiệu sách về sao?”

“Ừ, mua Lawrence bawc Roch [tám trăm vạn loại chết].”

Uông Mộ Di cảm thấy ngạc nhiên, “Cô cũng xem Lawrence bawc Roch [tám trăm vạn loại chết]?”

“Ta thích nhất bộ ‘Matthew sử tặc’.”

“Ha, tôi cũng vậy!” Không thể tin che miệng kinh hô.

“Thiệt hay giả? Vậy cô có sách đó hông?”

“Cũng phải đầy vài hòm.” Trong đó còn có không ít là Khắc Khiêm lên mạng giúp cô tìm.

“Cho tôi mượn, cho tôi mượn.”

Hai người trao đổi điện thoại, còn chia sẻ không sách tâm đắc, trước khi rời đi, hai người đều có chút không nỡ.

“Thực xin lỗi, hiểu lầm cô.” Trước khi đi, Uông Mộ Di chân thành hướng Hứa Mai Lâm giải thích.

“Vi cô cho tôi mượn tiểu thuyết, tôi tha thứ!” Hứa Mai Lâm trêu ghẹo nói, không quên lại nhắc nhở, “Đúng rồi, ngẫu nhiên cùng ông xã câu kinh, làm nũng là quyền lợi của chúng ta a, cô cũng đừng vội vã tha thứ cho anh ấy, hiển nhiên phải thừa dịp này hảo hảo hưởng thụ cảm giác bị theo đuổi một lần nữa đi!”

Uông Mộ Di đầu tiên là không thể tin nhìn Hứa Mai Lâm, giây lát, nở nụ cười, nếu như Khắc Khiêm biết Hứa Mai Lâm cư nhiên giỡn giỡn cô như vậy, anh chắc chắn sẽ thờ phỉ phỉ tìm đối phương tính sổ!

Tuy nói cô không nên hiểu lầm Khắc Khiêm, nhưng ai bảo anh mỗi ngày đều ở trên máy bay mà quên ở bên cạnh vợ, hại cô một mình chịu t_hịch cùng cô độc. Thế nên mới có thể vì phát hiện trên quần áo anh có mùi nước hoa cùng tóc của người phụ nữ khác, liền tự mình dọa mình, tăng tăng lớp lớp hồ nghi.

Kỳ thật, phụ nữ đơn giản là muốn người yêu có thể để ý đến mình nhiều một chút, chỉ cần là một chút thời gian ăn cơm. Cô cũng không phải ngoại lệ, nếu Hứa Mai Lâm đề nghị như vậy, cô cũng không vội cùng Khắc Khiêm nói rõ.

Buổi tối về nhà, Uông Mộ Di như trước thường lui tới bàn Thường Khắc Khiêm giúp đỡ, chính là chỉ nghĩ đến Hứa Mai Lâm, cô đều nhìn không được muốn cười.

“Làm sao vậy?” Thường Khắc Khiêm nhìn bộ dáng quý dị cố nén ý cười của cô, khó hiểu hỏi.

“Không có.” Lắc đầu, cô ra về trấn định nói: “Ngủ ngon.” Tiếp theo liền kéo chăn đắp lên người.

Cảm giác được theo đuổi một lần nữa a, tốt, cô sẽ xem anh tính như thế nào một lần nữa theo đuổi cô!

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Cho nên hai người hiện tại.....”

Uông Mộ Di lần lượt ngó mặt các chị em một cái, cười yếu ớt nói: “Vẫn như trước, ở riêng.”

Ngày đó, đưa bà nội và mẹ chồng lên máy bay về Mĩ xong, trên đường về, cô và Khắc Khiêm cả nửa ngày đều không nói chuyện.

Diễn kịch cũng xong rồi, anh đúng hẹn đưa cô trở về, cô cũng không nói thêm cái gì, chuyện cùng Hứa Mai Lâm chạm mặt một chữ cũng không nói, nhìn

anh đè nén tâm tình của mình, vì cô bày ra phong độ đàn ông, tôn trọng quyết định của cô.

Trước khi cô xuống xe, hần hỏi: “Vẫn là bạn bè được không?”

Giọng nói của anh khàn khàn, cô nghe ra được ai đó kỳ thật thực luyến tiếc, nhưng cô chỉ gật đầu, lộ ra mỉm cười nhợt nhạt, rõ ràng trong mắt tràn ngập không muốn xa rời, hai hàng lông mày nhíu lại cơ hồ dính cả vào nhau, còn muốn dùng thái độ lịch sự như vậy nói chuyện với cô, cũng thật sự là làm khó anh rồi.

“Vây, anh có thể ôm em một cái không?” Hầu kết không ngừng lên xuống, lộ ra lo lắng thấp thòm trong lòng anh.

Cô hơi hơi nâng mi, nhưng nhìn thấy con người đen thành khăn cùng mong mỏi của anh, cô xoay người để anh ôm. Cô không phải người keo kiệt, cho anh một chút thỏa mãn nho nhỏ, cũng không phải không thể.

Nhưng thật ra Thường Khắc Khiêm biểu tình thực áp lực, động tác cũng rất kích động, buộc chặt hai tay, như là ước gì đem cô giữ lại trong lòng thật lâu, tiếng nói khàn khàn còn không quên tha thiết dặn dò bên tai cô, “Nhớ hảo hảo chiều cổ mình, phải nhớ ăn cơm, biết không?”

“Em không phải trẻ con” Nàng không biết nên khóc hay cười nói.

“Anh biết, chỉ là nhện không được nghĩ muốn dẫn dò em một tiếng, khi nào cần giúp đỡ, lúc nào đều có thể gọi điện thoại cho anh.”

Trong giọng nói để lộ ra thâm tình tha thiết, làm cho cô cảm động thoáng chốc mềm lòng, thiếu chút nữa sẽ cùng anh bắt tay thân thiện, “..... Được rồi.” Bất quá cuối cùng vẫn là cố nén trụ ghẹn ngào, đáp nhẹ một tiếng cho qua.

Người đàn ông này cũng thật là, ôn nhu dặn dò cô như vậy, rõ ràng là muốn lay động lòng cô.

Rất cục, anh buông cô ra, thả cô xuống xe.....

Lúc ấy, cô còn nghĩ rằng bọn họ tạm thời không thể liên lạc nhanh như vậy, cũng không nghĩ đến ngày hôm sau, cô ngay tại hộp thư phát hiện lịch bay của anh, cô cố ý giả bộ không hiểu gọi điện thoại hỏi anh, “Vì sao anh đem lịch bay của anh cho em?”

“Anh sợ em đột nhiên có việc tìm anh, lại lo anh không ở Đài Loan mà không dám gọi điện thoại, cho nên anh photo một tờ lịch bay cho em, khi không phải bay, anh nhất định đều mở máy, em lúc nào cũng có thể tìm đến anh.” Thường Khắc Khiêm cam đoan.

Câu “Lúc nào cũng có thể tìm đến anh” kia biến thành một con bọ nhỏ, tiến vào khám sâu trong lòng cô, không ngừng nhắc đi nhắc lại.

“..... Anh đến khi nào? Sao không ấn chuông cửa để em đi xuống lấy? Trên phòng bị không ghi địa chỉ, không dán tem, hiển nhiên là tự anh bỏ vào hộp thư.

“Giữa trưa hôm n, khi đó em đang đi làm.”

“Vây sao.”

Thật là, đừng tưởng cô ngốc, ngày hôm qua còn không có, hôm nay tan tầm trở về đã ở đó, không nghĩ cũng biết là quăng vào lúc ban ngày, chính là, cô có điểm thất vọng nho nhỏ, bởi vì không được nhìn thấy mặt anh.

Bất quá, thất vọng của cô kỳ thật không cần thiết, bởi vì đến đêm, Khắc Khiêm bay xong chuyến cuối cùng hôm đó từ Hongkong về Đài Bắc, liền khăn cấp mạng theo món của sao cô thích nhất, đi đến chỗ cô ở, lúc anh đến, vừa lúc có hộ gia đình mở cửa đi ra, anh liền tự mình đi vào, một hơi đi đến tầng cao nhất, ấn chuông nhà cô.

Cách một cánh cửa sắt nhìn thấy anh ở bên ngoài, cô tròn tròn mắt, cả người giật mình ngây ngốc nói không ra lời, qua vài giây mới hoàn hồn, mở cửa cho anh.

“Mang của sao cho em ăn khuya.”

Đưa hộp của cho cô xong, Thường Khắc Khiêm xoay người muốn đi, Ưông Mộ Di chạy nhanh gọi anh lại: “Em ăn một mình không hết..... Anh có muốn vào ăn giúp em không?”

Đôi con người đen sáng lấp lánh bình tĩnh nhìn anh, cái nhìn làm cho tâm Thường Khắc Khiêm đều âm lên, anh mặt mũi cười, vui vẻ đáp ứng.

Ưông Mộ Di đem của sao hâm nóng lại, trong căn phòng nho nhỏ thoáng chốc tràn ngập mùi thơm nồng đậm, vẻ ngoài ngon mắt, nhìn đến không nhịn được mà bắt đầu động tay. Buổi tối này, bọn họ sống vai gối trên sofa nho nhỏ cùng thức ăn trước bàn, cùng nhau ăn của sao nóng hổi.

Cô vốn yếu tay, Thường Khắc Khiêm không nói hai lời, chủ động nhận việc bóc cua, anh hoàn toàn không để ý chính mình mỡ dính đầy tay, cố gắng giúp cô bóc vỏ cua, để cô có thể ăn hết sức, Nhìn thấy bộ dạng thỏa mãn của cô, anh càng ra sức bóc, vỏ cua trên bàn rất nhanh chắt thành một ngọn núi nhỏ, cuối cùng rõ ràng ngay cả đồ ăn cũng giảm đi, anh trực tiếp đem thịt của mới bóc dứt vào miệng cô.

Cô hơi nghiêm mặt, thẹn thùng ăn mỗi miếng thịt của anh dứt, nhắm nháp không chỉ là hải sản thơm ngon, còn có tình ý của anh.

Cùng nhau ăn khuya xong, Thường Khắc Khiêm lại ngồi một hồi mới lưu luyến mà rời đi. Một đêm kia, Ưông Mộ Di trằn trọc khó ngủ, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh anh chuyên chú bóc cua, lòng của cô sẽ nhin không được bình bịch bình bịch kinh hoàng, nghĩ đến bộ dáng anh vui vẻ thấy cô ăn, hốc mắt của cô không kiềm chế được nóng lên.

Nguyên bản, cô nghĩ hôm đó chính là anh tâm huyết dâng trào muốn làm cho cô kinh hi một chút, như thế nào cũng không nghĩ tới, mấy ngày sau, chỉ cần thời gian cho phép, anh đều quay về nhà rồi lại đến nhà của cô, mang đến cho cô một phần ăn khuya nóng sốt, tiếp theo cũng sẽ nhận lời, lên lầu giúp cô cùng nhau ăn.

“Gần đây có về không bạn?”

“Bởi vì núi lửa Ai-xơ-len hoạt động, cho nên rất nhiều chuyến bay đều hủy bỏ.”

“Nha.” Nếu cô nói cô cảm kích vụ núi lửa này, có phải sẽ bị rất nhiều người thoá mạ không nhĩ? (TL: =)))

Vài lần, bọn họ luyến rời xa nhau lại không tiện nói rõ, liền như vậy thiên Nam hải Bắc trò chuyện, nói một chút thôi liền đến rạng sáng. Anh lo cô sáng sớm phải đi làm, trễ như vậy mới ngủ hẳn một chết đi, cô lại lo là anh muộn như vậy lại mệt mỏi còn muốn lái xe về nhà. Cho nên không biết từ khi nào, chỉ cần anh đến chỗ cô, sẽ ở lại qua đêm.

Giường đơn trong phòng không thể ngủ hai người, Thường Khắc Khiêm đành phải vượt khó mà ngủ trên đất cạnh giường, sáng sớm lại cùng cô thức dậy ra ngoài.

Bất tri bất giác, trong cốc đựng bàn chải nhà cô lại có thêm một bàn chải đánh răng màu lam, cùng bàn chải đánh răng hồng phấn của cô tựa vào nhau; dao cạo râu của anh cũng xuất hiện bên cạnh sữa rửa mặt của cô. Cô thậm chí còn mua thêm một cái gối, chỉ để lần sau anh ngủ lại có thể thoải mái chút.....

Cái loại cảm giác này giống như trở lại thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt lúc mới quen.

Anh làm ra vẻ thoải mái, ba ngày năm bữa lại chạy tới chỗ cô, Ưông Mộ Di ngoài miệng cười anh ngốc, trong lòng lại cảm động không thôi.

Anh lại lần nữa thành công bước vào cuộc sống của cô, làm cho cô mỗi ngày đều chờ mong anh đến; Mỗi ngày đều chờ mong anh mang đến đồ ăn khuya; Chờ mong cùng anh bầu bạn.....

Hứa Mai Lâm không nói sai, cảm giác được theo đuổi một lần nữa thật sự rất tuyệt!

Vài ngày sau, vòi trong phòng tắm đột nhiên bị hỏng, phun ngập cả phòng tắm, thậm chí còn ngập đến trong phòng. Ưông Mộ Di sợ tới mức chân tay luống cuống, không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp gọi điện thoại cho Thường Khắc Khiêm, mang theo giọng mũi khóc lớn nói: “Khắc Khiêm, mau tới giúp em, trong phòng sắp ngập rồi!” Cô giống cô gái nhỏ bị dọa sợ hoảng hốt, càng nói càng khóc lớn.

Khi đó, Thường Khắc Khiêm đang ở trung tâm y khoa tham gia kiểm tra sức khỏe định kỳ. Nhận được điện thoại, sắc mặt anh đột nhiên thay đổi, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vội vàng bỏ qua chuyện trước mắt, trước đến cửa hàng mua vòi nước mới, tiếp theo chạy như bay chạy tới chỗ ở của cô.

Vừa lên lầu, liền thấy cô cả người ướt sũng bộ dáng ngượng ngùng chật vật, nước nhỏ giọt trên tóc, hai mắt đều đỏ, anh đau lòng ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô, hoàn toàn không để ý quần áo bị dính ướt.

“Đừng khóc, anh đến rồi.” An ủi xong, anh vội vàng cởi giày, xắn tay áo, chạy vào phòng tắm xem xét, vẻ mặt lo lắng thật tình, nhưng vẫn không quên dặn dò cô, “Nhanh đi thay quần áo, đừng để bị cảm.”

Mất đến nửa ngày, anh cũng một thân chật vật, cả đầu đầy nước. Áo sơmi, quần âu chẳng tiện chút nào vậy mà vẫn thuận lợi giúp cô thay vòi nước, còn lau khô sàn, anh nghiêm nhiên trở thành anh hùng của cô.

Phải nói, anh vẫn luôn là anh hùng của cô, từ lúc ở bờ biển Khẩn Đình, anh vốn không quen biết cô nhưng lại nhảy vào trong nước, giúp cô nhặt chiếc mũ bị gió thổi xuống biển, anh cả đời này là anh hùng duy nhất trong cảm nhận của cô.

Bị cô nói, anh đành bỏ đi một thân quần áo ướt sũng, tắm qua một chút. Bởi vì chỗ cô ở không có quần áo, anh chỉ có thể dùng một cái khăn tắm lớn quấn quanh eo.

Cô giúp anh đem quần áo đi giặt sạch, nhưng tạm thời không khô được, Ưông Mộ Di liền lấy máy sấy, ngồi ở trên giường chậm rãi giúp anh sấy từng cái.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô bận rộn vì mình, cảm thấy thật sự hạnh phúc.

Nhưng mà không lâu sau, khi Ưông Mộ Di biết được anh vì cô, không để ý đang kiểm tra sức khỏe bỏ đi, cô trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không thể tin được!

“Như vậy không có chuyện gì chứ? Vạn nhất vì không hoàn thành kiểm tra sức khỏe sẽ bị đình chỉ bay. Anh hẳn là nên nói trước với em chứ!” Cô thực lo lắng, lo lắng hại anh đánh mất công việc anh yêu thích.

Anh vô cùng thân thiết vòng tay ôm lấy bả vai cô, trấn an cảm xúc khẩn trương của cô. “Không có việc gì, anh sẽ xử lý.”

“Làm sao có thể không có việc gì! Vạn nhất bị phạt làm sao bây giờ?” Ông Mộ Di đột nhiên hối hận chính mình tại sao lại gọi điện cho anh.

Anh cầm tay cô, muốn để cô thả lỏng một chút. “Lúc ấy thật sự không nghĩ nhiều như vậy, cả đầu chỉ toàn thanh âm của em.” Đối với hành động vì nghĩa không ngại khổ của mình, anh cũng nhận không được nở nụ cười.

“Còn cười, thật sự là ngốc!” Cô vừa tức lại cảm động chùi anh một quyền.

Anh thâm tình nhìn cô, một tay nhẹ vỗ về hai má mềm mại của cô, Những lời ngon ngọt không báo trước k từ trong đôi môi khẽ gọi của anh bật ra, “Chỉ cần là vì em, cho dù biến thành ngu ngốc anh cũng không để ý.”

Dứt lời, một khoảng thời gian thật dài, hai người đều lặng im không nói.

Hai trông mắt đầy nước kính ngạc ngó nhìn anh, Ông Mộ Di trong lòng rối tinh rối mù, không đợi anh nói tiếp, cô phút chốc quỳ đứng dậy, hai cánh tay mảnh khảnh đặt sau gáy anh, chủ động tiến lên hôn anh.

Kết hôn hơn nửa năm, bọn họ mỗi một lần thân mật, đều là Thường Khắc Khiêm chủ động dẫn đường. Đây là lần đầu tiên Ông Mộ Di chủ động hôn môi anh, cứ trúc trắc như vậy nhưng lại rất mê người.

Cô hôn lên trán anh, theo hai hàng lông mày, một đường hạ xuống nhẹ nhàng trác hôn, ánh mắt thành kính cùng nhu tình trước nay chưa từng có.

Cô không cần cố ý câu dẫn anh, chỉ mấy nụ hôn thanh thuần này đã có thể làm anh trở nên khô nóng dị thường. Anh mạnh mẽ nóng bỏng nhìn cô, hô hấp thoáng chốc trở nên trầm trọng, hai tay của anh nắm chặt thành quyền hai bên hông, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng mà bởi vì dùng sức quá độ, gân xanh trên cánh tay nổi lên, cơ bắp buột chặt lại.

Anh cố gắng sử dụng hết ý chí, mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn cổ xao động bất an mãnh liệt trong thân thể. Rốt cục, tay anh đầu hàng trước, khăn cấp ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, quả nhiên, đường cong mềm mại kia nhảy mất đánh tan lý trí của anh, làm cho anh kim lòng không đầu tham lam vuốt ve.

Đó là độ ẩm của cô, tất cả truyền đến từ bên dưới lòng bàn tay đều là nhiệt độ thân thể cô, tuy rằng cách lớp vải mỏng, nhưng anh không có quên da thịt dưới quần áo kia, là như thế nào non mịn mềm nhẵn.

“Mộ Di, nếu em không muốn, vậy tốt nhất nhanh chút tránh đi!” Anh khàn khàn cảnh cáo, hai ánh mắt ngưng tụ lửa cháy, thoát nhìn nóng đến dọa người, giống như báo trước có chuyện điên cuồng sắp bùng nổ.

Cô định chỉ hôn môi anh, mím môi không nói, dùng ánh mắt chứa đầy nhu tình nhìn anh, hồi lâu, cánh môi bình thường mềm mại bỗng cong một độ cong lên duyên dáng, âm thanh vô cùng mềm mại lại ngọt ngào như rót vào trong tai. “Nếu em nói. Em muốn?”

Lời của cô, như là châm lửa vào cô khô trong lòng anh, tư thái quyến rũ, thức tỉnh bản năng ngủ say trong thân thể Thường Khắc Khiêm, tế bào máu cũng trào dâng phấn chấn, ánh mắt đen thẫm, hai tay nóng bỏng ôm xiết lấy, không nói trước mà bắt ngờ cho cô một cái hôn triền miên kích thích.

Cô chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà, Thường Khắc Khiêm cũng không khách khí, trong lúc điên cuồng hôn cô, hai tay đồng thời vội vàng xao động ngay cả một giây cũng không chịu chờ, bá đạo đi vào, từ hai chân của cô một đường hướng tiến vào thăm dò, để cho lòng bàn tay mình hoàn toàn kề sát da thịt mềm mại của cô.

Đúng vậy, chính là loại cảm giác này, như vậy non mịn, như vậy mềm mại, như vậy làm người ta yêu đến không nở buông tay.

Bọn họ hô hấp hoà lẫn nhau, có hương vị của cô gái mềm mại ngọt ngào, cũng có hương vị chàng trai kiên cường thích liệt, khi anh khăn cấp kéo áo của cô lên, cô cũng thuận theo gió hai tay, cho anh có thể thuận lợi rút đi quần áo của cô.

Không bao lâu, cô ở trước mặt anh đã như một tinh linh nhỏ trần trụi, trong ánh mắt nóng bỏng không chút che dấu nào của anh, mắt đẹp ngời sáng.

Trong nháy mắt hai thân hình kết hợp, bọn họ không ngần ngại thờ dài thỏa mãn, cơ thể đàn ông mạnh mẽ thô ráp kề sát cô, ở mỗi một lần đụng chạm, cảm giác thoải mái không nói được thành lời, tựa như vô số hoa lửa, một lần lại một lần châm lên.

Anh cảm nhận được cô mềm mại, trơn bóng, cô cũng cảm nhận được anh to lớn cường hãn.

Anh chú ý chăm chú nhìn cô dưới thân mình, lướt tiếc mỗi một phản ứng rất nhỏ của cô, nhãn mày hay nâng mí, cắn môi, thậm chí cả ánh mắt mê loạn của cô. Tất cả đều làm cho anh càng thêm hưng phấn, càng thêm cuồng hoan.

Một khoảng thời gian thật dài, anh ở trên người cô tìm kiếm cảm giác say lòng người, ban đầu là bức thiết kích cuồng, sau lại ôn tồn mê hoặc lòng người, cô nghe anh hít thở thật nặng, cảm nhận mồ hôi ấm nóng nhỏ giọt ở trên người. Cảm giác không thể nói thành lời, anh giống như đứa nhỏ, về mặt thoả mãn nằm trên người cô.

Sợ ép đau cô, anh ôm lấy thân mình nhỏ bé của cô, để cô gối lên trên người mình, bàn tay to qua lại vuốt ve lưng bóng bóng, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, tràn ngập yêu thương.

Hai người liền như vậy lẳng lặng gắn bó, đến lúc cả phòng chìm trong đêm, nhưng ai cũng không nghĩ muốn rời đi. Không cần mở đèn, trong bóng đêm,

bốn phía im lặng chỉ nghe thấy hô hấp cùng nhịp tim đập của nhau, nhưng bọn họ không sợ hãi cũng không hoảng loạn, toàn tâm hưởng thụ an ổn trước nay chưa từng có.

“Anh có làm đau em không?” Bọn họ đã có một thời gian không có hưởng thụ thân thể vui sướng đầm đìa khoái hoạt như vậy, sợ cô có chút ‘ăn không tiêu’, cũng sợ chính mình khoái hoạt, mà quên sẵn sóc cảm thụ của cô.

Uông Mộ Di lắc đầu, một lát sau, cô có lấy dừng khí, thật nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai anh nói một câu ngay cả chính mình đều thẹn thùng.

“Em nói cái gì? Anh không có nghe rõ ràng, nói lại lần nữa xem!” Anh mang theo ý cười, thấp giọng nói.

Cô hèn dỗi không thuận theo, nói cái gì cũng không chịu nói tiếp lần thứ hai, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cọ cọ trong ngực anh.

Thực thoải mái, được anh yêu nhiệt liệt như vậy, cô không cảm thấy có chút khó chịu nào, mà là một loại thoải mái không diễn đạt được, cô cũng không hiểu được, rõ ràng là mãnh liệt xâm lược như vậy, cô lại giống như phiêu du ở một không gian kì diệu, có điểm choáng váng lảng lảng, cực kỳ thoải mái!

Tuy rằng hai người chen chúc trên một chiếc giường đơn, nhưng trong đó tràn đầy tình cảm, đó là thứ nồng nhiệt mà chỉ có người bên trong mới hiểu được.

Uông Mộ Di thỏa mãn ghé vào trong ngực anh, nhẹ giọng hỏi: “Khắc Khiêm, anh vì sao không hỏi em, người đàn ông hôm đó là ai?”

“Em nói anh sẽ nghe, em không nói, anh cũng sẽ không hỏi.” Giống như Mai Lâm nói, trừ phi nghe được Mộ Di chính miệng nói với anh cô yêu người kia, bằng không anh nhất định sẽ tin tưởng cô.

“Anh ấy là Dương Hòa Thực, học trưởng thời đại học của em, là hiện nay là quản lý công ty em làm, hôm đó lúc ở hàng ăn, người phục vụ không cẩn thận làm đổ đồ uống lên người em. Lúc anh nhìn thấy đó là học trưởng ở giúp em lau chân. Em thề, bọn em thật sự không có gì ái muội, anh ấy với em chỉ là học trưởng và học muội, em với anh ấy cũng không có tình cảm gì khác, thật sự! Làm anh hiểu lầm, tức giận, em rất muốn giải thích.”

Tuy rằng bọn họ làm vợ chồng một thời gian không phải dài, nhưng cô không trì hoãn đến mức ngay cả hi vọng ái ố của anh đều nhìn không ra, hình ảnh anh phần nộ lại đau thương phát tay áo bỏ đi hôm đó làm cho cô rất khổ sở.

“Ban đầu anh thực sự giận điên lên, nhưng sau có người thức tỉnh anh, làm cho anh khôi phục lại tín nhiệm đối với em. Cho nên, anh tin tưởng em, chỉ là anh thực khó chịu khi có kẻ chạm vào đùi đẹp của vợ mình!” Nói đến đây, anh vẫn là nhìn không được nghiêng rằng nghiêng lợi.

Cô hèn dỗi đánh anh một cái. “Cũng chỉ có anh cảm thấy chân em đẹp, nói ra không sợ người ta cười anh quá coi trọng người của mình?”

“Ồ trong mắt anh, không chỉ chân đẹp, toàn thân cao thấp đều rất đẹp.”

Uông Mộ Di bị anh nói vậy thoải mái cười to. Là phụ nữ, chỉ cần được người đàn ông mình yêu ca ngợi, liền vui vẻ vô cùng. Bởi vì bọn họ không có tham vọng gì, chỉ thầm nghĩ trở thành nữ thần trong cảm nhận của người yêu mà thôi.

“Mộ Di.....”

“Sao?”

“Em có muốn nghe anh kể chuyện cũ không?” Trong bóng đêm, giọng nói của anh phá lệ trầm thấp mê người.

“Có chuyện gì?” Tuy rằng một mảnh tối đen, cô không nhìn rõ bộ dáng của anh, nhưng vẫn theo bản năng ngửa đầu nhìn phía anh.

“Em nghe sẽ biết.” Anh dừng lại, nghĩ nghĩ một chút, dùng tiếng nói êm tai chỉ mình anh có mà nói.

“Có cô gái xuất thân bình thường yêu thương một chàng công tử nhà giàu, giống như trong phim truyền hình vậy. Vì xuất thân khác biệt, mọi người nhà trai tìm mọi cách cản trở hai người. Song càng khó khăn, ý chí muốn được bên nhau của họ càng mạnh mẽ. Ngay khi bọn họ đồng ý muốn cùng nhau kiên cường đối mặt, ông trời cố tình trêu ngươi bày ra trò chơi sinh tử, một vụ tai nạn xe cộ làm chàng công tử mất mạng, cô gái lại sống một mình.”

“Cô gái kia..... Là Mai Lâm phải không?” Cô đau lòng hỏi.

“Ừ, Công tử nhà giàu kia là học đệ thời đại học của anh: Phương Chấn Quốc. Vì anh và Mai Lâm đều làm việc ở công ty hàng không, có khi còn bay cùng một chuyến, cho nên Chấn Quốc nhờ anh chiếu cố cô ấy nhiều một chút. Về Đài Loan, anh thường tìm đến giúp đỡ Mai Lâm, cũng bởi vì chuyện này, bắt đầu có người hiểu lầm Mai Lâm bắt cả hai tay, không lâu sau, đồn đãi thái quá lên thành Mai Lâm có thai nhưng không biết là của ai, phải đi phá thai. Làm ơn đi, căn bản đều là nói hươu nói vượn!” Thường Khắc Khiêm kích động gầm nhẹ.

“Anh đừng tức giận, bình tĩnh một chút.” Uông Mộ Di đưa tay đặt lên ngực anh, trấn an cảm xúc của anh.

“Mai Lâm với anh mà nói chỉ giống như em gái, chuyện của cô ấy với Chấn Quốc khổ sở ra sao anh đều biết. Anh cũng không phải kẻ ngốc, làm sao có thể chen ngang? Sau khi Chấn Quốc chết, Mai Lâm thật sự vất vả, tuy rằng mỗi ngày cố gắng xóc lại tinh thần để đi làm, nhưng kỳ thật là đem mình nhốt trong thế giới riêng.

Hôm ở trung tâm huấn luyện gặp lại, nhìn tình trạng cô ấy không khoẻ, cho nên anh kéo cô ấy lên xe hàn huyên một chút. Cô ấy nói mình gặp Chấn

Quốc, vấn đề là, người đã chết làm sao có thể lại xuất hiện? Bọn anh nói chuyện một chút, cô ấy bởi vì quá kích động, tựa vào người anh khóc lớn, thế nên mới để lại tóc cùng mùi nước hoa trên quần áo anh.”

“Em biết, là em hiểu lầm hai người, thực xin lỗi.....”

“Không, anh cũng không đúng, không gọi điện cho em, để em ngồi một mình chờ anh. Chúng ta bình thường đã rất khó có cơ hội cùng ngồi ăn cơm, nhưng anh lại không có không biết quý trọng, làm em thương tâm, là lỗi của anh.” Nghĩ đến cô một mình chờ đợi rồi thất vọng, anh vẫn cảm thấy thực đau lòng.

“Đáng ra lúc đó em nên nghe anh giải thích, nhưng vì khi đó bị sự nghi ngờ vô căn cứ lấn át, em nghĩ anh thay lòng đổi dạ, cho nên.....”

“Cho nên em bỏ đi.” Anh cực kỳ bất đắc dĩ tiếp lời cô.

“Em.....”

“Tiểu ngao của anh thật ngốc, anh làm sao có thể thay lòng đổi dạ? Em chẳng lẽ không biết, trong lòng anh em trước sau đều là quan trọng nhất sao?” Anh bộc bạch nội tâm: “Anh không cần những người khác bởi vì anh yêu em. Bằng không cũng sẽ không hẹn hò không đến ba tháng, liền vội vã muốn kết hôn. Em chẳng lẽ không nhìn xem bên cạnh mình có bao nhiêu người theo đuổi? Lúc còn hẹn hò cùng nhau, mỗi lần có chuyến bay, anh thực rất sợ kẻ khác lợi dụng cơ hội không có anh mà tìm đến dụ dỗ em. Hai tháng sau đó, anh cảm thấy luôn lo lắng như vậy cũng không phải biện pháp, phải sớm một chút cưới em về mới có thể an tâm.”

“Cho nên, anh liền cầu hôn em?”

“Đúng vậy, so với lo lắng đề phòng, không bằng đem em biến thành vợ anh, chẳng những kiếm được một thiếu nữ xinh đẹp, còn có thể không cần tốn nhiều sức đuổi đi một đồng đàn ông khác, nhất cử lưỡng tiện, có sao không làm?” Anh thần nhiên nói cho cô nghe. (TL: Thật h ta mới hiểu thế nào là cưới vợ phải cưới liền tay

)

“Anh suy nghĩ thật nhiều đó!” Cô dùng sức trạc trạc (chọc chọc, chọt chọt) ngực anh, “Anh không sợ em không gật đầu sao?”

“Sợ a, nhưng sự thật chứng minh, trong lòng em có anh.” Nói lời này xong, anh liền nhịn không được có vài phần đắc ý.

“Nhưng sau khi kết hôn anh liền bỏ rơi em.”

“Trời đất chứng giám a, anh nào có! Thời gian làm việc không phải anh sắp xếp, đi sớm về muộn cũng không phải do anh làm chủ.” Năm ngày ba bữa bị điều đi, anh cũng là ủy khuất đầy mình.

“Em không phải trách anh làm việc quá nhiều, chính là..... Ban đầu anh đều ôm em mà ngủ, cho dù không phải ngủ trong lòng anh, anh cũng ôm em để em tỉnh dậy, nhưng về sau anh căn bản là không có ôm em, hai người chúng ta hoàn toàn không giống vợ chồng mà như bạn cùng phòng ngủ chung giường.” Giọng nói của cô ai oán oán giận.

“Oa a, thật sự là hiểu lầm lớn!” Thường Khắc Khiêm vội giải thích, “Đó là bởi vì mỗi lần ôm đều đánh thức em, ngày hôm sau em còn phải đi làm, anh lo ảnh hưởng đến giấc ngủ của em, cho nên đành phải khắc chế chính mình không được ôm em. Em hẳn không biết, có khi về nhà, thấy em nằm ở ngủ trên giường giống như thiên thần vậy, anh đều rất muốn thân thiết với em, nhưng nghĩ đến em hôm sau đi làm không có tinh thần, ta cũng chỉ có thể sờ sờ cái mũi đi tắm nước lạnh.”

Ai, nếu nói Mộ Di là oán phụ, như vậy anh chính là oán phu.

Nghe Thường Khắc Khiêm trách cứ xong, Uông Mộ Di nhịn không được bật cười..... Thì ra là hiểu lầm lung tung, hại cô còn tưởng rằng mình đối anh không có lực hấp dẫn chứ! “Người ta tỉnh lại là vì muốn nhìn anh một cái nha!” Cô làm nũng nói.

“Vậy về sau anh có thể ôm em chứ?”

“Anh hiện tại không phải đang ôm em sao?” Cô tức giận nói.

“Kia..... Mộ Di, về sau nếu là em muốn anh, anh cực kỳ hoan nghênh em chủ động tìm anh.” Anh không ngại việc vợ yêu đối với mình chủ động bày ra nhiệt tình.

“Ai muốn a! Tránh ra ! Đừng chạm vào người em!” Cô bị anh chọc thật sự ngượng ngùng. Sớm biết vậy đã không nói với anh.

“Không được, anh đã muốn, anh sẽ chạm vào em.” Anh bá đạo buộc chặt cánh tay công khai biểu đạt ý tứ.

“Nam nhân hử!”

“Anh nghĩ mình là vạn người mê.” Anh thần nhiên nói.

“Đúng, nhưng lại là cái thói thối (bãi... phân thối.. cơ mà Min không mún dịch ra..^^~) vạn người mê.” Cô trêu chọc anh.

“Tiểu quai quai, em thật sự là càng ngày càng nghịch ngợm.” Anh vỗ vỗ má phẩn của cô một chút.

Cô kinh hô một tiếng, “A! Người ta không thích tiểu quai quai, rất giống như gọi sủng vật a.”

“Vậy em gọi anh là đại ngoan ngoan cũng được, anh rất vui được làm sủng vật của em.”

“Khắc Khiêm, kỳ thật em.trước đó ở trên đường gặp Mai Lâm.”

“Sau đó thì sao?”

“Bọn em cùng đi ăn kem.”

Ách. Hai người phụ nữ này, lần đầu gặp nhau làm sao có thể là ăn kem?

“Anh biết không, cô ấy ngang nhiên vừa mở miệng đã hỏi em khi nào thì muốn ly hôn, thiếu chút nữa làm em tức chết, em không cam lòng yếu thế hỏi lại cô ấy, “Cô thực vội sao? Thật có lỗi, cô cố gắng đợi thêm chút nữa đi.”

Thường Khắc Khiêm nghe được kinh hãi, đột nhiên nghĩ thực may mắn lúc ấy mình không có ở đó. “Tiểu ngoan, em gần đây dùng từ có vẻ sắc bén hơn đó.”

“Bởi vì em không muốn làm quả hồng mềm, em muốn làm quả hồng cứng rắn.” Ai đó đồng ý.

Anh thật không biết nên khóc hay nên cười. “Được, sau đó quả hồng cứng rắn của anh nói với Mai Lâm thế nào ?”

Uông Mộ Di nhún nhún vai, rồi nói tiếp: “Hàn huyền một chút, tuy rằng nói chuyện có điểm độc, nhưng bình tĩnh ngẫm lại, thật đúng là nhất châm kiến huyết (một kim thấy máu – ý là lời nói độc địa nhìn thì ghê nhưng thực ra chả có gì đáng nói)), cô ấy cũng không thao thao bất tuyệt giải thích cái gì, chỉ là nói với em vài thứ, bảo em nhanh giải quyết dứt điểm với anh.”

“..... Vậy em đồng ý rồi?”

“Làm sao có thể, anh là chồng của em a! Cô ấy nói rất đúng, chúng ta thực hạnh phúc, còn có thể mặt đối mặt cãi nhau như vậy, ngẫm lại thật sự là quá xa xỉ, bởi vì với cô ấy mà nói, đời này rốt cuộc không thể cùng người yêu cãi nhau. Cô ấy đã dạy em cái gì gọi là quý trọng.”

Ai. Xem ra Mai Lâm lần này thật sự cho cả hai vợ chồng bọn họ một cái ơn lớn rồi!

“Khắc Khiêm, trải qua lần này, em sẽ tự nhủ mình phải cẩn thận, chín chắn hơn.”

“Anh cũng vậy, anh thật muốn đối xử với em càng cẩn thận, càng săn sóc.”

“Kia xin hỏi huấn luyện viên Thường Khắc Khiêm, tôi tìm thấy lọ Chanel no5 trong cặp của anh là vì sao?”

Thường Khắc Khiêm đầu tiên là hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang trả lời: “Báo cáo bà xã đại nhân, là đại tỷ ở trung tâm nhờ tôi mua.” Tiếp theo khẩu khí biến đổi, giống cái nịnh thần nói: “Đại tỷ năm đó nếu kết hôn sớm, hẳn là cũng giống như mẹ của anh vậy, em hẳn là sẽ không hoài nghi anh cùng một người lớn tuổi như chị ấy có gì ái muội chứ?”

Nghe vậy, Uông Mộ Di lập tức bật cười, tựa trong lòng anh không ngừng khanh khách cười giống như cô gái nhỏ

Cô và Khắc Khiêm... vẫn như cũ, ở riêng, nhưng cô không nói, bọn họ ở riêng nhưng kỳ thật là đang trong tình yêu cuồng nhiệt.

“Mộ Di, vậy khi nào em về nhà?”

” Ừm. em cảm thấy cảm giác ở riêng cũng không tệ lắm a!” Cô dùng tiếng nói mềm mại ngọt ngào trả lời. Nguyên tưởng rằng anh nghe xong sẽ nổi trận lôi đình, không nghĩ tới anh còn vỗ về cô, sủng nịch nói: “Tùy em, ở đâu cũng được, dù sao em ở đâu, nhà của anh sẽ ở đấy.”

Ai, thật sự là làm cho người ta một phen cảm động, cô trước kia sao lại không phát hiện Khắc Khiêm cũng có thể nói ra lời ngon tiếng ngọt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10

Uông Mộ Di một mình ngồi ở vị trí sát cửa sổ trong góc nhà hàng, lẳng lặng chờ Thường Khắc Khiêm xuất hiện. Máy ngày không gặp, sáng sớm bay về Đài Loan, anh cũng không đi tìm cô. Sáng dậy, liền thấy di động có tin nhắn của anh gửi đến, nói muốn hẹn cô giờ nghỉ trưa hôm nay cùng nhau ăn cơm.

Đến công ty xong, cô lên mạng xem thông tin về một vài nhà hàng gần đó, xác định địa điểm rồi gửi địa chỉ cho anh.

Không phải là muốn chúc mừng cái gì chứ? Cô cúi đầu suy nghĩ. ... a! Hẳn là kỷ niệm ngày bọn họ ở riêng đi!

Mỗi khi nghĩ đến Thường Khắc Khiêm khả năng dùng biểu tình sùng nịnh không thể nề hà kia nhìn cô, Uông Mộ Di liền nhịn không được cười khẽ cười trộm.

Cô nhấp một ngụm nước chanh, tùy tiện lật lật thực đơn, đang phân vân không biết gọi đồ ăn gì, đột nhiên nghe được một trận tiếng bước chân thảng thập đến gần mình. Giây lát, một thân ảnh phong lưu ngồi vào vị trí đối diện cô, cô tưởng Thường Khắc Khiêm đến, mang theo tươi cười ngọt ngào ngẩng đầu nhìn lên.

“Học trưởng?” Tươi cười trên mặt cô nhất cứng đờ.

Dương Hòa Thực không như từ trước đến nay, sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn cô. “Em mấy ngày nay vì sao trốn anh?”

Trốn? “Em không có nha!” Uông Mộ Di cảm thấy thực oan uổng.

“Vậy vì sao vừa đến giữa trưa đều không thấy em đâu?”

“Đi ra ngoài ăn cơm trưa.” Giữa trưa nghỉ ngơi ai mà không đi ra ngoài ăn cơm, học trưởng hỏi vấn đề này thật sự kỳ quặc.

“Về sau không được như vậy, em phải chờ anh.” Dương Hoà Thực cường thế mệnh lệnh.

Kỳ quái, dựa vào cái gì anh ta không đi được thì cô phải chờ? Khẩu khí của Dương Hòa Thực làm cho cô thực không thoải mái, cô không tự giác nhưn mảy, trả lời: “Học trưởng, em không nghĩ mình cần làm thế.” Thái độ kiên nghị biểu đạt ý nghĩ của chính mình, “Còn có, chỗ anh đang ngồi đã có người ngồi, học trưởng có muốn gọi phục vụ xếp cho mình một chỗ ngồi khác để dùng cơm không?” Ngữ khí không kiêu ngạo nhưng cũng không siểm nịnh.

Dương Hòa Thực nhìn cô một cái, bỗng nhiên nở nụ cười, “Mộ Di, em hẳn là đang tức giận vì chuyện kết hôn của anh với con gái của ông chủ đi?”

“Anh muốn kết hôn với ai không quan hệ gì đến em, em làm gì phải tức giận?”

“Em cần gì mạnh miệng như vậy?”

Đây không có gì gọi là mạnh miệng a! Thật đúng là trâu và ngựa thì không thể cùng làm một chuyện mà, nhưng thật ra anh ta không phải đang hiểu lầm cái gì chứ? Uông Mộ Di bị hấn khiến cho không hiểu ra sao.

“Học trưởng, em thật sự không hiểu được mình tại sao phải tức giận vì hôn sự của anh và thiên kim của ông chủ.”

“Mộ Di, nghe anh nói, đồng ý cưới con gái ông chủ, chính là một bước trong thủ đoạn thăng tiến của anh. Anh đối với em mới là thật tâm, cho dù anh cưới cô ta, chúng ta vẫn có thể đi lại giống như bây giờ, với dung mạo như thế, nếu không phải cha cô ta có tiền, anh dám nói cô ta cả đời đều không gả đi được.” Dương Hòa Thực bộ dáng lưu manh nói.

Uông Mộ Di nghe được tròn mắt há hốc mồm, một lần nữa nhìn lại rõ con người Dương Hòa Thực này.

Đem hôn nhân trở thành thủ đoạn, vì danh lợi tiền tài chà đạp tâm tư của một cô gái, huỷ hoại hạnh phúc nửa đời sau của người ta, còn chê bai bề ngoài của đối phương như vậy Đây đúng là Dương Hòa Thực cô từng quen sao? Hay là cô chưa từng có mở to mắt, hảo hảo đánh giá vị học trưởng này?

Cô còn tưởng rằng anh chỉ là ngẫu nhiên có tật xấu là tự đại, không nghĩ tới anh căn bản là bệnh cũng không nhẹ.

“Học trưởng, anh không phải bị cái gì đó ám lên chứ (TL : ý nói a này bị ma nhập còn người chị ý quen là ng tốt) ?” Cô trừng mắt nhìn Dương Hòa Thực giống đang nhìn cái gì quái dị.

“Mộ Di, không cần mê tín như thế, chúng ta là người văn minh.” Anh vươn người tới trước, lấy tay nắm lấy bàn tay đặt trên bàn của cô.

“Anh không phải không nghĩ đến em, em hãy nghe cho kỹ, hôn sự này chính là thủ đoạn, không có tình cảm thực, không giống như anh đối với em. Anh sẽ thuê một căn hộ ở một nơi kín đáo, về sau chúng ta đến đó gặp mặt, sống cuộc sống khoái hoạt của hai người. Đương nhiên, em theo anh, anh sẽ không bạc đãi em, trừ bỏ danh phận, cái gì anh cũng có thể cho em.” Anh tự tin nói.

Mắt đẹp nháy mắt trừng mở đến cực hạn, nếu không phải nhà hàng còn có các vị khách khác đang dùng cơm, chỉ sợ cô đã sớm sợ tới mức thét chói tai để phản ứng.

“Học trưởng, muốn tôi làm tình nhân của anh sao?” Cô áp chế kinh ngạc cùng oán giận trong lòng, bình tĩnh hỏi.

“Anh sẽ cho em tiền.”

Hừ, tiền? Cô cũng không phải không kiếm được tiền, hơn nữa, cô là phụ nữ đã có chồng a! “Anh không biết tôi đã kết hôn sao?” Cô xiết chặt tay thành nắm đấm

“Không phải em muốn ly hôn với gã phi công kia sao ?”

“Thực đáng tiếc, trước mắt còn không có quyết định này.” Về sau cũng sẽ không!

“Vây cũng tốt, dù sao phi công thường không ở nhà, em cảm thấy tịch mịch, có anh ở cùng em, còn nữa, phi công có người nào không hoa tâm (trăng hoa) , ông ăn chả bà ăn nem, cũng không có gì không công bằng.”

“Thực có lỗi, anh tìm lầm người rồi. Dương quân lý, anh coi trọng ai là chuyện của anh, anh không tôn trọng hôn nhân cũng là chuyện của anh, nhưng anh đừng đánh đồng tôi với anh. Mỗi anh lập tức rời đi.” Uông Mộ Di nổi giận, cuộc đời lần đầu tiên tức giận như vậy, cô giận đến toàn thân phát run, giận không thể trừng mắt áp đảo Dương Hòa Thực.

“Thật buồn cười, nếu em tôn trọng hôn nhân như vậy, hẳn sẽ không kết hôn chưa đến một năm liền la hét muốn ly hôn?” Hân khinh miệt nói, “Mộ Di, em không cần lừa mình dối người, làm tình nhân của anh có gì không tốt? Nói không chừng thời gian làm bạn của em còn nhiều hơn so với tên chồng phi công của em. Hơn nữa phi công nhiều nhất cũng chỉ coi như là lái xe, tiền đồ của hẳn ta có được như anh không? Anh đây chọn em, là vì lúc nhỏ thấy em khá nhu thuận, đừng bày trò làm mất hình tượng trong mắt người khác.”

“Anh thực ghê tởm, cho dù anh năng nổ, gia tài bạc triệu, vẫn không bằng một cọng lông của chồng tôi.” Cô ước gì có người đem hẳn đi đập đầu vào tường, làm cho hẳn có thể thanh tỉnh một chút.

“Uông Mộ Di, cô dám nói chuyện với tôi như vậy? Tôi đối với cô khách khí là thương cô. Cô cho là lúc trước mình như thế nào trúng tuyển, thực lực sao? Ha ha, đừng ngạc nhiên, cô có tin hay không, nếu tương lai không có tôi hỗ trợ, cam đoan cô rất nhanh sẽ bị công ty cho cuốn gói.”

“Vây anh hiện tại liền khai trừ cô ấy đi.” Thường Khắc Khiêm nghiêm mặt, ánh mắt lạnh lẽo trừng lên nhìn Dương Hòa Thực.

“Khắc Khiêm.” Nhìn thấy Thường Khắc Khiêm, Uông Mộ Di một cổ ừ khuất đột nhiên nảy lên trong lòng.

Anh cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ, bằng động tác ấy mà không tiếng động nói cho nàng : đừng sợ, có anh.

“Anh là ai?” Dương Hòa Thực bất mãn chất vấn.

Thường Khắc Khiêm kéo một chiếc ghế dựa ra, thông dong ngồi xuống bên cạnh cô, tay vẫn nắm tay cô như trước, bạc môi khẽ nhếch, bộ dáng tuấn suất mê người. “Nha, ta chính cái tên lái xe trong lời của anh đó, hạnh ngộ, tiền đồ vô lượng tiền sinh.” Lời nói tựa hồ không chút để ý , kỳ thật cất giấu một cỗ khí thế bức người.

“Tôi với anh không có gì để nói.” Dương Hòa Thực đứng dậy định rời đi.

“Nhưng là tôi có, ngồi xuống!” Quát khẽ một tiếng, Thường Khắc Khiêm con người đen sắc bén tinh chuẩn nhìn thẳng hai tròng mắt Dương Hòa Thực, quyết đoán khiếp người.

Dương Hòa cảm giác không tốt, hơn nữa phát hiện trong nhà hàng không hề thiếu người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía hẳn, hẳn đành phải sờ sờ cái mũi, bất mãn ngồi trở lại vị trí.

Thường Khắc Khiêm liếc nhìn khuôn mặt thối tha kia, thông dong hé ra tươi cười, “Vợ tôi hẳn là rất được đi?”

“.....” Dương Hòa Thực không hé răng.

“Anh biết tôi đối với cô ấy có bao nhiêu trân trọng không? Anh dám đe dọa cô ấy, còn muốn cô ấy làm tình nhân của anh, có tin ta sẽ cho anh ăn cơm tù không?” Thường Khắc Khiêm cười lạnh cảnh cáo.

“Anh, anh có chứng cứ sao?”

Thường Khắc Khiêm nhủ mầy, “Đương nhiên là có, trời đất chứng giám, rất rõ ràng a, có muốn nghe một chút không? Bà xã, đưa điện thoại cho anh.”

“Đây.” Uông Mộ Di nghe lời lấy điện thoại ra, giao cho Khắc Khiêm.

Thường Khắc Khiêm tiếp nhận di động, cố ý chuyển đi chuyển lại giữa hai tay, khuôn mặt anh khi cả lợ phát phơ cười.

“Tôi thành thật nói cho anh biết, loại mặt người dạn thú giống anh, tôi gặp được không phải lần đầu tiên. Tôi chỉ là tự nhiên muốn dạy vợ mình một chút, để cho cô ấy biết cách bảo vệ mình bởi dù sao tôi là ‘lái xe’ hai ngày ba bữa lại không có ở nhà. Bất quá, anh nói xem, nếu ta đem thứ này giao cho ông chủ của Thống Hâm, anh sẽ có kết cục gì? Vợ chạy mất không quan trọng, sợ là ngay cả công việc cũng chẳng còn.”

“Hơn nữa, anh đắc tội ông chủ lớn, ai biết ông ta có thể gọi công ty khác cùng nhau chặn đường sống của anh hay không? Chậc chậc, hiện tại ti lệ thất nghiệp cao như vậy, hơn nữa người lại là phần tử trí thức.” Thường Khắc Khiêm cố ý lắc đầu lại thờ dài, đem kết cục nói đến phi thường thâm thúy.

Dương Hòa Thực vừa nghe qua, quá sợ hãi, lo lắng làm hồng hân sự của hắn, sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra.

Thường Khắc Khiêm đem ánh mắt mỉa mai thành một cái dây nhỏ, “Mau xin lỗi vợ tôi!”

“Tôi.....” Chết không chịu khuất phục.

“Được, không nghĩ anh lại không biết điều như vậy. Mộ Di, chúng ta đến công ty của em, sau đó đem chuyện quá nhiều tình dục cùng gièm pha mật sát này chiêu cáo toàn công ty, để cho vị tiên sinh tiền đồ vô lượng này mở to mắt một chút.” Nói xong, anh liền làm bộ đứng dậy rồi đi....

“A, đợi một chút, tôi.....” Ngực Dương Hòa Thực phập phồng kịch liệt, “Tôi, tôi xin lỗi, tôi chỉ là.... chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, xin các người không cần..... Không cần đem chuyện này truyền ra ngoài, tôi biết sai rồi.” Hắn biểu tình khó khăn, ấp a ấp úng nhận lỗi, hoàn toàn trái ngược với bản mặt thôi cao ngạo trước đó.

Nhìn Dương Hòa Thực giống con chó nhà có tang (tang gia khuyển) cúp đuôi rồi đi, Uông Mộ Di cũng không còn bức mình nữa.

“May là anh đến rồi.” Cô tin cậy lại sùng bái nhìn Thường Khắc Khiêm ngồi trở lại vị trí đối diện.

“Vợ của anh bị khi dễ, anh làm sao có thể không đến làm anh hùng cứu mỹ nhân?” Thấy cô giận đến phát run, hai tay lại lạnh lẽo, Thường Khắc Khiêm vừa tức giận lại vừa đau lòng.

Sau hôm giải thích rõ ràng với cô xong, vì không muốn Mộ Di lo lắng chờ đợi, anh luôn nhớ nói cho cô biết mình đang ở đâu, làm gì trước. Hôm nay, lúc anh đỗ xe, không cần nghĩ ngợi lấy di động, chuẩn bị thông báo cho cô nghe, kỳ quái là, điện thoại có tín hiệu mở ra lại không có nghe thấy tiếng của cô, lại nghe thấy có cái vương bát đần (tên háo sắc) đáng giận kia dám chiếm tiện nghi của vợ yêu, anh không nói hai lời, vội vàng hoá tốc vọt tới nhà hàng.

Kỳ thật, căn bản là không có ghi âm, anh chỉ là dọa Dương Hòa Thực, ai bảo hắn háo sắc lại nhát gan, cư nhiên mắc mưu, quả nhiên là tiền đồ vô lượng.

“Không nghĩ tới anh ta là người như thế, uổng cho em còn tôn kính anh ta là học trưởng, ngẫm lại thật đúng là mất mặt.”

“Người như thế chính là tiêu chuẩn của thứ mặt người dạ thú, đừng tức giận, loại người như thế không đáng để tức giận.”

Cô gật gật đầu, mân mê, ngọt ngào nhìn về phía anh. “Khắc Khiêm, vẫn là anh tốt nhất, đẹp trai nhất! Em quyết định, về sau nếu còn có người dám động dục nói muốn em làm tình nhân, điều kiện của em chính là, hắn phải hơn anh một trăm lần.”

Cô vừa cười vừa nói.

“Anh có thể trực tiếp nói cho em biết, tuyệt đối không có người này. Đàn ông trên thế giới này có thể bằng một nửa anh liền có thể thầm tự mãn rồi rồi.” Khuôn mặt suốt khí của anh tràn ngập tự tin.

“Anh thực là quá kiêu ngạo đi!” Cô cười tủm tỉm gất giọng.

“Anh nói thật.”

Con người sáng sủa như nước nhìn anh vài giây, “Khắc Khiêm.....” Tay nhỏ bé hướng anh vẫy vẫy.

“Sao?” Hắn khó hiểu vươn người tới trước.

Đột nhiên, Uông Mộ Di hai tay chống xuống mặt bàn, nửa người trên vươn khỏi mặt bàn, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hôn anh một cái. Ngồi trở lại chỗ của mình xong, cô ngượng ngùng, khuôn mặt tươi cười, mềm mại nói: “Chỉ là đột nhiên muốn hôn anh.”

Tiểu ngan tựa hồ trở nên hơi khàng khắc, trở nên phi thường dũng cảm biểu đạt cảm xúc của mình.

Nụ cười của cô, ngọt đến làm cho xương cốt người ta như nhũn ra, Thường Khắc Khiêm liên tục nuốt nước miếng, qua một hồi lâu, mới cất tiếng nói biểu thị công khai, “Nữ nhân, em cho là một cái hôn đơn giản là có thể bù đắp những ngày nhung nhớ của anh sao? Buổi tối hôm nay chúng ta chờ coi.”

Lời nói rõ ràng quả nhiên làm cho Uông Mộ Di ăn cơm mà trái tim cứ nảy lên không ngừng.

Báo danh xong, Thường Khắc Khiêm đứng ở trung tâm huấn luyện hàng không chuyên chú xem tư liệu của chuyến bay hôm nay, khoác lên mình đồng phục giúp anh khí của anh càng thêm bùng bùng phấn chấn.

Hôm nay Phó cơ trưởng là Lí Đại Hoa, hoàn thành báo danh xong. Từ rất xa, chợt nghe thấy tiếng Lí Đại Hoa than thở đi về phía mình, anh liếc mắt nhìn Lí Đại Hoa một cái, “Răng nanh không thoải mái?” Trêu chọc hỏi.

Lí Đại Hoa nhìn lại anh, hai hàng lông mày nhíu lại. “Nếu răng nanh không thoải mái, đến nha sĩ là hết, nếu không đi, lấy kim nhỏ đi một cái là xong.”

“Vậy sao cậu lại than thở?” Thường Khắc Khiêm tức giận hỏi.

“Gần đây công ty viễn thông thật sự là kỳ cục, hại chết người!” Ngữ khí tràn ngập oán giận.

“Công ty viễn thông lại làm gì đắc tội cậu?”

“Không có việc gì lại gửi tin nhắn quảng cáo, bạn gái em nhìn thấy, còn tưởng rằng em ngoại tình, tức giận đến ba ngày ba đêm không thèm nói chuyện, còn nhéo tay em đến cả cánh tay toàn vết bầm xanh xanh tím tím.” Vì chứng minh lời mình là thật, Lí Đại Hoa vén tay áo, đem thương thể cho anh xem.

Thường Khắc Khiêm nhủ mày, “Rốt cuộc nội dung tin nhắn là cái gì, lực sát thương lại mạnh như vậy?”

Lí Đại Hoa lấy điện thoại ra, ần ần vài cái, đưa tới trước mặt anh.

‘Nhiều năm không gặp, em vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy, ngày đó gặp lại, em nhất định không hiểu được tâm của anh rung động như thế nào’.
Di động hồi báo: Chúng tôi giúp bạn tìm người yêu cũ.

Thường Khắc Khiêm sững sờ một chút, tin nhắn này sao có điểm quen thuộc, giống như đã xem qua? Anh nhìn không được nhủ mi suy nghĩ sâu xa một chút.

“Đây là cái thứ nhất, còn có cái khác.”

‘Chính là ba chữ Anh yêu em thực đã ở trong lòng ta cả đời.’ Công ty mai mối Hồng nương, hoan nghênh gia nhập, số điện thoại người sử dụng đã được chiết khấu!

Thường Khắc Khiêm xem hết xong, đột nhiên nhớ anh cũng từng xem qua 2 tin nhắn này ở di động của Mộ Di, bất quá lúc ấy anh còn chưa xem hết, liền hồn hể nghi ngờ, căn bản không chú ý tới đó là tin nhắn quảng cáo của công ty viễn thông.

“Em thực hoài nghi bạn gái em có phải không biết đọc những chữ phía sau, hay là mất mùi, dù sao em đường đường một người đàn ông chân chính, làm sao có thể có ai dùng xinh đẹp động lòng người để hình dung. Rõ ràng nội dung quảng cáo dài như vậy, cô ấy lại chỉ nhìn vài câu phía trước liền nổi trận lôi đình, định em tử tội. Mặc kệ em dở như thế nào, cô ấy cũng không chịu nghe giải thích. Chịu không nổi nha, thế giới này làm sao có thể có người con gái không có tinh thần tiếp thu lại hồ đồ lỗ mãng như vậy chứ!?”

Thường Khắc Khiêm nghe vậy, biểu tình nhất thời cứng đờ, ách. Hiện tại là đang nói anh không biết đọc sao? Hay là anh cũng mất mùi? Anh cũng thực cứng đầu không biết nhận thức?

“Không biết huấn luyện viên có biết tin tức đó không?”

“Tin tức gì, là tin tức chuyến bay đi châu Âu đại loạn sao?”

“Không phải, là bạo hành trong gia đình vì cái tin nhắn quảng cáo. Có một người bị chồng đánh đến trọng thương nằm viện, cũng vì chồng cô ấy chỉ nhìn một nửa tin quảng cáo, hiểu lầm vợ mình ngoại tình, không nói hai lời liền đánh vợ, anh nói vậy có được không? Em hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của người phụ nữ kia.”

Thường Khắc Khiêm lắc đầu. Anh có thể hiểu được lòng của người chồng muốn giữ lấy vợ mình, nhưng là không tin tưởng người vợ mình yêu thương, còn ra tay đánh cô ấy tới nằm viện, anh hoàn toàn không thể gât bừa.

Xem ra, điều mà mỗi cặp vợ chồng nên học tập không phải yêu, mà là tín nhiệm!

“Được rồi, đàn ông cho dù bị hiểu lầm, cũng nên bao dung một chút. Để cho bạn gái nhéo vài cái có đáng gì? Chờ cô ấy hết giận rồi giải thích rõ thì tốt rồi.”

So với chấn động Mộ Di gây cho anh, nhéo vài cái thì thấm vào đâu? Bảo bố Mộ Di của anh thế nhưng trực tiếp bỏ nhà đi, 10 riêng với anh, đến bây giờ còn không chịu về nhà đâu! Bất quá tuy rằng bọn họ trước mắt vẫn ở riêng, song cảm tình hai người thật sự đang rất tốt, một chút cũng không thua thời điểm yêu nhau cuồng nhiệt nhất.

Mỗi lần bay xong, anh tựa như kẹo da trâu dính cứng lấy Mộ Di, ở nhà trọ trên tầng cao nhất của cô, nằm trên giường đơn bé xíu, hưởng thụ thế giới của hai người. Nói cũng thần kỳ, sự mềm mại của cô luôn có thể giúp anh lấy lại tinh thần, cũng có thể xoa dịu mệt mỏi trong công việc của anh một cách kì diệu.

Nghĩ vậy, Thường Khắc Khiêm khước miệng khẽ nhếch, khuôn mặt suất khí xuất chúng nhất thời lộ ra thần thái mê người.

“Huấn luyện viên, anh hẳn là phải đứng ở lập trường của đàn ông chúng ta mà an ủi em mới đúng.”

“Thật có lỗi, anh chỉ có thể quan tâm cậu chuẩn bị tốt ông việc hôm nay chưa? Hôm nay cậu lái chính.” Mới nói chuyện, Thường Khắc Khiêm đã lại khôi phục nghiêm cẩn chuyên nghiệp khi làm việc.

Ách. Lại bị giáo huấn. “A. ”

Anh nhủ mày tà nghệ liếc mắt một cái, “A cái gì mà a, tuần sau vừa đúng kỳ kiểm tra đo lường, cậu sắp xếp thời gian chưa?”

“Báo cáo huấn luyện viên, đều đã xong.”

“Vây là tốt rồi, anh cũng không hy vọng cậu lại bắt chước đem hành khách hàng không dân dụng đi chiến đấu đâu.”

“Làm ơn, làm sao có thể!” Lí Đại Hoa bất mãn lắm lắm một tiếng.

“Đi thôi, lên xe.” Đoàn người nối đuôi nhau đi lên xe đưa đón của công ty, đều tự tìm vị trí ngồi xuống, sau đó chậm rãi đến sân bay.

Thường Khắc Khiêm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ tới tin nhắn quảng cáo ở di động Mộ Di, nhìn không được tự nhiên cười cười. Anh à, ánh mắt tốt cuộc đang nhìn cái gì đâu? Cứ nhiên không có đem nội dung đọc xong liền tự mình dọa mình, còn tưởng rằng vợ yêu lại có ai điên cuồng ái mộ chứ!

Bất quá, may mắn người trước kia theo đuổi cô ấy thay anh cản lại không ít, cũng đánh bại không ít kẻ mạnh khác, bằng không, anh cũng đã thật sự hiểu lầm tiểu ngoan.

Ai, không biết cô hiện tại đang làm cái gì? Công tác có phải đang bề bộn nhiều việc hay không?

Nghe Mộ Di nói, từ sau việc ở nhà hàng, Dương Thực Hòa mỗi khi nhìn thấy cô trong công ty đều tự động tránh ra, có thể trốn rất xa liền trốn rất xa, chỉ sợ cô đang nắm chứng cứ, lúc nào cũng có thể tố giác hắn.

Ha, biết sợ là tốt, loại nhát gan này, phải dọa hắn, hắn mới có thể an phận một chút. Nghĩ đến Ưông Mộ Di, lại thấy nhớ mong, anh không nói hai lời mượn di động gọi điện thoại cho vợ yêu.

“Uy, chuyện gì?” Tiếng nói ngọt ngào truyền đến.

Thường Khắc Khiêm hé môi mỉm cười, “Anh đang trên đường đến sân bay, đội sẽ bay.”

“Uhm, happylanding nha!” Cô chúc phúc cho anh.

“Không thành vấn đề, giữa trưa phải nhớ ăn cơm, đừng tùy tiện ăn mấy miếng bánh bích quy coi như bữa trưa.”

“Được, em biết, em sẽ ngoan ngoãn cùng đồng sự đi ăn cơm. Khắc Khiêm, hôn em một cái!” Cô yêu cầu.

Thường Khắc Khiêm nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có người chú ý, liền nhanh hướng di động, tặng một cái hôn vang dội, hai người thế này mới vui vẻ chấm dứt trò chuyện, phía sau liền vang lên tiếng cười của Lý Đại Hoa.

“Nha, rốt cuộc là ai vừa mới như vậy, làm mắt của em đều muốn mù rồi à.”

“Cậu dám có ý kiến sao?”

“Không có, bội phục bội phục, không nghĩ tới huấn luyện viên dạy vợ còn có bí quyết hay như vậy à, trước đó còn la hét muốn ly hôn, hiện tại lại như keo như sơn, càng sâu hơn trước.” Không giống anh đang bị bạn gái bạo hành gia đình, còn không thể thân thiết, ô ô.

“Để bạn gái bắt chẹt thêm một chút, cậu rất nhanh là có thể đạt đến cảnh giới này.”

Lý Đại Hoa trừng mắt liếc anh một cái, nhìn không được ở trong lòng nói thầm vài câu.

Buổi tối, Thường Khắc Khiêm trở lại nhà trọ nhỏ của Ưông Mộ Di, nhìn cô giống như thiên sứ ở trên giường, anh thân thủ ôm lấy cô, chỉ thấy mỹ nhân đang ngủ lông mi dài chớp chớp, tiếp theo, thiên sứ đang buồn ngủ tỉnh lại, thấy anh, không chút keo kiệt nào tặng cho anh một cái mỉm cười nhu tình như nước.

“Anh đã về rồi!” Tiếng nói mềm mại hỗn loạn một chút khó ý.

“Ừ, muốn ôm em một chút, ngoan, mau ngủ đi.”

Cô hơi chút động dậy thân thể, nằm sang bên cạnh, nhích ra nửa giường. “Cùng nằm đi.”

Anh theo lời nằm xuống bên người cô, nghiêng thân mình cùng cô mặt đối mặt, anh vừa nhìn hai tròng mắt nàng trong suốt, vừa cùng cô nói chuyện ban ngày Lý Đại Hoa trải qua sự kiện tin nhắn. Bỗng nhiên, di động của Ưông Mộ Di ở đầu giường trùng hợp kêu hai tiếng, giây tiếp theo, di động Thường Khắc Khiêm cũng vang lên thông báo có tin nhắn, hai người bọn họ đều tự lấy di động, sau đó lại không hẹn mà cùng đem di động đưa cho đối phương.

“Đồng hồ chậm, hại anh/em đến muộn.”

Thường Khắc Khiêm cùng Ưông Mộ Di trăm miệng một lời nhớ kỹ nội dung tin nhắn, tiếp theo ngẩng đầu cùng liếc mắt một cái, nhìn không được bật cười, tiếp theo động thủ giúp đối phương xóa tin nhắn.

“Về sau anh lúc nào cũng có thể kiểm tra điện thoại của em.” Ưông Mộ Di cảm thấy để đối phương tín nhiệm mình, chính là đem chính mình rành mạch

đặt ở trước mặt anh, không có bí mật, tự nhiên sẽ không sẽ có ngờ vực vô căn cứ, cũng sẽ không hiểu lầm. Đây là điều cô học được từ khoá học “Ở Riêng”.

“Vậy em cũng có thể tùy thời kiểm tra điện thoại của anh, cả cặp nữa.”

“Vạn nhất lại tìm được nước hoa thì làm sao?”

“Quý cho em đánh tới mông nở hoa.”

“Rất bạo lực, em không cần.” Cô xoay xoay thân mình, không ủng hộ đề nghị của anh.

Thường Khắc Khiêm sùng nịch điểm nhẹ mũi của cô một chút, không nói thêm gì, chỉ lẳng lẳng ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve lưng áo của cô, đột nhiên.
“Đi, cảm giác là lạ!”

“Phải không? Làm sao ?” Cô trêu ghẹo hỏi.

“Hình như đây là hơn.” “Anh nguyên bản là đang muốn cười cô béo lên, không nghĩ tới.

“Đúng vậy, đó là bởi vì.” Cô kề sát vào bên tai anh nhỏ giọng nói.

Tiếng nói nhỏ nhẹ nhưng với Thường Khắc Khiêm lại giống như sấm đánh lẹt vào. “Gi? Thật hay giả? Anh đây buổi sáng gọi điện thoại cho em, em tại sao không có nói cho anh biết?” Anh kinh sợ, trợn mắt há hốc mồm nhìn mặt Uông Mộ Di. Sau một lúc lâu lại mừng rỡ như điên nhìn xuống bụng cô, run run vờn tay, thật cẩn thận sờ sờ.

“Bảo bối, ta là ba ba, là ba con nha!”

Nhìn anh giống đứa ngốc không ngừng ní non nói nhỏ với cái bụng vẫn còn bằng phẳng như trước của mình, chộc cho cô không biết nên khóc hay cười đối với cảnh trước mắt này. “May mắn không nói với anh, bằng không, anh chắc chắn đem máy bay hàng không dân dụng thành má bay chiến đấu, hành khách không bị anh hù chết mới là lạ!”

“Có cảm thấy không thoải mái ở đâu không ?” Anh lo lắng lại vui sướng hỏi.

Cô lắc đầu.

“Về nhà đi, giường đôi trong nhà có vẻ thoải mái hơn, có cực cùng, nghỉ ngơi rất quan trọng. Hơn nữa, anh thấy em mỗi ngày đi cầu thang cao như vậy sẽ lo lắng.”

Lần này, cô không chút do dự đáp ứng. “Vâng.”

Tiếp theo bọn họ gắt gao ôm nhau, vì tiểu sinh mệnh sắp xuất hiện trên đời , toàn bộ buổi tối, hai người hưng phấn lại chờ mong, thẳng đến gần sáng mới chậm rãi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyến Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Gi, cậu mang thai?”

Cơ hồ tất cả bạn của cô khi nghe thấy tin cô mang thai xong, giây tiếp theo sẽ lộ ra cái bộ dáng như gặp quỷ này.

Biểu tình khiếp sợ, dùng sức thờ hốc vì kinh ngạc, hai mắt đăm đăm hoàn toàn tối sầm, miệng lại há hốc, nhét một quả quýt vào chắc chắn vẫn còn thừa. còn có người hướng bàn thờ cúng bái, ngay cả sắc mặt so sánh với lợn bị chọc tiết còn thất sắc hơn.

Hơn nữa khi bọn họ biết được người đàn ông làm cho cô mang thai, đúng là Thường Khắc Khiêm trước kia bị nghi ngờ ngoại tình lại còn cùng cô ở riêng, mọi người lại rất giống trứng gió rắc đầu xua tay, bộ dáng vô cùng đau đớn giống như ngày mai chính là tận thế.

A, không phải là cô không buồn cười, nhưng Uông Mộ Di muốn cái gì cũng phải nhịn xuống, miễn làm cho mọi người càng tức giận.

Nghĩ lại, vài người bạn ba năm trung học cùng trường trước mắt này có vẻ trấn định hơn. Cô nhìn Ý Như, chờ cô ấy kêu to với mình “Cậu điên rồi sao?”
Cổ tình trái chờ phải chờ, Ý Như chậm chạp không hề rảnh, cô lại nhìn nhìn Đình Đình cùng Tiểu Diệu, hai người kia cũng mạng về mặt bình tĩnh trầm ổn,

thần sắc bình thản ung dung.

“Các cậu làm mình tò mò quá nha.....” Ông Mộ Di nghĩ mãi không thông đành phải nói.

“Kỳ quái? Ha ha, nào có.....” Hoàng Ý Như kéo kéo quần áo, khuôn mặt tươi cười yếu điệu.

“Các cậu hình như đều đã biết mình mang thai, một chút biểu tình bất ngờ cũng không có.” Ông Mộ Di buồn bực vạch trần điểm đáng ngờ.

“Ừ..... Là mang thai thôi, hiện tại tỉ lệ sinh thấp như vậy, mọi người nên cố gắng nhiều hơn.” Hoàng Ý Như nói.

Không đứng, lời này không giống với Ý Như, cô ấy hẳn là muốn kích động tận tình khuyên bảo, nhắc đi nhắc lại cô làm sao có thể hồ đồ như vậy, đang ở riêng còn đề cập mang thai con của anh!

“Ý Như, cậu làm sao lại không có dạy dỗ mình? Mình cảm thấy các ba người các cậu hôm nay thực sự là kì lạ, xác định không có vấn đề sao?” Ông Mộ Di càng thêm cảm thấy cổ quái.

Chỉ thấy ba người hai mặt nhìn nhau.....

“Được rồi, mình nói thẳng, Ý Như được Thường Khắc Khiêm cho chỗ tốt, đương nhiên ngượng ngùng không dám dạy bảo cậu.” Tiểu Diệu dẫn đầu phá hội.

“Khoan nói mình, cậu lúc đó không phải tự mình làm, cũng không giấu lại lúc trước người hại anh ấy ở đồn cảnh sát là ai a?.”

“Hỏi lộ? Khắc Khiêm làm cái gì? Sao anh ấy lại muốn hỏi lộ các cậu?” Ông Mộ Di vẻ mặt ngây ngốc hỏi.

“Cậu thật là siêu ngốc, là nội gián a! Tình anh ta thông minh như thế, lâu như vậy, hiện tại cuối cùng cũng biết tới mua chuộc lòng người rồi.” Hồng Đình Đình chế nhạo.

“Còn không phải bởi vì Mộ Di mang thai, anh ta mỗi ngày bay tới bay lui lo lắng, lại không muốn mang cậu đuổi về nước Mỹ dưỡng thai, tránh lại chia ly. Cho nên liền lên tìm ba người bọn mình, ngàn làm ơn vạn làm ơn, chính là hy vọng khi anh ta không ở nhà, bọn mình có thể chiếu cố nhiều hơn cho cô vợ bảo bối của anh ta cùng tiểu hài tử trong bụng.” Tiểu Diệu phi thường thẳng thắn.

“Mình cũng vì thành ý của anh ta, mới buông tha cho lập trường mà đáp ứng.” Hoàng Ý Như bĩu môi.

“Chắc, cậu là coi trọng vé máy bay cho gia đình 3 người đến Thượng Hải đi?” Tiểu Diệu hung hăng bày trò giỡn mặt Ý Như.

“Đừng nói mình, không lẽ cậu không phải vì được Thường Khắc Khiêm cho vé xem trận đấu sumo Nhật Bản sao?”

“Chồng cậu mừng tân hôn, tặng mình một vài món đồ sứ thực tốt, anh ấy cũng thật tinh mắt.” Hồng Đình Đình tự mình cung khai.

Ông Mộ Di bùng tỉnh đại ngộ..... nguyên lai là bởi vì ông xã đã lên chuẩn bị tốt lắm, khó trách mấy chị em này một tiếng cũng không hé răng.

“Bất quá, mình nói Mộ Di nha, vợ chồng các cậu rốt cuộc là đang diễn xiếc gì vậy? Trước kia ầm ỹ muốn ly hôn, kết quả ở riêng một thời gian, hai người lại trở nên tốt như vậy, còn làm ra cả ‘tiểu sinh linh’ nữa.” Hoàng Ý Như vẫn là kiểm chế không được, cuối cùng hỏi ra miệng

“Cậu không muốn biến thành quả hồng cứng rắn sao?” Đã có người hỏi trước, Tiểu Diệu cũng hỏi theo.

“Hắc hắc, mình không sao, dù sao cậu không ra toà lí dị, mình cũng bớt việc.” Hồng Đình Đình tò mò về.

Ông Mộ Di nhếch miệng, cười khê phun phun cái lưỡi: “À, chỉ là..... Hiểu lầm một chút thôi!”

“Nếu là hiểu lầm, làm chi còn tốn tiền ở riêng lâu như vậy?”

“Bởi vì muốn hưởng thụ cảm giác được theo đuổi một lần nữa a!” Ông Mộ Di nói như lẽ đương nhiên.

“Cậu nha, cưới cậu làm vợ, Thường Khắc Khiêm thật đúng là quá dũng khí.” Hoàng Ý Như nhin không được lắc đầu.

“..... Là Khắc Khiêm chính mình nói, mình ở đâu, nhà anh ấy ở đó.” Loại tình cảm ngọt ngào không lời nào diễn tả được.

“Chắc chắn, không có việc gì tò về tình cảm, cố ý kích thích mình phải không?” Thân là kẻ duy nhất chưa kết hôn, Tiểu Diệu biểu tình ai oán kháng nghị.

“Được rồi được rồi, ngọt ngào là tốt rồi, về sau sửa tính cách dọa người này đi, không phải nhanh như chớp kết hôn, thì là ầm ỹ đòi ly hôn với ở riêng. Hiện tại tốt lắm, ở riêng còn mang bụng bầu, cô nãi nãi à, mình xin cậu, dưỡng thai rất quan trọng đó!” Thân là người của ngành giáo dục, Hoàng Ý Như cảm thấy mình vẫn là có trách nhiệm nói với cô vài câu.

“Mình biết!” Ông Mộ Di lui lui bả vai, thẹn thùng cười cười. “Kỳ thật, bọn mình cũng không phải là ầm ỹ ở riêng, có vẻ như là..... Tình yêu cuồng nhiệt!”

“Hừ, còn ở riêng với tình yêu cuồng nhiệt, đúng là khoe khoang mà!” Tiểu Diệu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tiểu Diệu. Đừng như vậy, nói không chừng cậu đi Nhật Bản xem đấu vật cũng sẽ gặp được chân mệnh thiên từ nha!”

“Cùng tuyển thủ sumo sao?” Hoàng Ý Như không dám gạt bừa.

“Kỳ quái, làm sao lại kỳ thị tuyển thủ sumo? Bọn họ ở trong mắt mình là ngôi sao siêu cấp lớn không thể thay thế được!” Tiểu Diệu bảo vệ thần tượng của mình.

“Căn bản chính là đại quái vật.”

“Hoàng Ý, Như....”

“Điền, Tiểu, Diệu!”

Hồng Đình Đình tao nhã ở một bên uống trà, lười mở miệng tham chiến, về phần Uông Mộ Di ở giữa chỉ có thể lộ ra khó xử cười khổ. Thấy chính mình không nói được gì, cô đem hai tay xoa xoa bụng, miệng không ngừng lầm nhảm: “Cục cưng ngoan, không thích nghe, không cần học. Cãi nhau là hành vi không tốt nha! Chúng ta không cần cùng di Ý Như, di Tiểu Diệu học, các di ấy là tấm gương xấu, chúng ta vẫn là ngoan ngoãn chờ ba tan tã trở về nha!”

Nhớ tới Thường Khắc Khiêm, nàng cười thật ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Nhiệt Luyện Lúc Phân Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.